

СТИВЪН ЕРИКСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Първите събрани истории за

БОЧЪЛАЙН и КОРБАЛ БРОУЧ

ТРИ ПОВЕСТИ ЗА МАЛАЗАНСКАТА ИМПЕРИЯ

**СТИВЪН ЕРИКСЪН
ПЪРВИТЕ СЪБРАНИ
ИСТОРИИ ЗА БОЧЪЛАЙН И
КОРБАЛ БРОУЧ
ТРИ ПОВЕСТИ ЗА
МАЛАЗАНСКАТА ИМПЕРИЯ**

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

СЛЕДВА КРЪВ

Жителите на пристанищния град Печалния Молл са обзети от трескава паника: по улиците дебне зъл убиец. И както може да се очаква при прочутия лош късмет на Емансипор Рийзи, бившият му вече работодател е последната жертва. Но двама наскоро пристигнали непознати са поставили обява на Рибарския площад. Вонящото на смъртна магия съобщение: „Търси се прислужник. Пълно работно време. Включва пътуване“. Дали късметът на Рийзи няма да се обърне?

ПОДВЕТРИЯТА НАКРАЙ СМЕХА

След пребиваването си в Печалния Молл магьосниците Бочълайн и Корбал Броуч — и новият им прислужник Емансипор Рийзи — се отправят в открито море на борда на „Сънкърл“. Уви, в трюма има повече багаж, отколкото екипажът се е спазарил... И оживяват безобразни ужасии. За некромантите и слугата им това е само поредната неспокойна нощ от едно безкрайно пътуване.

ЗДРАВИТЕ МЪРТЪВЦИ

Възторженото увлечение на град Куейнт към благодравиято определено е вулгарно и граничи с бедствие. Никой не разбира това по-добре от двамата непоколебими защитници на всички лоши неща — Бочълайн и Корбал Броуч. Тъй че двамата чародеи и вмирисаният им на вредни вещества слуга се оказват въввлечени в заговор да доведат добродетелта до пълното ѝ дискредитиране. Защото има моменти, когато трябва да срутиш цивилизация в името на цивилизацията...

ЗА АВТОРА:

Стивън Ериксън е археолог и антрополог, възпитаник на прочутия „Айова Райтърс Уъркшоп“. Първият му фентъзи роман „Лунните градини“ беляза началото на епическата му поредица „Малазанска книга на мъртвите“, призната за едно от най-амбициозните произведения на хилядолетието в областта на фентъзи жанра.

Стивън Ериксън живее в Корнуол.

От този вид епични разкази, които те карат да искаш още.

Стивън Р. Доналдсън

Необикновено приятно... Ериксън е майстор в описанието на изгубени и забравени епохи, в заплитането на древна епика.

Salon.com

Стоя зяпнал от възхита пред „Малазанска книга на мъртвите“. Този шедьовър на въображението е може би върхът на епичното фентъзи.

Глен Кук

Удивително мащабна концепция... великолепно написано... адски четивно.

Адам Робъртс

Наистина заслужава похвалата „епика“ — извисява се над всеки друг автор на фентъзи в днешно време.

SF Site

СТИВЪН Р. ДОНАЛДСЪН УВОД КЪМ „СЛЕДВА КРЪВ“

Стегнете се. Предстои ви да навлезете в странно натрапчивия свят на Малазан, просмуканото от магия творение на Стивън Ериксън. Ако продължите отгук нататък, животът ви като читател никога повече няма да е същият.

Само след първите две части, „Лунните градини“ и „Дверите на Скръбния дом“, „Малазанска книга на мъртвите“ на Ериксън вече се превърна в онзи вид епичен наратив, който ни кара да молим за още. Поне определено има това въздействие върху мен. А знам, че не съм единственият: всеки читател, с когото съм говорил, който се е запознал с Малазан, реагира по същия начин. След „Лунните градини“ бях гладен за още. След „Дверите на Скръбния дом“ усещам, че се чудя дали творческото въображение на Стивън Ериксън изобщо има граници.

Разбира се, разказаното в „Следва кръв“ не се случва точно в Малазан (тук — Мелзан) и не е точно сказание за мъртвите. Историята се разиграва на същата планета, където е разположена Малазанската империя. Има същите правила и същата богата сила като помащабното повествование на Ериксън. Но тук не управлява колебливата и не особено законна императрица на Малазан. Вместо нея сред гробниците и уличките на Печалния град Молл властват помрачни сили. Същества отдавна — много отдавна — мъртви са проявили особен интерес към събитията в Молл. А убийствата, които се разиграват, са от такова естество, че карат груби войници и изтънчени магове да се усъмнят в собственото си здравомислие.

Междувременно Емансипор Рийзи маневрира по свой странен начин, за да избегне острия език на съпругата си Събли. Принцеса Шарн утолява новооткрития си вкус към удоволствията на мъчението. А приятелят на господаря Бочълайн Корбал Броуч се стреми да си създаде син.

Казвам „натрапчив“, но признавам, че това не е точната дума. Опитвам се да намекна за обхват от характеристики, които имат едно общо качество: държат читателя и не го пускат.

Отчасти, разбира се, натрапчивостта възниква от сложността и наситеността на действието: стават много неща и всички очевидно са важни. Но това е твърде опростен възглед за творчеството на Ериксън. Всички сме чели книги, които предлагат мигновено убийство и които все пак ни приспиват.

На по-съществено ниво героите на Ериксън обикновено са доста привлекателни — и изключително обсебвачи. Това са хора, които не се предават и не вдигат ръце, хора, които не признават граници и не трепват пред опасности. И защото са привлекателни — и защото Ериксън ги прави живи, — настървеното им вкопчване в делата, на които са се посветили, вкопчва и нас.

Не е толкова лесно да се постигне, колкото може би изглежда. Проза, лишена от плам, пищност и въображение, не може да се надява да предаде настойчивостта на хората — и съществата, — населяващи Малазан. Но проза, която е прекалено изпълнена със собствената си поетика, обикновено размътва повествованието: косвено отклонява вниманието от потребностите и емоциите на героите към риторичните дарби на автора. Натрапчивостта, с която блести Ериксън, изисква тънък баланс. Отчасти разказът му ни хваща, защото авторът проявява колебливост изключително рядко.

И на още по-съществено ниво: ах, как да обясня това? Натрапчивостта, с която ни завладява Ериксън, отчасти се поражда от усещането, толкова остро предавано към читателя, че измислицата му се развихря неудържимо; че въображението му е толкова пищно, толкова плодовито, че не може да бъде удържано в обичайните структури на обикновено повествование. Да го четеш е все едно да наблюдаваш как два грамадни локомотива набират мощ един срещу друг на един и същи коловоз: ще откриете, че просто не можете да извърнете поглед от онова, което неизбежно ще се окаже зрелищна и отвратителна катастрофа. И все пак по някакъв начин, изумително, неизбежното не се случва: в последния миг към контролния пулт се вдига ръка, лост се избутва, стрелка се затваря; и локомотивите профучават един покрай друг на плашеща скорост, изпълнени със сила и решимост и — виждате го най-сетне — под пълен контрол.

След като сте наблюдавали известно време как избуяват идеите на Ериксън, ще ви се стори почти ужасяващо да разберете, че той знае какво прави. Че цялото това необуздало изобилие всъщност се намества.

Казвам „странно натрапчив“, защото не мога да измисля по-добро описание. Но да ви предупредя. Навлезете ли веднъж в този свят, ще ви е трудно да се измъкнете от него.

Ако сте като мен, няма и да го искате.

Стивън Р. Доналдсън, 2002

СЛЕДВА КРЪВ

Камбаните кънтяха над Печалния Молл, ехтяха по кривите тесни улички и думтяха в ушите на ранобудниците, които редяха припряно стоките си по пазарните площади. Кънтяха и ехтяха по калдъръмите надолу към кейовете и над пенестите сиви вълни на залива. С железния си кънтеж ехтяха с гласа на истерията.

Ужасният несекващ звук отекваше дълбоко в покритите с каменни плочи гробници, изгърбили улиците, наклонили къщите и задръстили уличките във всеки квартал на Молл. Гробници по-стари от самия Печален град, всяка отдавна прокопана и разровена в безплодно търсене на плячка, всяка вече като дамба, белег от древен мор. Екът на камбаните проникваше до пръснатите натрошени кости, положени в изкорубени дървета, през гнили кожи и каменни сечива и оръжия, през кост, бисери и скъпоценни накити, през свитите изсъхнали тела на ловни псета, през коне с отсечени глави, положени в нозете на господаря, през черепи, продупчени от копия, от окото до тила. Камбаните отекваха сред мъртвите и разбуждаха сенките от вековечния им сън.

Някои от тези страховити сенки се надигнаха в отговор на този зов и в тъмното, мигове преди разсъмване, се изправиха над плочи, пръст и глинени чирепи и надушиха присъствието на... някого. На нещо. После се върнаха в тъмните си обиталища... а за онези, които ги видяха, за онези, които разбираха нещо

от сенки, връщането им приличаше по-скоро на бягство.

На Храмовия площад — слънцето вече изпълзяваше над хълмовете — изворите на спасението, фонтаните и каменните купели бяха препълнени с монети — злато и сребро, проблясващи между пластовете мед. Около оградените с високи стени светилища на Бърн вече се събираха тълпи — здрави и читави, дошли да умилостивят подминалата ги внезапна смърт и да благодарят на Спящата богиня, която още спеше. Слуги току излизаха през страничната вратичка на храма на Качулатия — богатите ги пращаха да подкупят Бога на смъртта, та дано се събудят за още ден живи и здрави в меките си легла.

За монасите на Кралицата на сънищата току-що отминалата нощ бе повод за скръб, с кънтящия траурен вопъл на желязо, раздраното среднощно лице на цивилизацията. Защото това лице имаше име и името беше Убиец. Тъй че камбаните кънтяха, загръщаха като саван с тягостния си звук пристанището на Молл, звук студен и жесток, от който никой не можеше да избяга...

... а в една уличка зад малко имение на Долния търговски път един гадател на Драконовата колода повръщаше закуската си от нарове, хляб, сушени сливи и разводнено вино, заобиколен от псета, които търпеливо чакаха своето.

Вратата зад Емансипор Рийзи се затръшна и изтрака с разхлабеното си мандало, преди отново да се отпусне унило на протритите си кожени панти.

Емансипор се взря в тесния мухлясал коридор. Вдясно, в нишата на височината на кръста му, гореше лоена свещ и очертаваше мокри петна, напукан гипс и малкия каменен олтар на Сестра Солиел, затрупан с повехнали цветя. На отсрещната стена, на шест крачки от него, където коридорът се раздвояваше, висеше широк меч от черно желязо — с кръстата дръжка и бронзов ефес, — най-вероятно ръждясал в зеленясалата си ножница. Набръчканото, спечено от слънцето лице на Емансипор повехна и натежа около очите, щом той впери поглед в оръжието на младостта си. Усети на гърба си всяка от шейсетте си, може би дори седемдесет години.

Жена му се беше смълчала в кухнята: чакаше да се нагрее мокрият пясък, котлето от снощната каша и чиниите на дървения тезгях сигурно бяха до нея, още непочистени. Можеше да я види в ума си, неподвижна и грамадна, да чуе учестения ѝ, плитък и все по-изнервен дъх.

— Ти ли си, Манси?

Той се поколеба. Можеше да го направи. Още сега — обратно навън и по улиците — знаеше как да измерва дълбочините, знаеше възлите — всички видове възли. Можеше да стои на клатещата се палуба. Можеше да напусне този проклет цирей, наречен град, да напусне и нея, и ревливите тъпи джеремета, които бяха натръскали. Можеше да... *избяга*. Въздъхна и отговори:

— Да, скъпа.

Гласът ѝ стана по-висок и писклив.

— Защо не си на работа?

Той вдиша дълбоко.

— Вече съм... — Замълча и довърши високо и ясно: — Безработен.

— Какво каза?

— Безработен.

— Уволнен? Ти си уволнен! Некадърен, тъп и...

— Камбаните! — кресна ѝ той. — Не чуваш ли камбаните?

От кухнята последва мълчание, а след това се чу:

— Сестрите дано са милостиви! Идиот такъв! Защо не си търсиш работа? Намери си нова работа — ако мислиш, че можеш да мързелуваш тук и да гледаш как изхвърлят децата ни от училище...

Емансипор въздъхна. „Скъпата Събли, винаги толкова практична.“

— Тръгвам, скъпа.

— И гледай да се върнеш с работа. С добра работа. Бъдещето на децата ни...

Той излезе, затръшна вратата и огледа улицата. Камбаните продължаваха да звънят. Въздухът се сгорещяваше, вонящ на нечистотии, вмирисани стриди, човешка и животинска пот. Събли за малко не беше продала душата си за грохналата стара къща зад него. Заради квартала по-скоро. Него ако питаха, вонеше не по-различно от всеки друг проклет квартал, в който бяха живели. Освен може би че разнообразието на гниещите зеленчуци в канавките беше по-голямо. „Мястото. Манси. Всичко е в по-добрата среда.“

Отсреща Стърджи Тъкача се суетеше пред дюкяна си, отключваше и сгъваше кепенците и хвърляше любопитни погледи към него над гърбицата на гробната могила, издула улицата между къщите им. „Чул е всичко това пръдльо. Все едно. Събли ще свърши с котлето и чиниите за нула време. После ще излезе облещила очи и ще зацапа с галошите в локвите да лови съчувствие и какво ли още не.“

Истината беше, че трябваше да намери нова работа до края на този ден, иначе цялото уважение, което си беше спечелил през последните шест месеца, щеше да изчезне по-бързо от пламъка на свещ в ураган. И онзи шибан прякор — Манси Каръка — щеше да се върне, старият призрак, който крачеше неотлъчно в сянката му, и съседни като Стърджи Тъкача щяха да правят знака „зло да пази“ всеки път, щом пътищата им се пресекат.

Нова работа. Само това беше важно сега. Нищо, че някакъв луд дебнеше из града всяка нощ, откакто се обърна сезонът, нищо, че всяка сутрин намираха ужасно осакатени тела — граждани на Печалния Молл с безизразни очи (когато имаше очи) и с лица, сгърчени и застинали в ужас — и телата им... всички онези липсващи части... Емансипор потръпна. Нищо, че на господаря Балтро нямаше повече да му трябва кочияш, освен изгърбения гробар и оплаквачите с белите лица, и онова последно пътуване до ямата на предците му, за да зачеркне завинаги родословната си линия.

Емансипор тръсна глава. Ако не беше ужасният промеждутък, почти завиждаше на търговеца за сетния му път. „Поне ще донесе

тишина... не Събли, разбира се, а камбаните.“ Проклетите несекващи, пронизителни, натрапчиви камбани...

— Иди намери монаха на края на въжето и му извий врата — каза сержантът.

Ефрейторът примига и помръдна притеснено под униформата на смъртния наряд, боядисана в синьо и обшита с бронз ризница, кръгъл шлем с рача опашка и тежки, подплатени с кожа раменни предпазители. „Проклятие, момчето е плувнало в пот под цялата тази броня. Не успява много да впечатли зяпачите — късият меч на колана му все още е запечатан с восък в ножницата, Гуглата да го вземе дано.“

— Хайде, момче.

Вслуша се в отдалечаващите се стъпки на момчето и навъсено загледа отделението си, докато стягаха кордон около трупа и старата гробна яма, в която бе положен. Мъчеха се да задържат на разстояние зяпачите и уличните псета, разгонваха с ритници гълъбите и чайките, но иначе оставяха онова, което бе останало от мъртвия, да лежи в мир под парчето сламен покрив, което някой милостив минувач беше хвърлил отгоре му.

Ясновидецът се дотътри от съседната уличка. Лицето му беше пепеляво. Кралският дворцов маг не излизаше често и сега коленете на белите му панталони издаваха интимна близост с мръсните мазни плочи на калдъръма.

Гулд не хранеше особена почит към изнежени магове. Твърде отдалечени бяха от човешките неща, наивни и недорасли книжници. Офан приближаваше шейсетте, но лицето му беше като на момченце. „Алхимия в действие. От чиста суета, несъмнено.“

— Стул Офан — подвикна Гулд, щом засече с поглед воднистите очи на мъжа. — Свършил си с гадаенето, а?

Безчувствено зададен въпрос, но точно такива Гулд най обичаше да задава.

Пълничкият магьосник се приближи.

— Свърших, да — отвърна хрипливо и облиза синкавите си устни.

„Студено изкуство ще да е, да четеш Колодата по дирите на убиец.“

— И?

— Не е демон, нито секул, нито джорлиг. Човек е. Мъж.

Сержант Гулд се намръщи и намести шлема си — вълнената вътрешна обшивка беше ожулила челото му.

— Знаем. Последният уличен гадател ни го каза. И за това кралят ти дава кула в цитаделата си?

— Заповедта на краля ме доведе тук — сопна се обидено Стул Офан. — Аз съм дворцов маг. Гаданията ми са от по-... — Поколеба се за момент. — От по-бюрокралично естество. Това грубо и кърваво убийство не ми е специалността, нали?

Гулд се намръщи още повече.

— Гадаеш по Колодата, за да пресмяташ числа? Това е ново за мен, маг.

— Не говори глупости. Имам предвид, че чародейството ми е на административна тема. Държавни дела и прочие. — Стул Офан се огледа. Закръглените му рамене се изгърбиха и той потръпна, щом погледът му се спря на покритото тяло. — Това... това е най-мръсна магия, работа на безумец...

— Чакай — прекъсна го Гулд. — Убиецът е магьосник?

Стул кимна и присви устни.

— Силен в некромантските изкуства и умее да прикрива дирята си. Дори плъховете не са видели нищо... поне нищо, което да е останало в мозъците им...

„Плъховете. Четенето на умовете им се е превърнало в изкуство в Молл, при толкова алчни за плячка магьосници, които дресират проклетите същества и ги пращат под улиците, в старите гробници, да ровят между костите на народ толкова отдавна измрял, че е останал безименен в паметта на града.“ Тази мисъл донякъде го утеши. Имаше истина на този свят все пак, когато магове и плъхове се вгледат по-внимателно. „И да благодарим на Качулатия за ловците на плъхове, безстрашните копелета ще се изплюят в краката на вещер, та дори тази плюнка да е последната им вода на земята.“

— А гълъбите? — попита небрежно.

— Спят нощем — отвърна Стул и го погледна отвратено. — Аз съм дотук. Плъховете, добре. Гълъбите... — Поклати глава, изкашля се и се огледа за плювалник. Не намери такъв, естествено, и плю на

калдъръма. — Както и да е, убиецът е развил апетит към благородници...

Гулд изсумтя.

— Преувеличаваш, маг. Далечен братовчед на далечен братовчед. Среден търговец на платове без наследници...

— Не толкова. Кралят иска резултати. — Стул Офан изгледа сержанта, като се опита да изрази презрение. — Заложена е репутацията ти, Гулд.

— Репутацията? — изсмя се горчиво Гулд. Обърна гръб на мага и за миг престана да мисли за него. „Репутацията? Главата ми е на дръвника, а сивият продължава да наддава камъчетата си. Благородните фамилии са напласнени. Хапят сбръчканите нозе на краля, докато ги целуват раболепно. Единайсет нощи, единайсет жертви. Никакви свидетели. Целият град е в ужас. Трябва да намеря кучия син — трябва да го видя да се гърчи на шиповете на Дворцовата порта... Магъосник, това е ново... Имам следа, най-после.“ Погледна покрития труп на търговеца. „Мъртвите не говорят. Това трябваше да ми подсказе нещо. И уличните гадатели, толкова странно напрегнати и изнервени. Маг, достатъчно могъщ, за да накара средния практикуващ да мълчи. И още по-лошо, некромант — някой, който знае как да накара душите да замълчат или да ги отпрати при Гуглата, преди парата да е напуснала кръвта.“

Стул Офан се покашля и каза:

— Е, значи ще се видим утре сутринта.

Гулд потрепери, но бързо се овладя.

— Той ще сгреши... Сигурен ли си, че е мъж?

— Отчасти.

Очите на Гулд се впиха в мага и накараха Стул Офан да отстъпи назад.

— Отчасти? Какво значи това?

— Ами, хм, усещането е като за човек, макар че има нещо странно около него. Просто предположих, че се е постарал да го прикрие — някои прости магии и прочие...

— Лошо направени? Как се връзва това с маг, който може да накара душите да замълчат и да изтрие мозъците на плъхове?

Стул Офан се намръщи.

— Ами, въ, да, не се връзва много...

— Помисли повече над това, маг — нареди Гулд и макар да беше само сержант от Градската стража, Офан реагира на заповедта му с бързо кимване.

После попита:

— Какво да кажа на краля?

Гулд пъхна палци в оръжейния си колан. От години не беше вадил меча си, но сега с охота щеше да го направи, ако се отвореше повод. Огледа замислено тълпата, вълната от лица, напиреща във все по-плътен кръг около стражите. „Може да е всеки от тях. Хъхрецият просяк със зяпналата уста. Онези двама ловци на плъхове. Онази старица с всичките кукли на колана — някаква вещица, виждал съм я и преди, на всяка сцена на тези убийства, и сега няма търпение да започне със следващата кукла, единайсетата... разпитвах я май преди шест сутрини. Но пък има достатъчно косми на брадичката, за да я сбъркат с мъж. Или може би онзи чужденец с тъмното лице... с броня под финото наметало, добре изработено оръжие на колана... чужденец със сигурност, никой тук не използва едноостри ятагани. Тъй че би могъл да е всеки от тях, дошъл да огледа работата си на дневна светлина, дошъл да позлорадства над най-опитния страж в града в такива престъпления.“

— Кажи на негово величество, че вече имам списък на заподозрени.

Стул Офан издаде гърлен звук, което можеше да е израз на неверие.

Гулд продължи сухо:

— И уведоми крал Селжур, че намирам дворцовия му маг за доста полезен, въпреки че имам още много въпроси към него, поради което очаквам да посвети изцяло енергията си в отговор на питанията ми.

— Разбира се — отвърна Стул Офан. — На вашите заповеди, сержант, и по повелята на краля. — Обърна се рязко и се запъти към чакащата го карета.

Сержантът въздъхна.

„Списък на заподозрени. Колко магове има в Печалния Молл? Сто? Двеста? Колко се истинските Таланти между тях? Колко идват и заминават от търговските кораби? Чужденец ли е убиецът, или някой местен е станал лош? Във висшето общество може да се изровят неща,

от които и най-спокойният ум може да се побърка. Или някой дух се е измъкнал на свобода, изпъзлял е, гаден и нещастен, от някоя разбита гробница... някой строеж с дълбоки основи наскоро? Не е зле да се провери с Изравнителите. Духове? Не е в стила им, макар че...“

Камбаните закънтяха дивашки, след което изведнъж секнаха. Гулд се намръщи, после си спомни заповедта си към младия ефрейтор. „Проклятие, онова хлапе да не би да ме разбра буквално?“

Димът от огнището изпълваше тясното, но общо взето празно предно помещение на „Вкусния тезгях“ с воня на риба. Емансипор седеше на кръглата маса в дъното с Крийги и Дъли, които опразваха кана след кана, докато часовете се търкаляха към следобеда. Обичайната неприязън на Емансипор към двата пристанищни плъха стабилно намаляваше с всяко пълнене на халбата с пенлив ейл. Беше започнал дори да следи разговора им.

— Селжур винаги е бил бързлив на трона — говореше Дъли и току почесваше издутата си като буре гръд под оцапаното със сол кожено яке. — Откакто джхеките взеха Стиг и той се послуша да нахлуе. Сега имаме орда диваци отгатык протока, а Селжур само мрънка празни закани. — Намери една въшка и я вдигна пред очите си да я огледа, преди да я съдъвче.

— Диваци не е много точно — възрази провлачено Крийги и потърка четината, набола по изпъкналата му челюст. Малките му тъмни очи се присвиха. — Сложна работа са тая орда, джхеките. Цял пантеон, тъпкан с духове, демони и разни такива... а Бойният главатар слуша старейшините за всичко освен воденето на боя. Виж, той може да е нещо по-специално, при тоя негов успех — че то Стиг падна само за един ден и една нощ и Гуглата само знае с каква магия разполага — но ако старейшините...

— Това го остави — прекъсна го Дъли и махна с омазаната си ръка все едно пъди мухи. — Добре, че джхеките не могат да загребат право към Подветрията. Чух, че подпалили галерите на Стиг в пристаните им — ако това твърдоглаво тъпоумие не струва на Бойния главатар шапката му с пера, значи ония старейшини нямат мозък дори колкото морски таралеж. Само това казвам. Селжур е толкова бързлив, че Печалният Молл може да стане лесна плячка.

— Благородниците сложиха букаи на града — настоя Крийги. — И на Селжур с него. Нищо, че единствената му наследничка е разпасана и похотлива и е решила да спи с всеки чистокръвен благородник в Молл. А и жречествата — от тях също никаква файда, с всичките им приказки за орис и разни такива глупости. Това е проблемът, и не е само на Печалния Молл. Всеки град на света е така. Наследствени господарски фамилии и хленчеци жреци — класически пример за разделена власт, дърлеца се над трохите на простия народ, а ние кретае като мулета под ярема.

— Крал с малко повече доблест ни трябва на нас, това е — изсумтя Дъли.

— Това казваха и в Корел, когато оня надут капитан, Лудия Хилт, узурпира трона, ама много скоро взеха да не казват нищо, като измряха всички.

— Изключението потвърждава правилото...

— Не и в политиката, да прощаваш.

Двамата старци се изгледаха навъсено, а после Дъли сръга Крийги и заговори на Емансипор.

— Манси, пак ли работа си търсиш? — Двамата хамали се ухилиха. — Късмета на Момчето май ти бяга с работодателите. Богинята да не дава скапаният глупак да ти върти дълго тия номера — не че си ненадежден, разбира се.

Крийги се ухили още по-широко и оголи прогнилите си зъби.

— Може Качулатия да те направи свой Вестител. Мислил ли си за това? Случва се, знаеш. Малко гадатели плющят Колодата напоследък, тъй че няма как да се разбере всъщност. Господарят на смъртта сам си ги избира, нали така, и нищо не можеш да направиш.

— Крийги е прав, мда — рече Дъли. — Първият ти работодател как си отиде? Удавен в леглото си, чух. Дробовете пълни с вода и следа от ръка на устата. Дъх на Гуглата, що за начин да пукне човек...

Емансипор изсумтя и заби очи в халбата си.

— Сержант Гулд напипа истината, Крийги. Беше убийство. Луксор се беше забъркал в лоша игра с неподходящи хора. Гулд разкри убиеца много бързо и кучият син се беше закачил на куката му дни преди да се изплъзне от кордата. — Замълча и отпи в памет на проклетия Луксор.

Дъли се наведе към Емансипор и кървясалите му очи блеснаха.

— Ами другият, Манси? Резачът каза, че сърцето му се било пръснало. Представяш ли си? А беше толкова млад, че можеше да ти е син.

— И толкова дебел, че можеше да обърне каретата, ако не седи в средата — изръмжа в отговор Емансипор. — Трябваше да го очаквам — нали аз го тиках вътре и го измъквах. Животът ти е какъвто си го направиш, казвам аз. — Допи останалия ейл в памет на горкия дебел Септрил.

— А сега и Балтро Търговеца — рече Крийги. — Някой му изтръгнал червата, чух, и езика, за да не могат разпитваните да накарат духа да проговори. Разправят, че личният маг на краля отишъл да души заедно с Гулд.

Емансипор примига.

— Личният на краля? Сериозно?

Дъли го изгледа, повдигнал вежди.

— Ама те хвана вече шубето, а?

— Балтро беше от кралската кръв. — Крийги потръпна. — Какво са му направили между краката...

— Млъкни — сопна се Емансипор. — Беше добър човек посвоему. Вятърът не става попътен, като плюеш в морето, не забравяй.

— Още по едно? — попита Дъли, колкото да го успокои.

Емансипор се намръщи.

— Откъде ги взимате всички тия пари, между другото?

Дъли се усмихна и зачовърка зъбите си.

— Изхвърляме трупове — обясни и се оригна. — Никакви души, нали? Никакви следи къде са се дянали. Все едно изобщо не ги е имало. Тъй че само месо, викат жреците. Никакви ритуали и почести, колкото и да е платило семейството предварително. Жреците не щат и да пипнат телата.

— Работата ни е да ги носим на брега — допълни Крийги и щракна със зъби. — Угояваме раците, да са по-вкусни.

Емансипор го зяпна.

— Ловите раците? И после ги продавате!?

— Че защо не? Вкусът им не е по-различен, нали? Три емола за фунт — добре се оправяме.

— Това е... ужасно.

— Работа като всяка друга — рече Дъли. — И ти пиеш от парите, Манси.

— Тъй де — добави Крийги.

Емансипор потърка лицето си. Беше започнало да изтръпва.

— Е добре де. Аз съм в траур.

— Ей! — рече Дъли и се надигна. — Видях една обява на площада. Някой си търси прислуга. Ако можеш да вървиш по права линия, що не идеш да я видиш?

— Чакай... — понечи да го спре Крийги, но Дъли го сръга с лакът в хълбока и продължи:

— Просто ти казвам. Тя твойта не обича да си без работа, нали? Не че ти се бъркам, разбира се. Просто да помогна.

— На централния стълб?

— Аха.

„Дъх на Гуглата. Да ме съжаляват тия двама продавачи на раци!“

— Прислуга, а? — Емансипор се намръщи. Карането на карети беше добра работа. Обичаше конете повече от хората. Но прислуга... това означаваше по цял ден да се кланя и угодничи. Все пак... — Сипи още по едно, в памет на Балтро, и ще ида да погледна.

Дъли се ухили.

— Това е духът на... тъ... — Лицето му се изчерви. — Нямах предвид на Балтро, разбира се.

Вървенето до Рибарския площад му показа, че е прекалил с ейла. Виждаше достатъчно прави линии, но не беше лесно да кара по тях. Целият свят кръжеше около него и щом примигнеше, умът му все едно пропадеше безкрайно в някакъв тъмен тунел. И някъде в дълбините му чакаше Събли... която все повтаряше, че щяла да го догони и през портата на Гуглата, ако смъртта му я остави в дълг или други затруднения... почти я чуваше там долу, как хока демоните. Изруга и се зарече да държи очите си отворени.

— Не мога да умра — измърмори. — Пък и е само от пиенето. Никакво умиране, никакво падане... още не, работа му трябва на човек, пари му трябва, има 'тговорности.

Слънцето почти беше залязло и площадът се опразваше — продавачите и кърпачите на мрежи затваряха сергиите си, а гълъби и

чайки щъкаха на воля из натрупаната през деня смет. Дори Емансипор, подпрян на една стена в края на площада, усещаше припряността на продавачите на риба — в мрака в Печалния Молл дебнеше нов ужас и никой не беше склонен да се мотае навън в удължаващите се сенки. Зачуди се защо не изпитва никакъв страх. Куражът от ейла, несъмнено. А и това, че дирята на Качулатия вече толкова се бе доближила до жизнения му път, някак си го убеждаваше, че нищо зло няма да го сполети точно тази нощ.

— Разбира се — измърмори той, — взема ли работата, всички залози отпадат. И ще си държа очите отворени, да.

Войник от градската стража го загледа как се заклатушка към стълба за обяви в центъра на площада, близо до Фонтана на Бери. Емансипор му махна небрежно и му викна:

— Не ме е страх! Вестителят на Гуглата! Това съм аз, хе-хе! — Намръщи се, щом войникът направи знака „зло да пази“ и се отдръпна. — Майтап бе! — поясни Емансипор. — Гуглата знае... в смисъл, кълна се в Сестрите! Здраве и Мор си делят тавата ми... такава де, съдбата ми... върни се бе, човек! Майтап беше!

Замърмори под нос, огледа се и видя, че е останал сам. Жива душа не се мяркаше — всички се бяха разкарали необичайно бързо. Сви рамене и насочи вниманието си към зацапания с катран дървен стълб.

Обявата беше на фина хартия, самотна и закована на височината на гърдите.

— Скъпа хартия — изсумтя Емансипор. — Чудно, че е останала толкоз дълго. — После видя защитния знак, смътно очертан с мастило в долния десен ъгъл. Не някое дребно проклятие като пришки за семейството на глупака, посегнал да открадне обявата. Не дори нещо умерено гадно като полова немощ или оплешивяване. Не, в кръгчето на знака имаше череп, вещо изрисуван. — Дъх на Бери! — прошепна Емансипор. — Смърт. Тая проклета обява ще надживее самия стълб.

Доближи се още, за да прочете написаното. Почеркът беше на професионален писар, и добър при това. Ако беше трезвен, щеше да си направи някои изводи от всички тия подробности. Но както беше пиан — а знаеше, че е пиан, — усилието да прецени по-внимателно му се стори твърде изморително. Знаеше, че е нехайство, но пред

възможността да се върне при Събли като безработен пройдоха трябваше да рискува.

Подпря се с ръка на стълба, наведе се и примижа. За щастие обявата беше кратка.

Търси се прислужник. Пълно работно време.

Включва пътуване.

Заплатата ще се договори според опита.

Обадете се в хана „При Злочестия“.

„Злочестия“... наблизно е. А „пътуване“... кълна се в качулката на Качулатия, това значи... ами да, значи точно каквото значи, в смисъл, че...“ Ухили се щастливо. „Пари за жената, а аз съм далече, далече. Училище за плъхчетата, а аз съм далече, далече. Хе-хе.“

Ръката му се изхлъзна от стълба — и когато се опомни, лежеше на калдъръма, зяпнал безоблачното нощно небе. Носът го болеше, но поносимо. Надигна се и се огледа. Главата му се въртеше. Площадът беше празен, освен няколкото хлапета, които надничаха от една уличка, разочаровани, че се е събудил.

— Точно каквото си мислите — каза си Емансипор, докато се изправяше. — Намирам си работа, ей сега. — Залитна, после опипа палтото и бричовете си... беше много тъмно, за да види в какво състояние са. Влажни, разбира се, но това можеше да се очаква при тежката тъкан на палтото с корави рамене и дълги впити ръкави с тесни маншети. — А бе те сигурно ще имат униформа — измърмори. — Дори може да ми е по мярка. — „Злочестия“. Натам."

Вървенето сякаш отне цяла вечност, но най-сетне видя табелата с плачещия мъж над входа на тесен четириетажен хан. От фенера, окачен под табелата, се сипеше жълта светлина и огряваше портiera, подпрян на резбованата рамка на вратата. От кожения му колан висеше здрав кут и едната му месеста ръка се отпусна на оръжието, докато държеше под око приближаващия се Емансипор.

— Разкарай се, старче — изръмжа мъжът.

Емансипор спря и леко залитна.

— Среца имам. — Успя да се изправи и вирна брадичка.

— Не, тука нямаш.

— По обявата. Прислуга. Взимам работата.

Мъжът се намръщи, вдигна ръка и се почеса над свъсените вежди.

— Няма да е задълго, така като те гледам и както миришеш... — Почеса се още веднъж и се ухили. — Все едно, навреме си дошъл. Трябва вече да са се събудили. Давай навътре и кажи на писаря — той ще те заведе.

— Точно това ще направя, благодаря.

Портиерът отвори вратата и Емансипор пристъпи внимателно и успя да мине, без да се блъсне в касата. Спря, щом вратата се затвори зад него, и примига на ярката светлина от няколкото свещи, наредени на рафтове срещу окачалката — тук имаше поклонник на Д'рек, ако се съдеше по позлатената купа на рафта под свещите.

Приблужи се и надникна в купата. Беше пълна с гърчеши се бели червеи, леко порозовели от кръвта на някое нещастно животно. Догади му се и той се подпря с ръце на стената. Пенливият горчив ейл се надигна в гърлото му и — след като наоколо нямаше нищо друго — той повърна в купата.

Червеите се размърдаха и се загърчиха в пенестата кехлибарена жлъч, сякаш се давеха.

Емансипор залитна, после избърса устата си и изтри ръката си в купата. Въздухът беше замайващ и натежал от стигски тамян, сладникав като гнил плод — достатъчно, за да прикрие вонята на повърнатото, надяваше се. Преглътна новия пристъп на гадене и вдиша няколко пъти.

— Да? — чу се глас по-навътре в тъмното, вдясно от него.

Емансипор присви очи към пристъпилия плахо на светлината гърбав мършав старец с оцапани от черно мастило пръсти. Щом го видя, писарят се сопна ядосано:

— Далг, оная волска чутура, да не си е изгубил ума? Вън, вън! — Замаха с ръце, но спря, щом Емансипор му отвърна дръзко:

— Дръжете се по-прилично, сър! Спрях само да поднеса дар на, въ, Червея на Есента. Аз съм прислужникът, м-мо-ля. Дойдох точно както беше наредено. Заведете ме при работодателя ми, и по-бързо. — „Преди да избълвам още един дар, Д'рек да ми прости дано.“

Едно от друго по-драматични изражения заиграха по сбръчканото лице на писаря и завършиха с изпълнен със страх поглед,

докато черният връх на езика му пробягваше напред-назад по пресъхналите му устни. След тази вътрешна борба — която Емансипор гледаше с интерес — писарят изведнъж се усмихна.

— Ама съм умен, а? Много разумно, сър. — Потупа се с пръст по носа. — Тъй де. Бърн знае, точно тъй бих дошъл да работя за тях двамата — не че мисля нещо лошо за тях, моля ви се. Но нали съм умник, казвам, и да съм вмирисан на пиене много добре си пасва на часа, сянката, хвърляна от тях двамата, и всичко друго там с доброто и прилично поведение, а? Да ви кажа... — Хвана Емансипор за ръка и го поведе към стълбището към стаите, — най-вероятно ще ви уволнят, след като това ви е първата нощ и прочие, но все пак. Те са на най-горния етаж, най-добрите стаи в къщата, стига човек да няма нищо против прилепите под стрехите, а бас слагам, че за тях им е като ром, тъй че...

Изкачването, както и по-лекото усещане в стомаха отрезвиха донякъде Емансипор. Когато стигнаха до четвъртата площадка, тръгнаха по тесния коридор и спряха пред последната врата вдясно, той вече започваше да осъзнава, че дърдоренето на писаря, колкото и объркващо да беше, му съобщава нещо странно за новите му работодатели... „Нови? Какво, нает ли съм вече? Не, нямам такъв спомен“ — и се опита да помисли какво може да е то... без успех. Сети се да прокара пръсти през прошарената си коса, докато хъхрещият писар драсна тихо по вратата. След малко резето се вдигна и вратата се отвори безшумно.

— Любезни сър — заговори припряно писарят, навел глава, — прислужникът ви е тук. — Поклони се още по-ниско и заотстъпва по коридора.

Емансипор вдиша дълбоко, вдигна глава и срещна хладния поглед на мъжа пред себе си. По гръбнака му полазиха тръпки, щом усети тежестта на безжизнените сиви очи, но успя някак да не трепне и да не наведе глава, тъй че огледа мъжа, докато и него го оглеждаха. Светлите очи бяха хлътнали дълбоко в бялото като тебешир скулесто лице, челото беше високо, посивялата коса бе прибрана назад, дълга като на моряк и вързана на опашка, от квадратната брадичка стърчеше остра, прошарена с желязносиво брада. Мъжът изглеждаше на около четирийсет, бе облечен в дълъг обшит с кожа утринен халат — твърде

топъл за Печалния Молл — и беше сплел дългите си пръсти пред пояса си от копринен шнур. По пръстите му нямаше пръстени.

Емансипор се покашля.

— Най-благодарни сър! — прогърмя гласът му. „Твърде силно, по дяволите!“

Очите на мъжа леко се присвиха.

С не толкова тържествен тон Емансипор добави:

— Аз съм Емансипор Рийзи, способен слуга, кочияш, готвач...

— Ти си пиян — каза мъжът с акцент, какъвто Емансипор не беше чувал никога. — И носът ти е счупен, макар че, изглежда, кървенето е намаляло.

— Моите най-покорни извинения, сър — заоправдава се Емансипор. — За пиенето обвинявам скръбта. За носа обвинявам един дървен стълб или може би калдъръма.

— Скръб?

— Траур, сър, най-уж-жасна лична траг-гедия.

— Колко жалко. Е, влизай тогава, господин Рийзи.

Покоите заемаха една четвърт от последния етаж и бяха богато обзаведени с две големи легла с пилони, и двете покрити с омачкан лен, писалище с чекмеджета и кожена поставка за писане, с ниско столче пред него. Грозни фрески, вградени в евтини панели, красяха стените. Вляво от писалището имаше голям гардероб с отворени врати и без нищо вътре. До него имаше вход към частна къпалня, преградена със завеса от мека кожа, общита с мъниста. Четири очукани високи до гърдите пътни сандъка стояха покрай едната стена. Само един беше отворен и се виждаха фини дрехи с чуждоземна кройка на железни окачалки. Никой друг нямаше в стаята, но присъствието на друга особа някак си се бе задържало. Единственото наистина странно нещо беше голямата колкото чиния сива плоча на по-близкото легло. Емансипор въздъхна и се обърна с ведре усмивка към мъжа, който стоеше спокойно до вратата. Вече бе пуснал резето. „Висок е. По-лесно ще е да лъжа с поклоните.“

— Имаш ли някакви препоръки, господин Рийзи?

— О, да, разбира се! — Емансипор се усети, че кима, и се опита да спре, но не можа. — Жена ми, Събли. Трийсет и една години...

— Имах предвид предишния ти работодател.

— Умря.

— По-предишният тогава.

— Умря.

Мъжът вдигна едната си тънка вежда.

— А преди него?

— Умря.

— И?

— Преди това бях кормчия на читавия търговски кораб „Морски скреж“, двайсет години карахме по Кървавия проток до Стиг и обратно.

— Аха. И къде е този кораб? И капитанът му?

— На шейсет клафтера под водата, край скалите на Ридри.

Втората тънка вежда се присъедини към първата.

— Сериозна кариера, господин Рийзи.

Емансипор примига. „Как го направи това с веждите?“

— Да, сър. Чудесни хора бяха, всичките.

— Ти... скърбиш ли нощем за тези загуби?

— Моля? О. Не, сър. На другия ден, почитаеми сър. Само тогава. Горкият Балтро беше добър човек...

— Балтро ли? Балтро Търговеца? Не беше ли той последната жертва на онзи луд, дето дебне в нощта?

— Той беше. Аз, сър, бях последният човек, който го видя жив.

Веждите на мъжа се вдигнаха още по-високо.

— В смисъл освен убиеца, разбира се — добави Емансипор.

— Разбира се.

— Никога не съм имал оплаквания.

— Разбрах го, господин Рийзи. — Мъжът пусна ръцете си и махна с едната към столчето при писалището. — Моля, настани се, докато се постарая да опиша задълженията, очаквани от слугата ми.

Емансипор отново се усмихна, после седна.

— Прочетох, че се включва пътуване.

— Притеснява ли те това, господин Рийзи?

Мъжът застана до едното легло, отново стиснал ръце пред чатала си.

— Ни най-малко. Стимулиращо е, сър. След като морето вече затихна и кръвния данък го няма, ме е засърбяло за морски пръски, люшкаща се палуба, далечна шир, издигане и гмуркане, обръщане... нещо не е наред ли, сър?

Мъжът беше започнал да нервничи, бледото му лице стана почти сивкаво.

— Не, ни най-малко. Просто предпочитам да пътувам по суша. Разбирам, че можеш да четеш. Или нае някого?

— О, мога да чета, сър. Дарба имам за това. Мога на молски да чета, и на тефтийски, и на стигски — от корабните книги, сър. Нашият лоцман, да ви кажа, си падаше по медовината и...

— Можеш ли и да пишеш на тези езици, господин Рийзи?

— Да, сър. И четмото, и писмото ги знам. Че то аз и на мелзански мога да чета.

— На малазански?

— Не. Мелзански. Империята, знаете.

— Разбира се. Кажете ми, имаш ли нещо против да работиш нощем и да спиш през деня? Разбирам, че си женен...

— Устройва ме идеално, сър.

Мъжът се намръщи и кимна.

— Добре тогава. Задълженията включват уреждането на досадните неща, свързани с нуждите по пътуването. Уреждане на превоз, преговаряне с пристанищни власти, настаняване според целите ни, грижи облеклото ни да е добре поддържано, ароматизирано и без гадини и прочие... вършил ли си такава работа, господин Рийзи?

— Такава, че и по-лоша... искам да кажа, такава, че и повече, сър. Мога също да тимаря и да подковавам коне, да кърпя сбруя, да шия, да чета карти, да държа курса по звездите, да връзвам възли, да плета въжета...

— Да, да, много добре. Сега, колкото до заплащането...

Емансипор се усмихна услужливо.

— Адски евтин съм, сър. Адски евтин.

Мъжът въздъхна.

— С такива дарби? Глупости, господин Рийзи. Подценяваш се. Значи, ще предложи годишен договор, като депозирам прилична сума при благонадеждна финансова агенция, за да прехвърлят редовно средства до дома ти. Личните ти нужди ще се покриват безплатно, докато ни придружаваш. Годишната сума от хиляда и двеста сребърни суверена стандартно тегло приемлива ли е?

Емансипор се облещи.

— Е?

— Ами...

— Хиляда и петстотин?

— Съгласен! Да, разбира се. Определено, сър! — „Дъх на Гуглата, това е повече, отколкото изкарва Балтро — в смисъл, изкарваше.“ — Къде подписвам договора, сър? Веднага ли започвам работата? — Емансипор стана и зачака нетърпеливо.

Мъжът се усмихна.

— Договор ли? Ако желаш. За мен е все едно.

— Въ, как ще ви наричам, сър? Сър?

— Казвам се Бочълайн. „Господарю“ ще е достатъчно.

— Разбира се, господарю. А, въ, другият?

— Другият ли?

— Този, с когото пътувате, господарю.

— О. — Бочълайн се обърна и погледът му се спря замислено върху плочата. — Казва се Корбал Броуч. Много непретенциозен човек, може да се каже. Като слуга, ще си подчинен на мен и само на мен. Съмнявам се дали господарят Броуч изобщо предвижда да те използва за нещо. — Усмихна се, но очите му бяха все така студени. — Разбира се, може и да греша. Ще видим, нали? Значи, сега искам ядене, с месо, вкусно, и тъмно вино, не прекалено сладко. Можеш да оставиш поръчката на писаря долу.

Емансипор се поклони.

— Веднага, господарю.

Гулд стоеше на върха на кулата на Мъртвия Секаранд и оглеждаше града, присвил очи, за да вижда по-добре през мръсния пушек, надвиснал почти неподвижно над покривите. Тишината долу странно контрастираше с тъмните облаци над главата му, които прииждаха и се влачеха към морето, толкова близо над него, че той инстинктивно се присви, подпря се на хлъзгавия обрасъл с мъх парапет и зачака с боязън сигналните пръти с фенерите да се вдигнат.

Беше зовът на сезона, когато небето сякаш издишаше и затискаше с дъха си града дни наред. Сезонът на злини, на мор и плъхове, привлечени на улиците от танцуващата луна.

Кулата на Мъртвия Секаранд беше на по-малко от десет години, но вече запустяла и се знаеше, че е обитавана от духове. Гулд обаче не

се страхуваше особено, след като самият той бе виновен за поддържането и подхранването на черните семена на ужасната мълва — връзваше се добре с новото предназначение, което бе намерил за мрачното каменно здание. От този почти централен наблюдателен пункт системата му от сигнални пръти можеше да се види в почти всеки район на Печалния Молл.

В дните, когато империята Мелзан за първи път бе застрашила градовете-държави на Тефт — най-вече на другия бряг, където Имперският юмрук Греймейн беше стоварил нашественическата си армия и за малко не бе завладял целия остров, преди да го убият собствените му войници — в дните на пушеци и гневни ветрове Секаранд бе дошъл в Печалния Молл. Беше се провъзгласил за Висш чародей, договорил се беше с краля да помогне в отбраната на града и беше вдигнал това здание като мачта за своята мощ. Това, което последва, беше объркано и си остана объркано, макар Гулд да знаеше повече подробности от мнозина. Секаранд беше вдигнал мъртъвци, които да му правят компания в тези мрачни пространства, и те или го бяха докарали до лудост, или направо го бяха убили — Секаранд се беше хвърлил или го бяха хвърлили от същите тези бойници, за да се пребие на каменната настилка долу. Известно време по улиците се носеха мрачни шеги за бързата кончина на Висшия чародей. Тъй или иначе, също като мелзанците — чието присъствие на Тефт се задържа само в едно жалко затънтено пристанище на северозападния бряг с половин полк изтощени морски пехотинци — Секаранд се беше провалил.

Гулд използваше кулата вече от три години. Видял беше няколко духа, всички заклети да служат на един оживял труп, обитаващ основите на кулата, но освен тази оскъдна информация не му бяха казали почти нищо и никога не го бяха заплашвали, а естеството на службата им на немръщия си остана загадка.

Тъкмо Гулд ги беше помолил да стенат и да вият от време на време, за да държат настрана от кулата грабители и проучватели. Бяха се подчинили с неуморна всеотдайност.

Облаците натежаха, налети сякаш с кръв. Сержантът стоеше неподвижен и очакваше всеки момент *нещо* да закапе по лицето му.

След малко долови до себе си присъствие, обърна се бавно и видя дух, зареян до отвора в пода.

Беше загърнат в окаяни дрипи, призрачните му ръце и крака бяха стегнати в тънки ивици корабно платно, връв и избеляла коприна — единственото, което го задържаше на този смъртен свят. Черните хлътнали очи на бледото лице се бяха впили в сержанта.

С внезапна тревога Гулд усети, че духът всеки момент щеше да се е хвърлил отзад към гърба му. „Едно леко бутване и щях да полетя надолу...“

Разкрита, призрачната фигура се присви и измърмори недоволно.

— Доволен ли си от времето? — попита Гулд, докато се мъчеше да надвие тръпките мраз, които го полазиха.

— Въздух — изхъхри духът. — Да потуши звук и мирис. Да притъпи зора. Ала танцува невидим.

— Как така?

— Сред Лабиринтите този въздух танцува ярък. Моят господар, немрящият сред немрящите, върховният властелин, Онзи, що пробуди вси изнурени след вековечна дрямка, ала сега пращи от ум, моят господар, прочие, ме праща — мен, покорния роб, смирения изследовател на социалните несправедливости, несправедливости, що траят несъмнено до ден-днешен, мен, прочие, и идвам с предупреждение по негова повеля.

— Предупреждение? Това време от магия ли се захранва?

— Ловец дебне в мрака.

— Знам — изръмжа Гулд. — Какво друго долавяш за него? — попита, без да очаква смислен отговор.

— Моят господар, милорд, немрящият сред...

— Твоят господар — прекъсна го Гулд. — Какво по-точно?

— ... немрящите, върховен властелин, Онзи, що...

— Стига с тия титли!

— ... пробуди вси изнурени след...

— Да повикам ли екзорсист, призрако?

— Ако не ме прекъсвахте толкова грубо, вече щях да съм свършил! — сопна се призракът. — Моят *господар*, прочие, няма никакво желание да е сред жертвите. Това е.

Гулд се намръщи.

— Колко точно е гаден този убиец? Все едно, ти вече ми отговори, нали? В момента не мога да го спра, който и да е той. Ако реши да подгони господаря ти, ами, мога само да му пожелаая късмет.

— Забавно — изсумтя призракът и бавно изчезна.

„Забавно? Духовете в тази кула са адски странни дори за духове. Все едно, мисли, Гулд. Печалния Молл е прочут с чародеите си, с ясновидци и гадатели, с вещерите си и с търсачи на кладенци, пророци и прочие, но всичко това е дребна риба — никой никога не е твърдял, че Тефт е остров на висока цивилизация. Казват, че в Корел демон принц ръководи търговска компания, а в старите блатни градове в тресавищата немрящите са обичайни като комарите. Добре, че не живея в Корел. За какво мислех? О, да, заподозрените...“

През следващия час не се случи нищо повече. Четвъртата камбана след полунощ удари и замлъкна. Все пак Гулд не се изненада, когато скоро след това три колебливи светлини се издигнаха с паническа бързина над тъмните сгради в един близък квартал. „Дванайсетата. Няма край, всяка нощ...“ Може би Стул Офан беше прав — сигналите се вдигаха от квартала с именията, от измъченото обезкървено сърце на благородническото съсловие.

Обърна се от зъбеца, пристъпи към капака и спря, щом тежките капки дъжд на челото пронизаха костите му със суеверен мраз. След миг се съвзе. „Не е кръв. Само вода, нищо повече. Нищо повече.“ Дръпна ядосано дървената врата и бързо се шмугна надолу в тъмното.

Призраците го придружиха с вой чак до долу и този път Гулд знаеше, че смразяващите им стонове, кънтящи между каменните стени, нямат нищо общо с плашенето на крадци и авантюристи.

Час преди разсъмване Бочълайн нареди на Емансипор да му оправи леглото. От другия мъж — Корбал Броуч — нямаше и помен, което като че ли не притесняваше Бочълайн, който бе прекарал цялата нощ в драскане на магически знаци и символи върху каменната плоча. Часове и часове наред беше седял изгърбен над сивия камък. Гравираше и драскаше, мърмореше си под нос и сравняваше от половин дузина подвързани с кожа книги — всяка от които струваше годишна заплата само като хартия.

Емансипор, с тежък махмурлук и смъртно уморен, щъкаше из стаята, след като беше изхвърлил остатъците от вечерята, и подреждаше, доколкото можеше. Намери в пътния сандък на Бочълайн хубаво изработена ризница от брънки черно желязо, с дълги ръкави и

дълга до коленете. Намаза я със смазка от комплекта и закърпи една стара повреда — срязани и скъсани връзки: бронята беше виждала битка, както и мъжът, който я притежаваше. И все пак, като го погледнеше човек, както Емансипор често правеше с крайчеца на окото си, беше трудно да се повярва, че Бочълайн изобщо е бил войник. Драскаше, мърмореше, примижаваше и от време на време плезеше език, докато се трудеше над плочата. Като художник или алхимик, или магьосник.

Скапано странен начин да си прекараш нощта, заключи Емансипор. Преглътна любопитството си, което все повече се смесваше с подозрение, че мъжът всъщност практикува тъмни изкуства. „Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре, винаги го казвам.“

Приключи с ризницата и я върна на мястото ѝ. Докато наместваше подплатените отвътре рамене на тежката окачалка, забеляза дълга плоска кутия, поставена под окачалките за дрехи. Имаше резе, но иначе беше незаклучена. Той я извади, като изпъшка от тежестта ѝ, и я постави на свободното легло. Хвърли поглед към Бочълайн да се увери, че господарят не му обръща внимание, след което дръпна резето на капака и го вдигна. Вътре имаше разглобен арбалет, дванайсет железни стрели и две метални плетени ръкавици, отворени на дланта и върховете на пръстите.

Умът му бързо го отнесе към младостта му на бойното поле, което щеше да се помни в легендата като Скръбта на Естбанор, където опърпаното опълчение на Тефт — преди всеки град да си намери крал — беше отблъснало нашественическа армия от Корел. Сред легионите на Корел имаше войници, които носеха мелзански оръжия — всяко изработено превъзходно и по-мощно от всичко местно. Това оръжие беше такова, направено от майстор ковач изцяло от закалено желязо — може би дори прочутата д'аворианска стомана. Дори ложата беше метална.

— Дъх на Гуглата — прошепна Емансипор, докато пръстите му опипваха частите.

— Внимавай с върховете — каза Бочълайн зад гърба му. — Убиват при допир, ако се пусне кръв.

Емансипор дръпна ръката си.

— Отрова ли?

— За убиец ли ме мислиш, господин Рийзи?

Емансипор се обърна и срещна насмешливия му поглед.

— В живота си — рече Бочълайн — съм бил много неща... но отровител не е между тях. Просто е вложено във върховете.

— Вие сте заклинател?

Устните на Бочълайн се кривнаха в усмивка.

— Много хора се наричат така. Кланяш ли се на някой бог, господин Рийзи?

— Жена ми се кланя... имам предвид, моли се на няколко, господарю.

— А ти?

Емансипор сви рамене.

— Вярващите също умират, нали? Карамфиловото масло за асцендент само удвоява погребалните разходи, доколкото схващам, и толкова. Е, молил съм се трескаво веднъж — може би това ми спаси кожата, но може и да е склонността ми да се измъквам от сянката на Качулатия поне засега...

Погледът на Бочълайн леко омекна.

— Засега... — повтори той, сякаш в думите имаше нещо дълбоко. После плесна слугата си по рамото и се върна при писалището си. — Дълъг живот е твоят, господин Рийзи. Не виждам сянка на сянката, а лицето на смъртта ти е далечно.

— Лицето ли? — Емансипор облиза устни: изведнъж бяха необичайно пресъхнали. — Вие, въ, видяхте мига на смъртта ми?

— Доколкото може някой — отвърна Бочълайн. — Някои була не се разкъсват лесно. Но мисля, че хванах, колкото ми трябваше. — Замълча, после добави: — Все пак оръжието няма нужда от почистване. Можеш да го върнеш в сандъка.

„Не просто заклинател значи. Омърсен от Гуглата ровещ в смъртта некромант. Проклетата да си, Събли, какви неща правя заради теб...“ Затвори капака и сложи резето.

— Господарю?

— Мм? — Бочълайн отново се беше улисал над плочата си.

— Лицето ми в смъртта... наистина ли го видяхте?

— Образа ти? Да, нали ти казах.

— Беше ли... беше ли ме страх?

— Не. Изненадващо. Изглежда, умираш със смях.

— Умираш със смях — мърмореше Емансипор, докато залиташе по празните тъмни улици и в ума му се рееше стопленото от Събли легло. — Това сигурно е някоя проклета лъжа, освен ако не се махна колкото се може по-далече от този търговец на смърт. Кралице на Сънищата, в каква каша се забърках! Късметът на Момчето е, определено, не на Дамата. Бутането е, не дърпането. Бях пиан — твърде пиан, за да го надуша, а след това вече беше късно. И смъртта ми даже видя. Държи ме. Не мога да се махна. Ще прати нещо подире ми — върколак, таласъм или някое друго проклето привидение, — ще ми изтръгне сърцето, а Събли ще къдне оцапаните с кръв чаршафи долу при Бъркалото и всичката луга, която ще трябва да купи, и това ще е проклетие на името ми, а аз ще съм мъртъв и изстинал и хайванчетата ще се бият за ботушите ми и...

Спря и изпъшка, когато се блъсна в някакъв мъж, чието тяло му се стори плътно като бала кожи и който — след като Емансипор отстъпи боязливо назад — беше едър колкото полукръвен трелл.

— Извинявам се, сър — измърмори Емансипор и наведе глава.

Мъжът вдигна облечената си в черна ризница ръка, която завършваше с плоска, бяла и мека — деликатна почти — длан.

Емансипор направи нова стъпка назад, щом въздухът между тях сякаш изпраця и нещо го блъсна силно в корема.

После дланта потръпна, пръстите изпърхаха и ръката бавно се отпусна. Изпод качулката на странника излезе тих кикот.

— Мила съдба, той е дамгосан за мен — каза непознатият с тънък треперлив глас.

— Казах извинете, сър — повтори Емансипор. Осъзна, че се намира в Квартала на именията, след като бе избрал най-краткия маршрут между „Злочестия“ и дома си — адски глупаво при всичките жадни за кръв частни стражи, патрулиращи из благородническия квартал и решени да спипат лудия убиец и да вземат обещаните за това награди. — Ако благоволите да ме пуснете да мина, сър — рече Емансипор и пристъпи да го заобиколи. Никой друг нямаше наоколо, а до разсъмване все още имаше четвърт камбана.

Странникът се изкиска отново.

— И то каква дамга! Спасителна. Усети студа, а?

„Адски странен акцент.“

— Нощта си е съвсем топла — измърмори Емансипор и бързо го заобиколи. Непознатият не го спря, но той усещаше студените му очи в гърба си, докато крачеше по улицата.

Малко след това с изненада видя загърнатата в наметало фигура, забързана по другия тротоар — дребна и женствена. След това отново се сепна от преминаването на мъж в броня, която шумолеше и тихо подрънкваше след жената. „Вестител на Гуглата! Слънцето още не е изгряло!“

Изведнъж се почувства много уморен. Някъде напред ставаше нещо. Видя светлини на фенери, чу викове, след това женски писък. Поколеба се за миг, след което реши да заобиколи суматохата и да се върне на по-познат терен.

Почувства се лепкав под дрехите си, сякаш се беше допрял до нещо... нещо неприятно. После се овладя.

— По-добре да свиквам с това, работенето нощем и прочие. Все едно, бях в пълна безопасност — никакъв шанс да се смея тази проклетата нощ, със сигурност.

— Кървава работа — измърмори преbledнелият страж и избърса уста с опакото на ръката си.

Гулд кимна. Беше най-лошото от всичко досега. Младият Лордсън Хум, девети поред в родословната линия на трона, беше изкормен — вътрешностите му бяха попилени и оцапали уличката.

И никой не беше чул нито звук. Сержантът беше дошъл на местопроизшествието по-малко от четвърт камбана след като двама патрулни стражи се бяха натъкнали на него. Трупът и червата още не бяха изстинали.

Гулд беше пуснал кучетата следотърсачи. Беше изпратил ефрейтора си до двореца с две съобщения — едното за краля и другото — с много по-твърди думи — до мага Стул Офан. С изключение на отделението му и един подплашен кон, все още впрегнат в обърнатата карета на Лордсън... „Обърната. Дъх на Гуглата!“ — на мястото на убийството имаше само още едно лице и присъствието му дълбоко безпокоеше Гулд.

Най-сетне извърна погледа си от каретата, за да погледне жената. „Принцеса Шарн. Единственото дете на крал Селжур. Наследничката му, и ако се вярва на слуховете, доста тъмна личност.“

Въпреки че щеше да си има неприятности, Гулд беше настоял да задържат височайшата особа. В края на краищата тъкмо нейният писък беше привлякъл патрула и въпросът какво търси принцесата из града много след четвъртата нощна камбана — без никаква охрана, без придворната ѝ слугиня дори — трябваше да получи отговор.

Гулд присви очи към принцесата. Беше загърната в широко наметало и лицето ѝ се криеше в сенките на качулката. Беше възвърнала самообладанието си с притеснителна лекота. Навъсен, Гулд се приближи до нея. Кимна на двамата стражи и те се отдръпнаха.

— Ваше височество — заговори Гулд, — спокойствието ви е впечатляващ пример за кралска кръв. Възхитен съм, честно.

Тя прие комплимента му с леко кимване.

Гулд потърка брадичка, извърна за миг очи, след което отново я погледна с напрегнато, професионално изражение.

— Също така съм облекчен, защото това означава, че мога да ви разпитам тук и веднага, докато паметта ви още е свежа и незамъглена...

— Вие сте нахален — отвърна с небрежен, отегчен тон принцесата.

Той не се стресна.

— Знае се, че двамата с Лордсън Хум имахте тайна връзка. Само че този път или вие сте закъснели, или той е дошъл по-рано. Тъй че за вас е дръпването на Богинята. За момчето — бутването на Бога. Мога да си представя облекчението ви, принцесо, да не говорим за това на баща ви — който вече трябва да е надлежно уведомен. — Замълча, щом чу как тя бързо си пое дъх. — Тъй че трябва да знам какво точно видяхте при идването си. Видяхте ли някой друг? Чухте ли нещо? Помирисахте ли нещо?

— Не — отвърна тя. — Хуми беше... беше вече, въ, така. — И махна с ръка към уличката зад Гулд, където беше трупът.

— Хуми?

— Лордсън Хум имам предвид.

— Кажете ми, принцесо, къде е слугинята ви? Не мога да повярвам, че бихте дошли тук съвсем сама. Все някоя слугиня трябва

да ви е била посредничка, очевидно, дори само за да носи любовните бележки...

— Как смеете...

— Спестете си това за страхливите си слуги — сръза я Гулд. — Отговорете ми!

— Не му отговаряйте! — разпореди се глас зад сержанта.

Гулд се обърна и видя мага Стул Офан. Вече се съмваше и пристигането на дебелия мъж странно бе придружено от първата птича песен за деня.

— Ваше височество — каза Стул и се поклони. — Баща ви, кралят, желае да ви види веднага. Можете да вземете каретата ми. — Хвърли рязък поглед към Гулд. — Сержантът, вярвам, е приключил с вас.

Двамата мъже се отдръпнаха, щом принцеса Шарн забърза към каретата. Щом вратата се затвори и кочияшът плесна с камшика да подкара конете, Гулд се нахвърли върху мага.

— Значи, разбирам, че Лордсън Хум не беше най-подходящият да се въргала в леглото със скъпата принцеса, и мога да си представя, че Селжур иска да зарови всякаква *височайша* намеса в случилото се тук — но ако още веднъж попречиш на разследването ми, Офан, ще хвърля каквото е останало от теб на раците. Разбрано?

Магът почервеня, а после преbledня и заломоти:

— Заповедта на краля, Гулд...

— Дори и *него* да бях заварил да стои тук над обезобразения труп на момчето, нямаше да съм по-малко пряк в разпита си. Кралят е само човек — страхът му е нищо в сравнение със страха на града. И можеш да му кажеш, че ако иска да остане нещо за управляване, най-добре да стои настрана от пътя ми и да ме остави да си върша работата. Богове, човече, не можеш ли да усетиш паниката?

— Мога! Кълна се в кръвта на Бърн, усещам я, и още как!

Гулд сграбчи Стул Офан за обшитото със сърма наметало и го задърпа към уличката.

— Погледни хубаво, чародеецо. Това е направено в пълна тишина — нито едно от имененията от двете страни не се е събудило — дори кучетата пазачи не са се разлаяли. Кажи ми: какво е направило това? — Пусна наметалото на Офан и отстъпи назад.

Въздухът около мага стана леден, докато хвърляше припряно низ от магии.

— Заклинание за тишина, сержант — изхриптя той. — Младежът е пищял, и още как... богове, колко е крещял! А самият въздух е бил затворен, огънат в себе си. Висша магия, Гулд, най-висшата. Никаква миризма не е могла да се измъкне, за да я усетят кучетата оттатък тези стени...

— А каретата? Изглежда все едно е блъсната от побеснял бик. Разчети мозъка на коня, по дяволите!

Стул Офан се затътри към разтрепераното, плувнало в пяна животно. Щом протегна ръка, конят се дръпна, подбели очи и ушите му се изпънаха назад. Магът изруга и каза:

— Полудял е! Сърцето му бие, но не може да върви. Ще умре до час...

— Но какво е видял? Какъв образ е останал зад очите му?

— Заличено е — отвърна Стул Офан. — Изтрито.

Чуха чаткане на подковани копита по калдъръма и се обърнаха. Появи се конник в броня и дръзко подкара белия си жребец покрай стражите. „Гуглата да ме вземе, какъв смисъл да имам кордон стражи?“ — помисли Гулд.

Новодошлият носеше обшито с бяла кожа наметало, лъскав бял железен шлем и сребърна ризница. Дръжката на широкия му меч като че ли бе изработена от опал.

Гулд изруга тихо, после подвикна на ездача:

— Какво ви води насам, Смъртен меч?

Мъжът дръпна юздите, смъкна шлема си и се видя тясно, нашарено с белези лице и близо разположени черни очи. Очите се обърнаха към огрения от фенерите труп в уличката.

— Най-мръсното деяние — изхриптя мъжът с тънък накъсан глас. Разправяха, че кама на убиец на Д'рек за малко щяла да разпори гърлото му преди десетина години, но Тулгорд Вайс, Смъртен меч на Сестрите, беше оцелял, а убиецът — не.

— Това не е религиозен проблем — каза Гулд. — Въпреки че ви благодаря за клетвата да бродите по улиците нощем, докато убиецът не бъде намерен...

— Намерен ли, сър? Насечен на късове, това съм се заквел. И какво знаете вие, циничен невернико, за проблемите на вярата? Не

надушвате ли вонята на Качулатия в това? Вие, маг, можете ли да отречете истинността на думите ми?

Стул Офан вдигна рамене.

— Некромант — съвсем сигурно, Смъртен меч, но това не означава задължително поклонник на Бога на смъртта. Всъщност жречеството отхвърля некромантията. В края на краищата тези тъмни изкуства са атака срещу Лабиринта на Смъртта и...

— Това отхвърляне е просто политическо удобство. Вие сте безгръбначен хленчещ глупак, Офан. Аз съм кръстосвал меч с Вестител на Гуглата, или забравихте?

Гулд забеляза, че при тези думи един от стражите му потръпна.

— Тулгорд Вайс — каза сержантът. — Смъртта не е целта тук — и никога не е била.

— Какво искате да кажете, сър?

— Това, че убиецът... събира...

— Събира?

— Да. Части.

— Части?

— Органи, за да сме по-точни. Смятани общо взето за жизненоважни, Смъртен меч. Така че вземането им води до смърт. Схващате ли разликата?

— Не ме занимавайте с глупости, сър — отсече Тулгорд Вайс. Щом са нужни само органи, защо е тогава унищожението на души?

Гулд се обърна към мага.

— Унищожение ли, Стул Офан?

Магът сви притеснено рамене.

— Или... кражба, сержант, което, разбира се, е по-трудно...

— Но защо да се крадат души, след като унищожението им по-лесно обслужва целта да ти попречи да ги разпиташ?

— Не знам.

Тулгорд Вайс се намести на седлото и ръката му в тежката ръкавица се отпусна на дръжката на меча му.

— Не ми пречете, сър — каза на Гулд. — Острието ми ще въздаде полагащата се справедливост.

— По-добре лудият да се гърчи на куките — отвърна Гулд. — Освен ако не се чувствате годен да утолите жаждата за кръв на града.

Това усмири Смъртния меч, макар и за кратко.

— Деянието ми ще ги удовлетвори, сър...

— Няма да е достатъчно, Смъртен меч. Още по-добре ще е, ако го провлечем по всички улици, но това не зависи от мен. Тъй или иначе — добави Гулд и пристъпи напред, — най-добре ще е да стоите настрана от пътя ми. Намесите ли ми се още веднъж, ще е на ваш риск, Смъртен меч.

Тулгорд Вайс почти беше извадил оръжието си, преди Стул Офан да скочи към него и да задържи ръката му.

— Тулгорд, необмислено е! — изхленчи магът.

— Дръпни си немоцната ръка, свиньо!

— Огледайте се, сър! Моля ви.

Смъртният меч се озърна, след което бавно хлъзна меча обратно в ножницата. Явно, за разлика от Стул Офан, не беше чул изщракването на шест арбалета, но оръжията вече бяха насочени към него и израженията на стражите на Гулд не оставяха никакво съмнение за намерението им.

Сержантът се покашля.

— Това е дванайсетата нощ поред. Смъртен меч. Убеден съм, станало е вече много лично за хората ми. Искаме убиеца и ще го имаме. Тъй че отново ви казвам: стойте настрана от пътя ми, сър. Не искам да обидя нито вас, нито честта ни, но извадите ли отново оръжието си, ще паднете като краставо куче.

Тулгорд Вайс изрита Стул Офан настрана и обърна коня си.

— Подигравате се на боговете, сър, и за това душата ви ще плати. — Пришпори жребеца си и препусна.

Мигът приключи с внезапното рухване на коня във впряга, последвано от тежкото изплющяване на тетиви. Гулд потръпна, щом шестте метални остриета се забиха в плътта на коня.

„Проклятие, пръстите ги сърбяха.“ Обърна се и изгледа кисело хората си.

Стул Офан използва мига, за да оправи дрехата си. После каза, без да вдига глава:

— Убиецът е чужденец, сержант. Никой в Печалния Молл не е от такова високо ниво на некромантия, включително и аз.

Гулд благодари с късо кимване.

— Ще докладвам на краля, че сте стеснили списъка си на заподозрени, сержант — каза магьосникът. — И ще добавя личното си

мнение, че ако оставим настрана намесата, сте близо до плячката си.

— Дано да си прав — отвърна Гулд с искрено съмнение, което явно изненада Стул Офан.

Гулд изчака магът да си тръгне, след което привика един от бойците си и го придърпа настрана. Огледа мълчаливо лицето му.

— Вестителят на Смърт е прекосил пътя ти, а?

— Сър?

— Видях как реагира на думите на Вайс. Разбира се, той имаше предвид нещо друго, след като го претендира от двайсет години. Но какво чу ти в думите му?

— Суеверие, сержант. Един пиян старец тази вечер, долу в пристанищния квартал — сам се нарече така, това е. Нищо не беше всъщност...

— Какво правеше този старец?

— Четеше една обява на Рибарския площад. Още е там, пазена с магия, както чух.

— Нищо особено в нея значи.

— Както боговете отредят, сър.

Гулд присви очи, после изсумтя:

— Добре. Щом докладвам на краля, ще идем да я видим тази обява.

— Да, сър.

В този момент се върна кучкарят с кучетата си и докладва:

— Пълна каша. Според дърпането им хванаха дирята на жена или на мъж, или на жена и мъж, или на нещо друго. Имаше и нещо като сол и смазка за меч, така поне подскачаха кучетата.

Гулд огледа шестте кучета — бяха увесили глави и изплезили езици.

— Тия дири. Докъде водеха?

— Изтървахме ги долу при кейовете — имаше миди и риба, с които да се оправим, нали? Или дирите бяха омагьосани. Дечицата ми тука скочиха всички на един чувал гнила риба... Необичайно за тях, ама много.

— Ако съдя по миризмата, не само те са скочили на чувала вмирисана риба.

Кучкарят се намръщи.

— Помислихме, че може да е по-добре да скрием нашата миризма, сър.

Гулд се доближи до мъжа, потръпна и бързо отстъпи назад. „Гуглата да ме вземе, наистина не само кучетата са се отъркаляли в рибата!“ Зяпна кучкаря.

Мъжът извърна очи, облиза устни и се прозя.

Гласът на Събли отекна към кухнята:

— Гълъби! Гнездят над главите ни, под стрехите, в улиците — защо не направи нищичко, Емансипор? А сега... сега... О, Солиел да не дава дано!

Глас, който проникваше във всяко кътче на къщата. Глас, от който нямаше къде да избяга. Поне у дома.

— Но скоро... — измърмори Емансипор.

Знаеше, че е махмурлия от многото пиене предната нощ, знаеше, че не е честен към горката си жена, знаеше всички тези неща, но не можеше да спре тъмния порой на мислите си. Замълча и огледа в калаеното огледало сбръчканото си лице, преди отново да опребръснача до бузата си.

Хлапетата врецяха в таванската стая, чешеха се толкова силно, че можеше да чуе всяко изстъргване на мръсните им нокти по кожата. Бяха ги върнали вкъщи, и двамата с краста. Майка им беше... съкрушена. Щеше да трябва алхимик — голям разход, — но бедата беше станала. Вонящата кожна плесен, която бе проклятието за псета и долни улични гаменчета, беше нахлула в дома им, омърсила беше положението им, престижа им, подиграла се беше с гордостта им. Дори пълна купа златни монети в храма на Солиел не можеше да премахне бедствието. А за Събли причината беше ясна...

— Гълъбите, Емансипор! Искам да ги махнеш! Чу ли ме?

Беше си в съвсем добро настроение сутринта, едва скриваше изумлението си, че е намерил толкова бързо работа, и още по-лошо успяваше да прикрие алчния блясък в очите си, когато ѝ обясни финансовите уговорки, които бе направил. А за награда за всичко това сега се канеше да му тикне метлата в ръцете и да го избута навън в калния затрупан със смет двор, за да се разправя с гълъбите. Поне да

го беше оставила да поспи още час, преди да зареве от ужас при позорното връщане на децата от учителя.

Можеха да си позволят алхимик вече. Можеха дори да си позволят да се преместят по-близо до училището, в по-хубав квартал, пълен с прилични хора, липсвали досега в нещастния живот на Събли.

Каза си, че не бива да е толкова зъл — в края на краищата тя беше стояла до него през всички тези години.

„Като планина...“

И си беше имала своето минало, тъмно, мръсно и зацапано с кръв. И беше изстрадала доста, макар и не чак толкова, че да не роди двамата ревлювци през годините, докато той беше повече по морето. Емансипор свърши с бръсненето и се намръщи. Това винаги го беше глождило отвътре, особено след като нито едно от двете деца не приличаше много на него. Но той беше дал своя дял в отглеждането им, тъй че в известен смисъл беше все едно. Презрението им към него беше истинското и достатъчно убедително доказателство за бащинството му, каквато и кръв да беше замесена.

Изми засъхналата пяна от лицето си. Може би тази нощ щеше да срещне другия мъж, загадъчния Корбал Броуч. И новата му униформа щеше да е скроена, и пътният му комплект събран.

— Искам да сложиш капаните, Емансипор! Преди да си тръгнал. Чу ли ме?

— Да, скъпа!

— Ще се отбиеш ли при алхимика?

Той се надигна от столчето и посегна към пилона на леглото за палтото си.

— Кой? Н'сармин ли? Или Тралп Младши?

— Тралп, разбира се, тъпак такъв!

„Още два сребърника към цената значи. Вече почва да се устройва добре с новото положение...“

— И сложи капаните! Вестителят на Гуглата да ги навести дано тия гълъби!

Емансипор се намръщи. „Вестителят на Гуглата. Нещо, вчера...“

Поклати глава и сви рамене.

— Проклетата бира — измърмори. — Милата Събли... Планината, която бучи... но скоро, много скоро...

Кралят му беше показал страха си. Преди време това щеше да е осъдило Гулд на ножа на убиеца. Но Селжур вече беше стар, по-стар от годините си. След като конкубинките бяха изгонени, Негово величество беше превърнал в своя любовница малодушната боязън. Дебелокожите съветници на краля със змийските очи си бяха останали, разбира се, но дори те не бяха присъствали при доклада на Гулд. Все пак, ако надушеха... кралят беше издал страха си не просто от убиеца в града, но от тъмната буря, назряваща в Стиг, и от тътена, идещ от Корелския пакт на юг. Кралят се беше... раздрънкал. И сега Гулд знаеше за скъпата принцеса Шарн повече, отколкото държеше да знае.

Отърси се от мрачните мисли и закрачи надолу по тясната лъкатушеца и изгърбена от гробници Улица на злините на път към Рибарския площад. Сумрак беше загърнал Печалния Молл във всяко отношение. Все едно, беше си изпълнил дълга, като докладва на крал Селжур. Получил беше очакваните нареждания да потуши слуховете, че е замесена кралска особа. За бащата на Лордсън Хум, доста влиятелен земевладелец, се бяха погрижили — с ковчеже златни монети и обещания, несъмнено, а Гулд се беше върнал на стихналите и настръхнали градски улици.

Беше оставил ефрейтора на пост при стълба за обяви, въпреки че със смъртната защита едва ли някой щеше да посегне да открадне обявата. Гулд беше принуден да изчака за аудиенцията си със Селжур почти целия ден и слънцето вече се беше смъкнало ниско над залива. Новината за убийството на благородническият син беше подсилила страха, загърнал града като плащаница. Дюкяните вече се затваряха, улиците се опразваха, защото тази нощ навън щяха да дебнат наети убийци — сенчести продължения на благородническият гняв, — за да развихрят безразборна мъст. Тази нощ всеки, оказал се достатъчно глупав да остане на улиците без сериозна причина (или въоръжено до зъби отделение охрана), най-вероятно щеше да се окаже с попилени черва, ако не и по-лошо.

Ефрейторът, застанал изнервен с ръка на късия меч, беше единственият останал на площада, освен едно дръгливо псе, проскубаната врана, кацнала на стълба, и няколкото чайки, които се биеха за нещо в каналния изкоп.

Откъм морето появаше бриз, съвсем малко по-прохладен от знойния задух в града. Гулд избърса потта от горната си устна и закрачи към ефрейтора.

— Нещо интересно, момче?

Младежът поклати глава.

— Не, сър. Тук съм от цял ден, сър.

— Съжалявам, задържах се в кралския дворец. Уморен ли си?

— Да, сър.

— Добре, да почваме. Запомни ли адреса от обявата?

— Да, сър. И чух от един ловец на плъхове, че били двама, чужденци, дошли са на „Мъгливият ездач“...

— Казвай.

Ефрейторът пристъпи неловко на място.

— Тъ, ами, „Мъгливият ездач“ е тръгнал от Корел, след като е разтоварил малко желязо, и е отплувал за Меър тази сутрин. А, и чужденците са си наели слуга.

— Слуга ли?

— Да, сър. И слугата е кочияшът на Балтро Търговеца, сър.

Гулд се намръщи.

— Добре, момче. Да тръгваме.

— Да, сър. Ханът „При Злочестия“. Не е далече.

Портиерът Далг се ухили свойски на Гулд.

— Изобщо не съм изненадан, че идвате, сержант, ама изобщо. Дошли сте да видите Облър, нали? Само че той се пенсионира. Не заема пари повече, поне доколкото знам, и...

— Имате двама гости — прекъсна го Гулд. — Чужденци.

— О-о, да, да. Странни хора.

— Какво им е странното?

Портиерът се намръщи и се почеса по главата.

— Ами... Странни са си. Единият изобщо не излиза.

— А другият?

— И той не излиза често, а сега хич, след като си намериха слуга.

А, и никой не идва при тях, и ядат в стаята си също тъй.

— Значи и двамата в момента са вътре?

— Да, сър.

Сержантът остави ефрейтора с портиера и влезе в „Злочестия“. Моментално се натъкна на съдържателя на странноприемницата, който

се приближи с купа за жертвени дарове и кърпа в ръце. Бързо остави купата на един рафт и затъкна кърпата в колана си.

— Гвардеец, с какво мога да ви помогна?

Гулд загледа дългите, зацапани с черно пръсти на мъжа — започнаха да тъкат нервна шарка, докато се свиваха и разтваряха пред корема му.

— Ти беше Облър, нали? Раздаваме го честно напоследък, така ли?

Мъжът пребледня.

— О, да, гвардеец. От години! Въртя това заведение, видите ли, и се занимавам с писарство, като страничен доход. Вече съм почтен човек, сър. Уважавам закона и прочие, сър. — Очите на Облър зашариха настрани.

— Искам да говоря с двамата ти гости чужденци, Облър.

— О! Ами да ги повикам тогаз.

— Ще дойда с тебе.

— О! Ами, добре, заповядайте, сър.

Изкачиха се по тясното застлано с тежък килим стълбище и закрачиха по коридора. Облър почука на вратата. Отвътре се чу мъжки глас:

— Какво има, Облър?

Писарят се наведе към Гулд и прошепна:

— Това е Рийзи. Прислужникът. — После извика: — Офицер от градската стража иска да говори с господарите ти, Рийзи. Отвори.

Гулд го изгледа ядосано и изсумтя:

— Следващия път просто кажи да отворят.

Отвътре се чу тих разговор и той вдигна ръка да почука по-силно, но вратата изведнъж се отвори и слугата бързо се изсули в коридора, след което я затръшна.

Щом позна сержанта, Емансипор се облеци.

— Емансипор Рийзи — каза Гулд. — Разпитвах те няма и преди два дни, а ето, че те заварвам тук. Странно, нали?

— Човек има нужда от работа — изръмжа Рийзи. — Нищо друго няма тук.

— Казах ли, че има?

— Казахте „странно“, но няма нищо странно, освен че вие идвате тук.

„Хм, прав е кучият му син.“

— Искам да говоря с господарите ти. Можеш да ме представиш или каквото там искат да направиш.

— Тъ, вижте, сержант. Господарят ми съжалява, но не приема гости тази вечер, защото е в критичен момент в изследванията си...

— Не съм тук като гост, старче. Или ме представи, или се разкарай. Ще говоря с тях вътре.

— Само един има вътре. Господарят Бочълайн е учен, сержант. Не бива да го разсейват...

Гулд изръмжа и се опита да избута Рийзи настрани, но старецът се запъна на място. Сержантът се изненада от силата му, а после видя старите белези от меч по дясната му ръка. „Проклет ветеран. Мразя да си имам работа с ветерани — не се огъват.“ Гулд отстъпи назад и ръката му се отпусна на меч.

— Направи повече, отколкото трябваше да се очаква, Рийзи, за да изпълниш желанието на господаря си да не го безпокоят. Но аз съм сержант от Градската стража и това е официално посещение. Ако продължаваш да ми пречиш, ще свършиш в тъмницата. — Напрегна се, щом сбръчканото лице на Рийзи се навъси опасно. „Проклет ветеран!“ — Не ми създавай главоболия. Недей.

— Ако ви пусна, сержант... — изстърга гласът на Рийзи, — сигурно ще ме уволнят. А тази работа ми трябва, сър. Нямам кой знае какъв късмет, както знаете. Тази работа ми трябва и смятам да си я запазя. Ако имате въпроси, сигурно мога да отговоря, или не, но няма да ви пусна.

— Дъх на Гуглата. — Гулд въздъхна и отстъпи назад. Обърна се към Облър, който бе започнал да хленчи и да кърши отчаяно ръце. — Доведи ефрейтора ми, Облър. Той е вън на входа. Кажи му: „На бегом, с извадено оръжие.“ Ясно?

— О! Умолявам ви...

— Веднага! — Писарят заситни по коридора, а Гулд отново се обърна към Рийзи, който изглеждаше примирен. Сержантът заговори кротко: — Ефрейторът ми, Рийзи, ще вдигне голям шум. Ще бъдеш обезоръжен и задържан. Шумно. Ти направи всичко, което можа. Никой свестен господар няма да намери причина да те уволнява. Направи го както казвам, Рийзи, и няма да бъдеш арестуван. Или убит.

Иначе пак ще влезем — по-бавно, докато не ти остане дъх, и тогава ще те посечем. Е, как предпочиташ?

Рийзи отпусна рамене.

— Добре, кучи син такъв.

Чуха тежките ботуши на ефрейтора по стълбището, дрънченето на ножницата му по парапета, после — задъханото му дишане, щом се появи на площадката, вдигнал меча пред себе си и със зачервено лице. Очите на младия мъж се разшириха, като видя сержанта си и слугата, които стояха спокойно и го гледаха. После затича, щом Гулд му махна с ръка.

Гулд отново се обърна към Рийзи и му прошепна:

— Добре — изшепна на слугата. — Направи го по-убедително.

Пресегна се и сграбчи Рийзи за обшитата със сърма яка на палтото. Старецът изрева, изрита назад с ботуша си по вратата и тя се разтърси в рамката. Гулд го дръпна настрана и го избута към стената. Ефрейторът стигна до тях.

— Меча на шията на кучия син! — нареди Гулд и момчето се подчини с ненужно усърдие, като едва не преряза гърлото на Рийзи: Гулд притеснено спря ръката му.

В този момент вратата се отвори. Мъжът на прага огледа сцената в коридора с ленив студен поглед, след което се извърна към Гулд и каза тихо:

— Пуснете слугата ми.

Кръвта на Гулд се смрази. „Този не си поплюва.“ Сержантът махна на ефрейтора.

— Отдръпни се, момче. — Объркан, стражът се подчини. — Прибери — заповяда му Гулд и мечът се хлъзна в ножницата със стържене.

— Това е по-приемливо — каза чужденецът. — Моля, заповядайте, сержант, след като сте толкова нетърпелив да се срещнем. Емансипор, ела с нас.

Гулд кимна на ефрейтора си и каза:

— Изчакай тук, момче.

— Слушам, сър.

Тримата влязоха в стаята и Рийзи затвори вратата и пусна резето.

Гулд се огледа. Писалище, отрупано с... парчета от каменна плоча. Останки от закуска на един стол, наскоро изядена. „Странно,

вече е почти залез-слънце.“ Две разбъркани от спане легла, пътни сандъци, само единият отворен и вътре — градски дрехи, ризница — с оръжейна кутия под нея — с фалшиво дъно. Другите три сандъка здраво заключени. Гулд се доближи до писалището и огледа плочата.

— Руните са ми непознати — обърна се той към строгия домакин. — Откъде сте?

— От далечна земя, сержант. Името й, уви, няма да ви говори нищо.

— Езиците ви се удават — отбеляза Гулд.

Мъжът повдигна вежда.

— Средно. Разбирам, че акцентът ми е явен.

— Кога сте научили тефтийски?

— Така ли се казва езикът? Мислех, че е молийски.

— Тефт е островът. Молл е град в него. Зададох ви въпрос, сър.

— Значи е важен? Ами, добре. Преди три седмици. При пътуването ни от Корел наех един от екипажа да ме понаучи — местен, от този остров. Все едно, езикът явно е родствен с корелри.

— Вие сте магьосник.

Мъжът потвърди с леко кимване и каза:

— Казвам се Бочълайн.

— А спътникът ви?

— Корбал Броуч, освободен евнух.

— Евнух?

Бочълайн кимна отново.

— Неприятна практика сред народа, от който идва, правят го на всички мъже роби. По понятни причини Корбал Броуч желае самота, мир и покой.

— Къде е тогава? В някой от тези сандъци ли?

Бочълайн се усмихна.

— Не казах, че е *срамежлив*, нали, сержант? Не, остана извън града. Тълпите го притесняват.

— Къде?

— Къде точно ли? Не мога да съм сигурен. Той... странства.

Гулд погледна парчетата плоча.

— Тези какво са?

— Несвършени усилия, сержант. Местните шисти притежават някои интригуващи минерални свойства — несъмнено затова са ги

използвали древните строители на гробници. В тях има естествена енергия. Стремя се да я обуздая към... ред.

— Дълго ли възнамерявате да останете в Молл?

Бочълайн сви рамене.

— Ще зависи доколко ще успея в усилията си. Разбира се — той се усмихна леко, — дори моето търпение си има граници.

Гулд долови намекнатото предупреждение и го пренебрегна.

— Как се свързвате с вашия приятел, евнуха... — „Проклятие, защо това ме притеснява? Историята на Молл също си има епохи на робство и кастриране... защо тогава настръхвам, в името на Гуглата?“

Бочълайн отново сви рамене.

— Проста магийка за свързка. Ще идва на определеното място за среща точно.

— Некромант ли сте, Бочълайн? — Попита небрежно, но се обърна да види реакцията на мъжа. Видя само лека насмешка.

— Това занимание е тъмно, сержант. Нямам никакъв интерес да ровя в Лабиринта на Качулатия...

— Значи е Гуглата? Някои твърдят, че е обратното.

— Предположенията по темата изобилстват. Аз лично съм съгласен с теорията на мъдреца Кулп Старши, че некромантията заема прага на Лабиринта на Качулатия — промеждутъка между живота и смъртта, ако предпочитате. Напълно е възможно един некромант да знае повече, но едва ли ще сподели знанията си по въпроса. Практикуващите изкуствата на Смърт са много потайни.

Гулд кимна и бавно тръгна към вратата.

— Личният ви слуга е упорит човек, Бочълайн. Готов беше да даде живота си, за да опази уединението ви.

— Ако знаех — отвърна Бочълайн и хвърли поглед към Рийзи, — щях да добавя изключение, отнасящо се за тези, които не приемат моето „не“ за отговор, сержант.

— Добра идея — изсумтя Гулд. — За малко щяхте да загубите един добър слуга.

— Щеше да е неприятно, наистина. Благодаря ви за загрижеността. Това ли е всичко, което желаете от мен?

— Засега — отвърна Гулд. Спря до вратата. — Платили сте за тази стая в аванс, нали?

— До края на седмицата, сержант. Защо?

Гулд отвори вратата и прикри киселата си гримаса. „Изведнъж изтъпяхме, нали?“

— Лека вечер, сър.

Излезе в коридора и затвори. Ефрейторът и Облър чакаха отвън. Гулд тръгна по коридора и двамата го последваха.

— Каза, че са предплатили за седмицата — подхвърли Гулд на Облър.

Ханджията кимна.

— Да, сър.

— Още четири дни.

— Да.

— Ефрейтор?

— Да, сър?

— Остани пред тази сграда, докато те сменят. Облър, има ли задна врата?

— Да, но е тройно залостена.

— В смисъл?

Писарят се ухили.

— Всичките резета много тракат при дърпане. Събуждат ме, сър, винаги.

— Да е използвана наскоро?

— Не, сър. От седмици, сър. Откакто те пристигнаха.

— Значи този Корбал Броуч напусна през предната врата?

Облър спря на площадката.

— Кой от двамата ще е той, сър?

— Евнухът — онзи, който е сега навън.

— Който е навън ли? Сигурен ли сте, сър? Откакто пристигнаха, съм виждал само единият да излиза навън, сър, и то тоя, дето току-що го видяхте, сър. Другият трябва да е вътре, сър, щото не съм го виждал изобщо да излиза.

Гулд се намръщи.

— Грешиш, Облър.

Но писарят само поклати глава.

— Добре, той яде ли? — попита Гулд.

— Тъ, не, сър, не.

Гулд се намръщи още повече.

Очите на Облър зашариха неспокойно и той облиза устни.

— Като си помисля, сър, това си е малко странно. Освен ако не си делят храната, сър.

Гулд продължи надолу по стъпалата. Ефрейторът вървеше по петите му.

— Евнухът — подхвърли Гулд през рамо към Облър, който ситнеше след ефрейтора. — Как изглежда?

— Едър, сър. Огромен. Нищо не каза. Само се усмихваше много, сър. Лепкав като умрял кит, сър, така изглеждаше. Изобщо не знаех, че е евнух, но сега като го казахте, ми е ясно. Аха, евнух.

— Чаша вино. — Бочълайн напълни два бокала, подаде единия на Рийзи и той го прие с благодарност.

— Съжалявам, господарю...

— Няма нищо. Както намекна стражът, щеше да е неприятно — и нежелано — ако беше пострадал. — Погледна стареца с любопитство. — Но защо беше толкова упорит? Ти си разумен човек, господин Рийзи — как така не се подчини на сержант от Градската стража?

— Ами, не исках да ви проваля, господарю. Аз, въ, харесвам я тази работа.

— Страхуваше се да не я загубиш? Не се притеснявай в това отношение, господин Рийзи. Ние те намираме за идеален.

Емансипор се огледа. „Ние?“

— И освен това — продължи чародеят и отпи глътка вино, — провидях дълго познанство между нас, господин Рийзи.

— О? О.

— Макар че умът ти все още таи някои загадки.

— Нима, господарю?

— Мхм. Например жена ти от трийсет години...

— Събли? Е, ядосвам се много, господарю, вярно, но тя остана с мен през цялото това време и понякога е била единственото, за което да се задържа, сър, ако ме разбирате. Обичам я много...

— Знам. Не е това, господин Рийзи. В ума ти мога да чуя гласа ѝ, но не мога да намеря образ — не мога да я видя в тебе и точно това намирам за толкова странно...

Двамата се взряха един в друг над златните чаши, без да мигнат. Дълго. Най-сетне Бочълайн допи виното си, покашля се и извърна очи.

— Имам работа за теб утре, господин Рийзи.

— Каква, господарю?

— Ами... — Бочълайн си наля пак. — Уреди ни превоз. На запад, докдето може да ни закара кораб.

Емансипор присви очи.

— Да, господарю. Да искам ли от Облър да върне от предплатеното?

— Не, остави го. Но искам да напуснем Молл до два дни. Възможно ли е?

— Сезонът се обръща, господарю. Мога да го гарантирам.

— Чудесно. А, и, господин Рийзи?

— Да, господарю?

— По-дискретно.

— Разбира се, господарю.

— Срещал ли си този сержант преди, господин Рийзи?

Емансипор кимна.

— Два пъти. Веднъж преди година, когато убиха работодателя ми, и след това когато убиха Балтро Търговеца.

Бочълайн кимна замислено.

— Изглежда проникателен мъж.

— Във всяко отношение, господарю. Известен е. Лично кралят заповядва сержант Гулд да води разследвания. Определени. Убийства предимно. Гулд никога не се е провалял.

— Разбирам, че той разследва нощния убиец, който плаши града ви.

— Да, сър, той е.

Бочълайн се усмихна.

— Е, в такъв случай смятам, че е в реда на нещата ние, като чужденци, да бъдем издирени и разпитани.

— Предполагам, господарю. — Рийзи се постара да го каже спокойно.

— Все пак — продължи Бочълайн, вперил очи във виното си в бокала, — аз съм частно лице и не обичам толкова официално... внимание. Оттук и решението ми да напуснем рано, господин Рийзи. Не бих желал ненужно да тревожим сержанта обаче.

— Няма да чуе нито дума, господарю.

— Чудесно. Сега лягай да спиш. Ще ми трябваш с бистър ум за задачите утре.

— Да, господарю. Благодаря, господарю.

Емансипор отиде до леглото и се изпъна на него. „Ненужно да тревожим Гулд. Разбира се. Кой, аз некромант? Моля ви се, сър. Ха!“
Беше изтощен, но не очакваше да спи добре. „Никак няма да е добре.“

Гулд влезе в „Кривогледия“ и спря в сумрака до вратата. Очите му веднага се насълзиха от гъстия тежък дим, напластен в тъпкания с хора салон с нисък таван, и шумотевещата го заля като тъмна вълна.

Войникът, когото бе изпратил да проследи чужденеца, се измъкна от навалищата и се приближи.

— В дъното е, сър. Можем да го видим по-добре от тезгяха.

— Води — изръмжа Гулд.

Гласовете заглъхваха от двете им страни, докато вървяха към дългия хлътнал тезгях покрай едната стена, гласове, които отново се извисяваха зад тях с явно облекчение. „При Кривогледия“ се броеше за едно от най-долнопробните и съмнителни заведения в Печалния Молл. Ако беше поискал — и ако разполагаше с още трийсетина стражи, — Гулд можеше да арестува всички присъстващи, просто по принцип.

Стигнаха до тезгяха и младият войник се обърна и посочи към масите в дъното.

— Ето там, сър.

С гръб към задната стена седеше човек със сиво наметало с качулка, лицето не се виждаше в сенките. Сивото наметало, покриващо раменете, беше опърпано. От мястото на Гулд десният крак на мъжа се виждаше от коляното надолу, обут в мокасина, с голям ловен нож в кания, затегната на прасеца. Мършавите му дългопръсти ръце, загърнати около половницата, бяха загорели и нашарени с белези. На стената зад мъжа беше подпрян дълъг лък без тетива.

Намръщен, Гулд пристъпи напред, но ръката на войника го спря.

— Не той. Онзи там.

— Аха. — „Чудех се на внезапната промяна на облеклото...“
Чужденецът, когото бе забелязал на последните две сцени на убийство, седеше на съседната маса до мъжа с качулката. Беше все така в броня,

седеше с гръб към салона и ядеше шумно — мляскането, пръхтенето и сумтенето му се чуваха дори през екнештата врява на гостите. — Изчакай тук, войник — нареди Гулд и тръгна към мъжа.

Някакъв местен седеше на масата с чужденеца и бърбореше:

— ... та си викам, на мене си де, викам си: „Ама туй не е моята къща! Поне не мисля, че е тя!“ Покривът, видиш ли, почваше някъде от кръста ми, а не че съм висок мъж, както виждаш. Тук ли беше при дъждовете? Преди две седмици? Порой! Както и да е, та какво стана? Ами, къщата да била вдигната върху гробница — нищо изненадващо тука, не и в Печалния Молл, нали? Но един канал да вземе да се запуши и водата си пробила друг път до морето — и точно през могилата под нас! Цялото проклето нещо се смъкнало и понесло къщата надолу! И не стига това, ами и жена ми там, в леглото, и не сама! О, не! Не и скъпата ми неверница Мъли! Четири — преброих ги — четири проклети призрака вътре с нея. Дребни, разбира се — нищо повече не излиза от ония гробници, — но достатъчно силни да гъделичкат, щипят и опипват, малей, да видиш дали не се забавляваха хубаво със стенещата Мъли! А тя стене и моли за още! „Още! — вика. — Още!“

— Стига — изръмжа Гулд.

Местният вдигна глава и кимна.

— Ами и аз това рекох! Рекох...

— Млъкни! — срязва го сержантът. — Намери си друга маса. Веднага.

Чужденецът беше вдигнал глава при гласа на Гулд, но сега я наведе и продължи да яде.

— Ъь... — Местният стана и избута стола си назад. — Добре. Веднага. Чух ви, сержант Гулд — о, да, познавам ви. Виждал съм ви. Стотици пъти... не, нищо незаконно не съм правил, нищо, което можете да докажете поне...

— Разкарай се веднага — отсече Гулд, — или ще мина, без да доказвам нищо, и ще те хвърля в дранголника поне за две-три седмици.

— Махам се. Ето на, виждате, тръгвам си...

Гулд го изгледа, докато се изсулваше през тълпата. После въздъхна и бавно се отпусна на освободения стол до чужденеца.

— Имам няколко въпроса към вас.

Чужденецът се оригна, изпръхтя и продължи да яде.

— Откъде сте? И защо по дяволите толкова ви интересуват убийствата?

Чужденецът изсумтя и поклати глава, все още без да поглежда Гулд.

— Просто разглеждам забележителностите, сержант — каза с груб акцент.

— Молл не е кой знае какво, но може да предложи повече от задни улички с разчленени трупове.

Мъжът помълча.

— Тъй ли?

— Освен ако, разбира се, вие не се занимавате с убийства.

Чужденецът взе останалото му парче хляб и го начупи в супата в паницата.

— И да правя това, сержант, не го правя по този начин.

— Ако това правите, какво търсите тук тогава? — отвърна Гулд.

— Минавам пътъом.

— Значи утре си заминавате.

Чужденецът сви рамене.

— Би могло.

— Къде сте отседнали?

Мъжът най-сетне се обърна към Гулд с широка усмивка.

— Онова войниче, дето го пратихте да ме следи, трябва да знае.

Сержантът присви очи.

— Той ми докладва редовно. Ако не ми се обади в определеното време, лично ще дойда да ви потърся.

— Както искате.

Гулд стана.

— Остана ви парче от хляба.

— За боговете.

— А ако не са гладни?

— Те винаги са гладни, сержант.

— Изглеждаш ужасно, Манси — каза Крийги ухилено, щом Емансипор се тръшна на стола. — Събли още ли те буди нощем, старче? — И намигна на Дъли, който седеше срещу него. — Мене ако питаш, прилича на жена, въ, с големи апетити...

— Да съм те питал? — изръмжа Емансипор и заби сърдит поглед в халбата си с тъмен ейл. — А и защо? Не че не го знам, нали?

— Знаеш го, разбира се! — съгласи се Дъли.

— Ей — рече Крийги и се дръпна назад, — не си хванал от оная краста, дето ви я донесоха гълъбите, нали?

— Не съм.

— Радвам се да го чуя — въздъхна Крийги. — Изкарах я веднъж. Ужасна работа. Боговете да не дават, ама страшно сърби...

— Стига за това — изръмжа Дъли.

Емансипор отпи, след което се наведе над масата.

— Трябва ми кораб. Да отплава тая нощ или утре.

Дъли повдигна вежди. Спогледа се с Крийги и двамата придърпаха столовете си по-близо.

— Ами, няма да е много трудно — измърмори Дъли.

— Прав е. — Крийги кимна. — Богат избор. Макар че зависи какво точно търсиш. Примерно, ако искаш нещо по-дискретно, „Барнсайдър“ не те оправя, щото там е капитан Пъмел, той е от честния сорт — кара по тефтера.

— А ако търсиш бърз и издръжлив — рече Дъли, — „Трофбъкет“ не ти трябва, щото плава лошо и капитан Търб дължи на половината лихвари в Молл, включително на Облър, тъй че не може да направи ремонтите.

— „Суормфлай“ може да е добър избор, но чух, че плъховете са прогонили целия проклет екипаж и не се знае дали ще се опитат да си го върнат. — Крийги се намръщи и поклати глава. — Може да не е толкоз лесно, като си помислиш.

Дъли вдигна дебелия си показалец.

— Чакай малко. Има един. „Сънкърл.“

Крийги се задави с бирата и следващите няколко мига Емансипор и Дъли го гледаха как кашля и се дави — лицето му стана мораво, — докато най-сетне не се справи и не си пое дъх.

Емансипор се обърна към Дъли.

— „Сънкърл“ ли каза? Не знам за тоя...

— Дойде от Стратем — обясни Дъли и сви небрежно рамене. — Трябваше му малко ремонт тука. Ние с Крийги поразтоварихме малко и им пробутахме железни пирони на добра цена.

Крийги, вече съвзел се достатъчно, за да може да говори, се изкашля и рече:

— Да. Дъли е прав. Корабът изглежда добре и със сигурност е бърз. Капитанът е много кротък — Гуглата да ме вземе, целият екипаж са кротки, хрисими хора. „Сънкърл.“ Идеален за нуждите ти, Манси, каквито и да са ти нуждите. На Търговския док е, точно зад валяците.

Емансипор допи ейла си и стана. Беше уморен, мислите му сякаш плуваха зад гъста мъгла.

— Благодаря. Отивам право там. До скоро.

— До скоро, Манси, и няма защо. Ей, Събли извади ли късмет с алхимика?

„Странно, не помня да съм им казал за това. Е, сигурно съм им казал. Крийги е изкуфял по най-малкото ни момче — естествена загриженост, предполагам. Просто е мил и грижлив човек, нали така.“

— Оправи се много добре — отвърна Емансипор. — Благодаря.

— Няма за какво, Манси. Радвам се да го чуя.

— И аз — добави Дъли. — До скоро, Манси.

Сержант Гулд сви в улица „Куклата“ — седемдесет и седем лъкатушещи крачки измъчена уличка, загърната в сянка. И толкова тясна, че в раменете му с неспокойно потракване и шумолене се отъркваха стотици дървени, костени, парцалени и пернати кукли, увиснали за шията от тераси на дюкяни на върви от косъм или водорасло. Очи от раковина или пък нарисувани сякаш го проследяваха, докато минаваше, все едно грозните чучела и марионетки бяха обладани от демони. Някои от тях бяха всъщност — Гулд го знаеше много добре. Улица „Куклата“ не влизаше в списъка му на любимите места за разходка в Печалния Молл. И да го следяха човешки очи, бяха скрити в студения сумрак на дюкяните.

За зла беда схлупеното дюкянче на Мърси Блекпъг се намираще в дъното на уличката, подпряно на стената на склад и с лице към изгърбения калдъръм. От издадената тераса висяха десетки грозни четинести кукли с уродливи лица, ухилени под кичурите мазна коса и с лъскави очи от оникс. Гулд присви очи към тях. Беше свинска кожа по-скоро, лошо ощавена и набръчкана.

„Гуглата само знае кой ги купува тези неща.“

Изпод балкона прозвуча дълбок мелодичен глас:

— Кукла за дребосъците ли ще купуваш? Всяко дете трябва да се плаши, а моите мъници са ужасни, нали?

Гулд се провря през редицата миниатюрни бесилки и попита намръщено:

— Къде е старицата?

Смуглото красиво лице, загърнато в кариран шал, се извърна и две изумително сини очи го изгледаха с любопитство.

— Старицата ли, войниче?

— Онази, за която казват, че държала този дюкян — отвърна Гулд. — Която продава тези кукли и други, също толкова гадни... неща. Която се мярка на мястото на всяко убийство последните две седмици. Мърси Блекпъг.

Жената се изсмя гърлено.

— Аз съм Мърси Блекпъг. Сигурно питаш за сестра ми, Минси. Тя носи стоките ми на пазара.

— Сестра ти? Онази бабичка? За глупак ли ме взимаш?

Жената започна да пълни наргиле. Дългите ѝ пръсти напомниха на Гулд за морски змии.

— Различен стил на живот, уви — каза тя. — Минси не яде месо, нито риба. Само зеленчуци. И билки. Не пие алкохол. Не пуши дъранг, нито любимия ми ръждивец. Целомъдрена е, ранобудница, и си ляга по залез-слънце. Тича по скалната пътека чак до Жалостивия нос и обратно всеки ден, каквото и да е времето. Само с една година е по-голяма от мен. На трийсет и шест.

Блъвналият дим изпълни съборетината с мъгливи валма.

— Аз, от друга страна, гълтам всякаква поквара — продължи Мърси. — За голямо нейно възмущение. Все едно, скъпи, разбирам, че не си дошъл да опиташ от... стоките ми.

„Ще трябва да помисля за това. Проклятие, не се разсейвай!“

— Искам да знам какво е естеството на интереса на Минси към убийствата. Къде е тя?

— Сигурно на кейовете, досажда на моряците.

— За какво?

— Те са оскърбление към добрите нрави. Минси иска да ги превъзпита...

— Чакай, тя да не е жената, дето ходи да увещава краля всяка седмица?

— Същата. Сестра ми би се радвала да види Печалния Молл като бастион на непорочното и целомъдрено поведение. Пороците се наказват със смърт, разбира се. Този ръждивец е с ментова есенция, искаш ли да опиташ?

— Не. — „Не сега. По-късно може би. Да, по-късно...“ — Не, казах!

Сините ѝ очи се разшириха.

— Настоявах ли?

— Извинявай. Не, не си.

— Сестра ми сигурно посещава местопрестъпленията, за да печели съмишленици. Залага на страха, както можеш да се сетиш.

— Тогава защо те търпи? Толкова, че да се опитва да продава куклите ти на пазара?

Мърси се засмя.

— Точно ти трябва да знаеш, че кралските шипове рядко остават... без украса. Печалния Молл ражда престъпници по-бързо от плъховете, по-бързо, отколкото кралят може да ги беси дори.

Гулд погледна най-близката висяща от тавана кукла. „Не е свинска кожа значи.“

Мърси дръпна от мундщука и продължи:

— Кожата на престъпници. Сестра ми намира иронията за превъзходна.

Червата на сержанта се обърнаха и той зяпна жената втрещен.

Тя му отвърна с широка бяла усмивка, която сякаш го сръза отвътре.

— Най-вече роднини на покойниците са, клиентите ми имам предвид. Спомени за починалите. Кой може да обясни човешкия ум?

— Може да намина пак — измърмори Гулд и излезе.

— Щом казваш — засмя се тя. — До скоро, сержанте.

Той стъпи на улицата и се помъчи да озапти мислите си.

— Пази се от сестра ми, момче! — кресна старчески глас от сенките вдясно.

Гулд рязко се обърна.

Сбръчканото лице на Минси му се хилеше мрачно между две обесени кукли. Малко зъби ѝ бяха останали, изтъркани на жълти

пънчета.

— Тя ще те умори! — изхъхри вещицата. — Тя е яма! Въртоп от поквара! Съблазнителка. Знае най-тайните гнезда на порока в Молл — няма да повярваш докъде стигат деловите ѝ интереси!

Гулд присви очи.

— Гнезда на порока ли каза? Каж ми, Минси, дали няма да знае и подробности кой посещава такива места?

— Всичко знае тя, злата ми сестра! Освен как да се грижи за себе си! Лошо здраве я чака, още невидимо засега, но е сигурно като Качулатия! Скоро ще види тя! Скоро, освен ако не се поправи!

Сержантът огледа улицата. „Няма причина да го отлагам, нали? Никаква. Трябва да разпитам Мърси. Подробно. Може да отнеме часове, но няма как.“

— Не се поддавай! — изсъска му Минси.

Гробница „Могилата“ беше най-голямата и единствената обрасла с трева гробница в Печалния Молл. Беше разровена и опоскана от незапомнени времена и притежаваше уникалното качество да не притежава нищо. Камъни, пясък и глинени чирепи бяха единственото, което изравяха безбройните плячкаджии и антиквари.

Гулд намери двамата видни ловци на плъхове в града да похапват на открито горе на Могилата. Бяха си наклали огън, на който печеха одрани плъхове. Отстрани чакаше прашна бутилка с хубаво вино и глинена делва със запечатан капак.

Бирклас Пунт и Бладър Роу не бяха особено типични сред професионалните ловци на плъхове в Молл. Все пак сержантът се възползваше от време на време от огромното им знание за всяко въобразимо кътче в подземния свят на града и ги смяташе за достатъчно ценни, за да търпи странностите им.

— Какъв сериозен поглед! — подхвърли Бирклас и махна широко с омазнени пръсти, докато Гулд се изкачваше по могилата. — Чудя се, защо тъй често виждаме незнатните да се шляят унило, обременени със *сериозността* на окаяната си съдба? Не е ли тогаз единствената задача на чистокръвните граждани на прелестния Молл да си прекарват дните — че и нощите — с искрено небрежие?

— А какво толкова ѝ е чистото на твоята кръв, Пунт? — изсумтя Гулд, щом стигна до двамата.

— Изключителната цел, бедни ми сержанте, е най-прочистващото от всички усилия. Вижте тук, пред вас, прелюбезния мен, а отстрани до мен — него. Ние двамата сме *най*-изключителни.

Двамата бяха облечени в дрипи, ако не се брояха големите широки кожени шапки — на Бирклас боядисана в избеляло от слънцето морскосиньо, а на Бладър — в петнисто жълто. Безброй плъши опашки висяха от коланите им от връв, а около китките и глезените им имаше още плъши опашки, навързани изкусно на плитки.

Бладър Роу посегна към делвата и отвори капака с оцапаната си с кръв кама.

— Идвате тофно навреме, фержант. Плъховете фа пофти опефени, а мънинките в фаламура фа идеалното меве. Моля, нафтанете фе до наф.

— А аз — добави Бирклас — ще наляя от винцето, докато партньорът ми ни извади от мезенцето.

Оцетът беше направил голите плъхчета по-розови от естественото, детайл, който странно подсили ужаса на Гулд, докато гледаше как Бладър извади едно, лапна го и измляска.

— Чудесно начало — отбеляза Бирклас. — Белят се като стриди, сигурно доказателство за културна порода.

Гулд се намръщи.

— Културна порода? За Бладър ли говориш, или за плъховете?

— О, колко фмешно, фержант — изфъфли Бладър Роу. — Хапнете ф наф, моля.

— Благодаря. Вече ядох.

Бирклас се обърна към партньора си.

— Не можеш ли да схванеш, приятелю, че сержант Гулд е в силно душевно неразположение? Ужасни убийства всяка нощ! Камбаните ехтят! Плъховете щъкат насам-натам и дори Бялата грива се крие в най-дълбокото си заливче. Мда, нещо мръсно дебне из прелестния Молл, а тук при нас е главният му ловец, дошъл при нас поради нужда от помощ.

— Определено фъм в тefение ва тежкия хал на фержанта. Ихках фамо да бъда любовен!

— Стига спорове за учтивост — изръмжа сержантът. — Чувал съм ви да споменавате сто пъти за Бялата грива и искам да знам, веднъж и завинаги, той наистина ли съществува?

— Псолютно!

— Неоспоримо, сержант.

Гулд впи очи в Бирклас.

— И е соултейкън?

— Аха. Невзрачен човечец, в тази си форма. Но щом се превъплъти, е най-ужасният плъх. Умен и зъл тиран, Владетел на Косматото кралство, Убиец на всички поборници, Лъстител на Най-висшата...

— Да, да, всичко това, знам. И казваш, че се крие от нашия убиец?

— Дълбоко-дълбоко, сержант. Тръпне...

— Разбирам. Мога ли да допусна тогава, че Бялата грива е срещнал този убиец?

Бирклас сви рамене.

— Може би. По-скоро вестоносците му, или стражите му по ъглите, или надничачите му от покривите...

— Но не и дегуфтаторите на франата му — намеси се Бладър.

— Не — съгласи се сериозно Бирклас. — Дегустаторите му със сигурност не. Бладър, а дегустаторите му как са?

Бладър Роу обърна шишовете в жарта.

— Готови фпоред мен.

— Чудесно! Е, сержант, можем ли да ти помогнем с още нещо?

— Може би. Принцесата и Лордсън Хум?

Бирклас повдигна вежди.

— О, драги, това не е разговор за на маса...

Гулд седна на тревата.

— Мога да почакам.

Кулата на Мъртвия Секаранд заскърца под напора на духация откъм брега вятър, който се беше усилил след като слънцето се скри, и Гулд загърна наметалото около раменете си. Студено му беше повече от умора, отколкото от вятъра. Дневната пелена пушек долу се беше разсеяла. Светлини от маслени лампи и свещи бяха изпъстрили като

разкаляни звезди жилищните сгради в жалко смъртно отражение на настръхналото нощно небе.

Гулд чу шумолене по стълбището, а след това и запъхтяното дишане на Стул Офан.

— Кълна се в неспокойния сън на Бърн, Гулд — изпъшка старецът, щом се качи на платформата. — Една проста среща на ъгъла на някоя улица щеше да е за предпочитане.

Сержантът се подпря на един зъбец и погледна надолу към пристанищния квартал.

— Май го докопах, Стул.

— Сигурен ли си? Кога ще направиш ареста?

— Този детайл не съм го уточнил още. Дали съм сигурен? Е, стомахът ми още е стегнат — пропуснал съм нещо, но то все пак май ще сочи към същия човек, щом разплета възела.

— Какво искаш от мен?

Гулд се обърна. Стул Офан стоеше близо до капака и бършеше челото си с копринена кърпа. Магът сви немощно рамене.

— Не съм много добър с височините, сержант. Ще ми простиш, ако остана тук, макар че с нищо не ми помага, както се люлее цялата сграда.

Гулд отвори уста да каже нещо, но се намръщи и рече:

— Та ти живееш в проклета кула!

Офан отново сви рамене.

— Ами... очаква се от мен. Нали? Но живея предимно на долния етаж.

Сержантът го изгледа замислено, после въздъхна.

— Мислех за кучетата. Ония, дето ги пратих по следите след убийството на Лордсън Хум. Мъж, може би двама мъже — един воин или ветеран — другият неизяснен. И женска миризма също, или две жени, или нито една...

— Щом кучетата са заподскачали на женска миризма, Гулд, как може да не е имало нито една?

— Хубав въпрос. Би ли се опитал да отговориш? Преди това да ти кажа, че *имаше* жена, която избяга от мястото на убийството същата нощ, но не тя е убиецът.

Стул Офан се намръщи. Попи отново челото си.

— Не разбирам.

Гулд отвърна с гримаса:

— Спомни си за собствените си открития, маг. И за колебанията си. Отговори ми следното: мъж, който не е мъж, и би могъл да се сбърка с жена — ако разследването е с магия — или дори ако куче открие миризмата. Допусни, че усилията ти да разкриеш пола на убиеца *не са* били объркани — че както и с кучетата, отговорът ти е бил верен. Как би могло да стане това?

— Мъж, който не е мъж? Сбъркан с жена, дори от кучета? Сержант, не може да се извади отговор от такова объркване. Били сме нарочно подведени...

— Не. Било е по-скоро въпрос на безразличие от страна на убиеца — от предишен опит, че такива опити за засичане неизбежно се объркват. Като демонска гатанка, Стул Офан. Отговорът е твърде прост. Не мисли чак толкова.

Магът се намръщи.

— Подиграваш ми се, Гулд.

Гулд отново се обърна и се загледа към града долу.

— Каква би била дирята на един евнух, Стул Офан?

Чу как мъжът зад него изсъска през зъби.

— Прав си, сержант. Демонска гатанка, наистина. Намерил си убиеца.

— Знам кой е — поправи го Гулд. — Не съм го *намерил*. — Загледа се с присвити очи към благородническия квартал.

— Но мисля, че някой друг го е направил. Възелът започва да се разплита.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че тя е на ход — каза Гулд, загледан как фенер след фенер светваха по върховете на покривите, всеки бележещ пътя, поет от единствената загадка, останала в тази игра. Сержантът бързо се обърна и затича към стълбището. — Прибирай се вкъщи, маг. Нощната работа започва не на шега.

Беше направил разпитите си след аудиенцията си с краля. Беше задал достатъчно въпроси, прилагайки подходящия натиск където се наложеше и беше извлякъл достатъчно подробности, за да сглоби нещата. Гадните пристрастия на Лордсън Хум включваха жажда за

кръв, прилагането на болка. Точно това беше привлякло него и принцеса Шарн един към друг. Точно това бе направило — както за лорда, така и за Селжур — съюза непривлекателен. Адски плашещ всъщност.

Последната нощ не беше имало придворна слугиня с нея, защото момичето вече е било отпратено по дирята на убиеца. Хуми се беше оказал просто новак в тези извратени изкуства, свързани с плът и болка. Убиецът беше показал на принцесата докъде точно би могло да стигнат нещата. Обещание, докоснало тръпнещите устни на Шарн — и сега тя жадуваше за още.

Придворната слугиня си беше свършила работата добре. Човекът на Гулд беше донесъл за връщането ѝ на разсъмване. И сега тя и принцесата бяха тръгнали и щяха да доведат Гулд и хората му до плячката им.

Излезе през зейналата врата на кулата и бързо закрачи по улиците. Шарн правеше ужасна грешка. Последното, което искаше Гулд, беше да пристигне твърде късно — макар че това щеше да донесе послание на краля: „Пречите на разследването ми на ваш риск, ваше величество. Трябваше да ми разрешите да я разпитам.“ Но удовлетворението от това не заслужаваше живота на една млада жена. По-вероятно живота на две млади жени, тъй като придворната прислужница сигурно щеше да сподели съдбата на Шарн.

Беше хванал маршрута им от низа светлини, вдигнати от хората му, и се надяваше, че е пристигнал няколко минути предварително при входа на уличката, излизаща на Рибарския площад. Разбита и отчасти хлътнала гробница бележеше входа.

Площадът беше празен с черния стълб в центъра, без нищо на него освен плющящата обява, все още неприбрана от Бочълайн. На върха на стълба бе кацнала врана, заспала, поклащаше се от поривите на соления вятър. Улично псе мина по калдъръма и се сви до фонтана на Бери. Гулд, скрит в сенките, бавно измъкна дългия си меч. Трескаво се надяваше отделението му да е останало по дирята, която трябваше да са засекли извън двореца.

Оставаше само един неразплетен възел. Евнухът бе успял да напусне „Злочестия“ невидим. Имаше магии, с които можеше да се постигне това, разбира се. Възможност, която притесняваше Гулд.

Вцепени се, като видя загърнатата в наметало жена да идва от улицата вдясно от него. „Слугинята. По дяволите, какво храбро момиче!“ Видя как предпазливо се доближи до дървения стълб в центъра на площада. „За да го чака там? Това е безсмислено — не мога да си представя, че момичето е говорило с евнуха — достатъчно е да е разкрила дневното му скривалище. Не, това е напълно безсмислено.“ Помисли да извика, да затича натам, но остана неподвижен зад могилката, понеже се появи втора фигура в наметало — принцесата, тръгнала след слугинята с небрежни, изумително уверени крачки.

Слугинята беше спряла пред стълба и сякаш го измерваше с поглед, все едно се канеше да се просне в молитвена поза пред него.

Враната на върха на стълба се размърда.

Очите на Гулд се разшириха, щом го осъзна. Отвори уста, за да изреве предупредително — и тогава нещо твърдо и тежко се стовари в черепа му. Гулд изохка и се преви, за да надвие вълните от мрак. Някъде отблизо — и в същото време сякаш от огромна далечина — чу как нечий дълбок глас изшепна:

— Извинения, сержант. Този е само единият, а ги искам и двамата. Трябва да изчакаме. Трябва ни кръвта, защото само тогава Корбал Броуч ще е уязвим — достатъчно, за да повикаме помощ. И тогава дългият ми лов свършва...

Гулд не можа да окаже съпротива, щом мъжът до него, огромен, тъмен и с броня — *чужденецът с ятагана* — измъкна меча от изтръпналите му пръсти. На лявата му ръка бе положен тежък железен арбалет, със заредена, покрита с руни метална стрела.

— Не се безпокой — прошепна мъжът с ужасяващо варварски акцент. — Ще си получиш каквото остане от двамата, достатъчно, за да утолиш тълпата. Но сега ме остави да си свърша работата. Нямах представа пред какво си се изправил — бъди благодарен за това.

Гулд успя някак да вдигне глава. Всичко пред очите му се въртеше и той едва можа да различи какво става при стълба. Враната беше разперила криле, след това се понесе надолу към слугинята. После всичко се замъгли, лъхна студена вълна и враната се превърна в мъж: огромен, с ризница и плешив, който изгледа отгоре слугинята. Тя каза нещо и в отговор той се изкиска. Вдигна ръка, направи лек жест и момичето се огъна на две, захъхри, а след това се свлече безсилно и се просна на калдъръма. По камъните плисна кръв.

Принцеса Шарн ахна, изпаднала сякаш в екстаз.

Евнухът бавно закрочи към нея.

Ловецът до Гулд вдигна оръжието си и се прицели внимателно.

— Стреляй — успя да изсъска Гулд. — Стреляй, проклет да си!

Чу някакъв скърцащ звук откъм него, обърна се и видя лицето му, потъмняло сякаш под огромно напрежение.

— В името на Качулатия, какво ти става?

Гулд понечи да се изправи, но болката, която прониза главата му, беше непоносима. Успя само да зяпне, осъзнал какво става, докато ловецът се напрягаше с цялата си мощ и не можеше да помръдне нито мускул.

Зад тях проговори хладен спокоен глас.

— Стек Маринд, упорит си, нали? Можеш да се бориш колкото искаш, но те уверявам, демонът, който те държи здраво, упражнява много по-скромно усилие. Богове — продължи Бочълайн, докато ги заобикаляше, — какъв напразно похабен живот е тази безумна гонитба. Колко години минаха от онова нещастно кръстосване на пътищата ни? Твърде много. Съветвам те да се оттеглиш и да си благодарен, че отново пощадих живота ти — но, добавям, за последен път. Не милост спира ръцете ми, сър, а безразличие, уви. В края на краищата ти си само една дребна досада. Е... — Замълча, а след това извика на евнуха, докато чудовището започваше магическия жест на смърт към принцесата. — Корбал Броуч! Остави тази млада дама, стари приятелю. Горката ѝ слугиня ще стигне за тази нощ, нали?

Корбал Броуч се поколеба, а после кривна глава към Бочълайн.

— Два пъти е докосната тази, Бочълайн — заговори с писклив тънък глас. — Беше моя предната нощ, но лишен бях, аз, смиреният слуга на живота.

— Дръпването на Дамата значи — отвърна небрежно Бочълайн и закрочи към приятеля си. — Признай ѝ го.

Евнухът се намуси.

— Пак ли ще ме лишиш от раждане, Бочълайн?

— Мисля, че роди достатъчно засега — отвърна мъжът. — Освен това надуших ускоряване на събитията, тъй че пратих слугата ни до кейовете — след като натрапих дълга дрямка на ефрейтора пред „Злочестия“, разбира се. Все едно, в момента за нас се харчи голяма сума, тъй че заминаването ни е неизбежно.

— Но, Бочълайн — заговори тихо Корбал Броуч, — всички, които се доближиха до дирята ми, са събрани тук. Можем да ги накараме всички да замълчат и градът ще си остане наш за още много седмици. Дори за отделението на сержанта можем да се погрижим — кой може вече да затрудни усилията ни? Убиваме сержанта, убиваме Стек Маринд, принцесата, и хоп — отново сме си като у дома.

— В град, хвърлен в бесен хаос. — Бочълайн поклати глава. — Смъртта на Стек няма да е наше дело тази нощ, Корбал. Той ще живее още много години, за жалост. Колкото до сержанта, признавам, че изпитвам респект заради една голяма закана — ако принцесата умре тази нощ...

— Тогава го убий. Лесно се решава.

— Не толкова — отвърна вежливо Бочълайн. — Преди по-малко от час Смъртният меч Тулгорд Вайс даде кръвна клетва, осветена от Висшите жрици на Сестрите. Изглежда, антуражът ни от преследвачи е нараснал с един и също като Стек Маринд, зареденият от богиня глупак няма да се примири в лова си. Тъй че да не добавяме и сержант Гулд в списъка. Смъртният меч, окървавен от Сестрите, в момента надвива преградите ми и се приближава.

— Убий го.

Бочълайн поклати глава.

— По-добре да изчакаме година-две, докато ритуалът донякъде се изчерпа. Нямам желание да си цапам дрехите. — Обърна се, щом от другия край на улицата се чу ек на конски копита. — Ох, май бездруго вече много се задържахме...

Тулгорд Вайс беше пробил през преградите. Гръмовният тътен на бойния му кон бързо се приближи от другата страна на схлупената гробница, издигнала се като малък хълм преди улицата да се влее в площада.

Бочълайн въздъхна.

— Внезапният дар на мощ на Смъртния меч е толкова... мощен. — Вдигна ръка. — Уви, забравил е да благослови и коня си. — Последва жест. От другата страна на могилата се чу зверски крясък, а след това грохот, последван от стържене и скрибуцане. Камъните на могилата сякаш за миг се издуха на светлината на факлите, след което отново се наместиха сред пелена от прах. — Ще мине известно време — каза Бочълайн, — докато Смъртният меч се съвземе, в смисъл

достатъчно, за да измъкне главата и раменете си от гробницата. — Обърна се вихрено към Корбал Броуч. — Приятелю, прекалихме с гостоприемството. Слугата ни дава парите, багажа ни го откарват на транспорта ни. Време е, Корбал. Трябва да тръгваме.

В този момент нещо бяло и голямо колкото дебела котка изхвърча от разбитата гробница.

— О, това ми хареса — измърмори Бочълайн, щом го видя, и направи нов жест.

Призрачен демон се извиси, изгърбен и огромен на пътя на белия плъх. Плъхът — „Бялата грива — досети се Гулд, — той трябва да е!“ — успя да издаде жалък писък, преди да изчезне в зъбатата демонска паст.

— Изплюй го! Веднага! — ревна Бочълайн и пристъпи напред. Демонът потръпна и отпусна рамене.

— Плюй!

Демонът изплю смачкана, оцапана в червено буца козина, която подскочи веднъж на камъните и замря.

— Корбал, прегледай нещастния соултейкън, ако обичаш.

Евнухът подуши към плъха и вдигна рамене.

— Ще живее.

— Чудесно. — Бочълайн отново заговори на демона: — Имаш късмет, Кенил'ра. Сега вземи нещастното същество и се върни в сандъка ми...

— Не толков бърво! — извика някой от страни.

Гулд успя да извърне глава и видя Бладър Роу и Бирклас Пунт: стояха отгатык фонтана, придърпали шапките над челата си. Бяха се подпрели на куките си за плъхове с дългите дръжки.

— А вие пък кои сте? — попита учудено Бочълайн.

— Убий ги — изхленчи Корбал Броуч. — Не ми харесват. Изнервят ме.

— Стой спокоен, приятелю — усмири го Бочълайн. — Макар да споделям притеснението ти, сигурен съм, че може да се спогодим любезно.

Гулд зяпна двамата мъже с широките шапки. „Но те са само ловци на плъхове — защо е това безпокойство?“

Бирклас гледаше демона Кенил'ра с отвращение.

— Ужасно привидение, марш оттук!

Демонът се сви, потрепери и изчезна.

На калдъръма Бялата грива изведнъж вдигна глава, огледа се и заситни към сенките.

— Това беше неучтиво — възрази Бочълайн. — Не обичам слугите ми да бъдат освобождавани от друг освен мен.

Бирклас сви рамене.

— Молл може наистина да е скромнен град, чародеецо, но само външно. Има си своите игри и играчите си, и обичаме нещата такива, каквито са. Ти и некромантският ти приятел... разстроихте нещата.

— Нефта, които не обифат да ги рафтройват — добави Бладър.

— Миришат на гробница — рече Корбал Броуч.

Бочълайн кимна замислено.

— Миришат, да. И все пак гробниците на този град са толкова... незначителни... не мога да си представя...

— Преградите не са вечни — измърмори Бирклас. — Макар че ще ви призная, отне ни известно време, докато стигнем от Могилата. И се оказа, че сме изпреварени от почти всеки ефикасен дух, погребан някога в по-малките гробници. Използваха плъхове, виждате ли. Бладър и аз обаче — не. Все едно, достатъчно с всичко това. Смятайте се за изгонени от Печалния Молл.

Бочълайн вдигна рамене.

— Приемливо. Бездруго тъкмо си тръгнахме.

— Добре. — Бладър се усмихна.

Гулд се посъвзе, подпря се на стената и се изправи.

— Проклет да си, Бочълайн...

Чародеят го изгледа изненадано.

— Това пък защо, сержант?

— Хората ми. Това ти спечели моята кръвна клетва...

— Глупости. Те не са убити. Скиторят объркани. Нищо повече. Заклевам ти се.

— Ако лъжеш, маг, по-добре ме убий сега, защото...

— Не лъжа, сержант. И доказателството за това е във факта, че те оставям да живееш.

— Истината казва — увери го Бирклас. — Както намекнах преди малко, повече няма да търпим.

Бочълайн отпусна ръка на рамото на Корбал Броуч.

— Да си ходим, приятелю. Можем да намерим добрия ни слуга на кейовете.

Полузаслепен от болката, Гулд загледа след двамата отдалечаващи се мъже.

Принцеса Шарн също сякаш беше дошла на себе си. Лицето ѝ беше бяло като луната.

— Той искаше да ме убие! — изсъска гневно тя.

— Той е един проклет евнух — каза Гулд. — Какъв чар можеше да му предложиш? Та той дори няма нужда да се бръсне.

Стек Маринд изохка, а после рухна на калдъръма и арбалетът му издрънча, но без да стреля. Гулд се обърна към него и видя, че е изпаднал в несвяст. Усмиваше се глуповато.

Бирклас Пунт и Бладър Роу докоснаха елегантно с пръсти шапките си в поздрав към Гулд и закрачиха небрежно по пътя си.

Сержантът се отдръпна от стената, залитна, но успя да се задържи на крака. Кръв беше потекла по шията му. Чу далечни гласове. Хората му най-после идваха. Гулд въздъхна и очите му се спряха на слугинята. Тялото ѝ лежеше сред локва кръв. Улично псе затича целеустремено към нея. Стомахът на сержанта се обърна.

— Лудост! — прошепна той. — Пълна лудост!

От сенките в уличката някой изсъска и хриплив старчески глас извика:

— Видя ли докъде води живот в поквара?!

Емансипор Рийзи се събуди скапан от умора и се усети, че е зяпнал четирите пътни сандъка, стегнати на стената пред него. Заля го скърцане и скрибуцане, а нарът, на който лежеше, заподскача и се залюшка под него.

„Сънкърл". А, да. Гуглата да ме вземе, каква ужасна нощ!"

Бавно се надигна. Корабът се издигаше и пропадеше — намираха се в Пропадите, отвъд залива на Молл и в протока Десятъка. Въздухът в тясната каюта беше горещ и влажен. „Едва ми остана време да я известя. Тя ще се оправи, може би дори ще изпита облекчение, след като се поуспокои.“ Огледа се. Другите два нара бяха празни.

Емансипор погледна ядосано сандъците. „Проклятие, колко тежки бяха. За малко да счупят оста на колата.“ Разбира се, във втория

сандък на Бочълайн имаше увито в плат огромно парче шиста — човекът го беше извадил и поставил на пода. На плоската ѝ повърхност имаше изкусно гравирана шарка. Той примига към нея и се намръщи. Изведнъж си спомни, че беше имало някакъв звук, звук достатъчно странен, за да го събуди. Нещо пляскаше в един от сандъците на Корбал Броуч. Нещо се беше разхлабило.

Емансипор се надигна, развърза ремъците и огледа ключалката. Ключът беше пъхнат. Превъртя го и отвори тежкия капак.

Нямаше думи, с които да опише ужаса, който видя вътре. Задавен, Емансипор затръшна капака и ръцете му зашариха нервно, докато намести задържащите ремъци.

Каютата изведнъж се оказа много малка. Трябваше му въздух. Трябваше... да се махне оттук.

Залитна към вратата, после навън и нагоре по изтърканите дървени стъпала. Озова се на средата на кораба. Бочълайн стоеше близо до носа, видимо непритеснен от люшкането и скърцането на „Сънкърл“. Моряците от екипажа щъкаха по палубата покрай некроманта.

Зяпнал като риба на сухо, Емансипор се добра до Бочълайн.

— Изглеждаш излинял, господин Рийзи — отбеляза магът. — Разполагам с няколко ефикасни тинктури...

Емансипор поклати глава и се подпря задъхан на перилото.

— Бях останал с убеждението — продължи Бочълайн, — че не си податлив на морска болест, господин Рийзи.

— Ъх, само първия ден, господарю. Скоро ще си стъпя на краката.

— Аа, разбирам. Разгледа ли izdelieto ми?

Емансипор пребледня.

— Плочата, господин Рийзи.

— О, да, господарю.

— Угаждам на Корбал в непрестанните му усилия да ражда — каза Бочълайн. — Ето защо изобретявам... платформи, така да се каже. Вписаният кръг съхранява, а ако се наложи, осигурява подхранване. И в тези занимания винаги научавам нещо ново. Тъй че всички сме възнаградени. Добре ли си, господин Рийзи?

Но Емансипор не отговори. Взираше се, без да вижда, в издуващите се сиви вълни, които напиреха като стена към него с всяко

пропадане на носа, и трепереше, без да усеща грохота, пронизващ корабния корпус. „Да ражда? О, боговете да не дават дано!“ Онова, което лежеше в сандъка, наблъскано вътре, тръпнещо и гърчещо се, защити един за друг органи, всеки от които жив и несъмнено държащи души в себе си, в мъчителен затвор, от който не беше възможно никакво спасение — онова, което живееше в сандъка на Корбал Броуч... само един изкривен до безумие ум можеше да смята такава... *чудовищно нещо* за дете. Мечтите на евнуха за „раждане“ носеха само кошмари.

— Не мислиш ли, че този свеж, чист въздух съживява човешкия дух? — каза Бочълайн и вдиша дълбоко. — Винаги се чувствам... обновен, щом отново започнем странстването си, нашите проучвания на този свят. Добра е отстъпката, която договорихме с Бурните ездаци. Превозът по море не би трябвало да струва повече от кана или две кръв — всички можем да се съгласим с това, убеден съм. Прочие, господин Рийзи, позволи ми да се заема с лечението на тази твоя неприятна болест. При предишните ми занимания с дисекция и вивисекция установих, че причината за заболяването се намира, представяш ли си, вътре в ушите. Като алхимик с известни умения имам известна дарба да се справя с тази чувствителност, от която страдаш. Уверявам те, че...

„О, Събли...“

— Дневната светлина е възхитителна, нали, господин Рийзи? Боговете знаят колко малко виждам от нея. О, ето го и Корбал...

Емансипор се обърна натам, където сочеше Бочълайн. И там, по пенливата диря на кораба, сред десетина кръжащи чайки летеше самотна врана. Черната птица се гмуркаше и приплъзваше на вятъра като откъснато парче мрак.

— Неуморен е, милият — отрони Бочълайн и се усмихна обичливо.

„Неуморен. О!“

— Трябва да те предупредя, господин Рийзи. Надуших нещо нередно с този кораб. Тази дама, капитанът му, изглежда, не е склонна да сподели детайли за крайната ни цел, а и тази странност с пироните, господин Рийзи. Пироните, които държат този кораб цял...

Продължи, но Емансипор престана да го слуша. „Крайната ни цел? Проклет да си, Бочълайн — каза на запад, докдето стига някой.

Тъй че направих каквото каза. А сега, сега съм... в капана.“ Отвъд протока Десятъка беше открито море и се простираше... „Безкрайно, в името на проклетите богове, безкрайно, Бочълайн! Онова там е океанът, проклятие!“

— Господин Рийзи?

— А?

— Очакваш ли пътуването ни да продължи прекалено дълго?

„Вечно, кучи син такъв.“

— Месеци — отрони той, стиснал зъби.

— Олеле. Това може да се окаже... неприятно. Заради пироните, разбираш ли, господин Рийзи... може да повлияят на вписания ми кръг. Както споменах, желязото е придобило странно свойство, по някакъв мистериозен начин. Притеснението ми е, че детето на Корбал като нищо би могло да се измъкне на свобода...

Емансипор стисна зъби още по-силно. Усети как един зъб се строши.

А после смехът му изригна толкова гръмък, че подплаши чайките. Дивият им отекващ грак секна изведнъж. Моряците се развикаха. Емансипор се смъкна на колене, не можеше да спре да се смее.

— Жалко — измърмори Бочълайн. — Нямах представа, че чайките горят толкова лесно. Корбал не обича силни шумове, господин Рийзи. Искрено се надявам, че ще успееш да спреш смеха си, и то скоро. Колкото може по-скоро, господин Рийзи. Корбал изглежда възбуден. Много възбуден.

ДЖЕЙМС БАРКЛИ

УВОД КЪМ „ПОДВЕТРИЯТА НАКРАЙ СМЕХА“

Някой веднъж ми каза, че фентъзито не можело да се „направи“ в къса форма. Огледайте рафтовете с фентъзи и непременно ще намерите основание за съпричастие към този възглед. Да си го кажем откровенно: на голям процент писатели на фентъзи им е доста трудно да се справят с една история в три дебели тома.

Но не там е въпросът. Фактът, че четете това, означава, че се надявате този някой да не е прав. Или че *знаете*, като мен, че този някой греши. О, да, приятели, много греши. Фентъзито под формата на новела е живо и здраво. И ако вече сте подхванали новела на Ериксън, ще знаете, че той е великолепен изразител на тази форма.

Което ми напомни нещо. Хронологията. Тази новела е централната част на трилогия, не че е важно за вас точно в момента, защото като самостоятелна си е чудесна. А в случай, че искате да знаете, предхождащата новела е „Следва кръв“ (и читателите на тази първа част ще открият, че някои познати герои са се върнали), а следващата е „Здравите мъртъвци“. По-хубаво не може и да бъде, нали?

Тъй че това е постановката засега. Какво да кажем за тази, „Подветрията Накрай света“? Тази част развихря ужасяваща мощ в ограничено пространство, от което няма измъкване. И набляга съкрушително на несломимата природа на човешкото същество, изложено на смъртна опасност. Разположена е в света на Малазан, но в един далечен край, населен почти изключително от окаяни нещастници.

Но отговаря ли на равнището на един пълен том от поредицата на Ериксън? Може ли човек наистина да натъпче цялата характеристика на герои, действие, възбуда и атмосфера в нещо относително толкова малко? Ето ви друг въпрос със същия отговор:

папата германец ли е? (Ясно е, че този отговор-въпрос ще е в сила само докато Бенедикт XVI е жив, но е по-добър от мечките и горите и пр.)

Виждате ли, у Ериксън го има онова нещо, което му позволява да дестилира есенцията, която го прави първокласен романист, в по-късите си творби. Не всеки автор може да постигне това и да съхрани кохерентна структура на повествованието. Това, което имаме при Ериксън обаче, е цялостен епизод, който намеква за по-големи неща около него. Имаме герои, които могат да ви разкажат половината си биография в една-единствена реплика. Имаме неумолимо действие, великолепно преценен диалог и чудесно чувство за хумор, което феновете на Подпалвачите на мостове познават и обичат. И знаете, просто *знаете*, че авторът страхотно се е забавлявал, докато го е писал.

Да бъдем наясно: тук героите абсолютно правят историята. И не просто хората, съществата също. Преди още да съм стигнал до трета страница, вече ми беше жал за нещастния екипаж. А това беше *преди* да разбере какво предстои. Но каквото и да предстоеше да се разкрие, имаше го онова мощно чувство, че героите не носят никаква особена вина за онова, което ще ги сполети, и са напълно неподготвени и неспособни да се справят с него.

Има ги огромните същества, на които да се насладиш. Личът е особено удовлетворяващ. Обитателите на вранското гнездо, бандата изнервени души, мистериозните пътници, нещастният индивид, който губи телесни части една по една при все по-нелепи обстоятелства. А колкото до онова, което плува в морето или пребивава в сандъка, ами... Изостри ли се апетитът? Надявам се.

Това, което най-много ме впечатли в „Подветрията Накрай смеха“, беше, че се случват толкова много неща в толкова малко пространство. Толкова много се съобщава, докато действието кипи. На всеки, който следи сериала „Фолти Тауърс“, това ще му е познато. Във всеки откъс от половин час има достатъчно материал за три стандартни комедии на ситуацията. Помните ли епизода, наречен „Германците“? Ами че те дори не се появяват първите двамадесет минути. Мисля, че схващате идеята.

Внезапни удари, рикоширащи покрай мрачен войнишки хумор. Грандиозен хаос се вихри, докато научаваме интимни подробности за горките нещастници, които толкова искат да оцелеят. Дори имената говорят гръмка за индивида. Прякор или истинско име, все едно.

Наситени са с индивидуална биография по начин, който дори не съм си въобразявал. И съществуват в толкова зловеща атмосфера, че човек се бои какво ще ги сполети още докато се смее до сълзи на безпомощността им.

Точно това са хората, за които е изкована фразата „окаяни нещастници“. Тръгнали са на път, от който няма връщане, нито бягство. И тук има още нещо добре предадено. Онази част от човешкия дух, която, когато не ѝ е предложен никакъв друг избор освен онзи, от който човек най-много се страхува, реагира със забележителен кураж. Когато не може да се направи нищо друго, освен да се биеш с привидно непобедимото, когато всяка друга врата е затворена, освен да легнеш разтреперан и да чакаш края, дори безпомощните могат да се надигнат. Но го правят с огромна неохота и без никаква друга мисъл освен самосъхранението.

„Подветрията Накрай смеха“ е един великолепно ексцентричен подарък. Изключително безстрашна и завладяваща. И най-вече — неимоверно забавна. Ериксън в това му настроение се чете с наслада. Тъй че, моля, отпуснете се, вземете си любимото питие, в достатъчно количество, заедно с любимите ви ядки, крекери или каквото и да е там, и се насладете на това фантастично пътешествие.

Джеймс Баркли, 2007

ПОДВЕТРИЯТА НАКРАЙ СМЕХА

Западно от Тефт протокът Десятъка се отваря в Пустошта. Огромно пространство, през което само жадните за приключения и безразсъдните дръзваха да поемат по опасните морски трасета чак до Червения път Накрай смеха, а после — още по-натам до островите на сегюле и южния бряг на Дженабакъз, където земите на Ламатат предлагаха окаяно убежище за пирати, пройдохи, много рядко по някоя търговска гемия и повсеместните кораби, натоварени с поклонници на Падналия бог.

Само капитан Сатер и нейният първи помощник-капитан Абли Дръдър знаеха какво бе отпратило свободния кораб „Сънкърл“ извън закътаните води на Корел и Тефт. Такива пориви на любопитство, че да накарат човек да разсъждава по горния въпрос, можеха да сграбчат душата свирепо като насрещна вълна, тъй беше предупредила Бена майка ѝ със забързан шепот, а Бена не беше от тия, които с упорито самообладание ще запушат ушите си пред такъв строг съвет.

Поне не и докато майка ѝ оставаше с нея, без да млъква, а да продължава с онзи неин търкалящ се като вълна и въздишащ като вятъра глас, с плашещите вресъци, киселия смях и насмешливо вайкане, така верни и така познати, като музика на сърцето. Че то и сега чорлавата ѝ сива коса танцуваше във вятъра, развяваше се и галеше младото и — както казваха долу — възбуждащо лице на Бена, докато тя седеше присвита на обичайното си място във вранското гнездо, присвила очите си на девица, докато оглеждаше Западната пустош и белите гребени на вълните, без нито едно друго платно околоръст, и чакаше, както бе неотменният ѝ мъчителен дълг, първа да зърне потъмняването на водите, злоещо тъмните като кръв води, които бележеха Накрай смеха.

Цяла седмица вече от малкия закътан пристан на Печалния Молл, а нощем Бена слушаше как моряците мърмореха с нарастващ страх, ругаеха непрестанното скърцане на пироните в каюти и капащи, странните гласове, ехтящи от трюма и зад здравата дъбова врата на

трезора — след като всички знаеха, че зад нея няма нищо освен личния багаж на капитана и запасите на екипажа с ром, а капитанът държеше назъбения ключ за огромния железен катинар. А в отговор на тези нередности, в залог, че още една нощ е минала без кръв в най-тъмната камбана, всеки моряк капваше в чашата си три капки от скъпоценната си кръв от срязан палец.

Някакво проклетие ли се беше качило на борда в Печалния Молл? Маел знаеше, нищо добро не беше дошло с пътниците, които бяха взели оттам. Благородно конте със заострена като клин брада и студени празни очи. Рядко виждан евнух — спътникът на благородника. И като техен слуга не кой да е, а самият Манси Карька, който — беше го чула — беше изплувал от повече корабокрушения дори от Бурните ездачи, или така поне разправяха. „Мътните да ги вземат дано тия ужасни гости“, мърмореше майка ѝ всеки път, щом „Сънкърл“ дръпнеше на градус-два да изправи курса, а Бена се свиваше, докато мачтата се килваше и накланяше, люшкаше се и пропадеше, и люшкаше въжения кош на вранското гнездо толкова силно, че понякога Бена можеше да види пропадането на вълните.

„Опаки са като тоя вятър, мила дъще, тия гости, а и виж я пак там оная врана, о, пърха черно крило подир нас, че то едно късче бял корал няма на петдесет левги след Шингълс, а демонското изчадие подскача и се люшка след нас, тъмно като скръб! Гледай я оная врана, мила, да не си посмяла да правиш гнездо за такава!“

О, Бена не бе чувала майка си да стене така през цялото време, откакто споделяха това гнездо, тъй че нежно посегна да погали рехавата майчина коса, само няколко кичура останали по петнистия, покрит със солени струпей череп над сухите незрящи очни кухини.

„Сгуши се до мен тази нощ, мила дъще, че скоро отпред ще затекат кърваво тъмните води на Накрай смеха, когато пироните ще изрекат ужасните си слова. Дръж се здраво за мен, сладко чедо, тук, високо в малкия ни дом — ние с теб ще изсмучем последната лига от ония яйца на чайки и ще се молим за дъжд да разхлаби гърлата ни, и хоп! Отведнъж ще заграчиш от радост, щом ме видиш като се извися над вълните отново узряла, скъпа моя. Гушни се до мен тази нощ!“

И тогава, далече на запад, Бена видя онова, което майка ѝ рече, че ще види. Жилата кръв. Накрай смеха. Кривна глава и нададе

пронизителен вик, та да извести онези долу за дълго чаканата гледка. И изкрещя без думи:

„И благословете с добрина просещите, пратете горе ведро с храна и ром, моля ви, преди нощта да е родила!“

„И мрете всички“ — добави.

Щом безсловесният животински вик на Бена Младата във вранското гнездо заглъхна, първи помощник-капитан Абли Дръдър се качи на кърмовата палуба, застана до капитана и каза:

— Само ден закъснение до кърваво тъмното. При този насрещен вятър, който ни отклоняваше, не е много зле.

Капитан Сатер — държеше румпела — не отвърна нищо.

Абли продължи:

— Ония денраби още са подире ни. Мисля, че плуват към Червения път също като нас. — И след като отново не получи отговор, се приближи и попита тихо: — Мислите ли, че още са след нас?

Лицето ѝ се стегна.

— Абли Дръдър, попита ли още веднъж това, ще ти отрежа езика.

Той се сепна и подръпна брадата си.

— Извинявам се, капитане. От нерви е, разбирате...

— Млъкни.

— Слушам.

Постоя до нея в дружеско мълчание, както се надяваше, докато се успокои достатъчно и реши да смени темата с нещо по-приемливо.

— Колкото по-скоро Манси слезе от този кораб, толкова по-добре. Лошият късмет клечи в скута на този човек според момчетата, които взехме в Печалния Молл. Ами че аз още на Меър Лейнс чух приказки за...

— Дай ми ножа си — заповяда капитан Сатер.

— Капитане?

— Не искам да цапам моя с кръвта ти.

— Прощавайте, капитане! Помислих...

— Помисли, да, и това ти е проблемът. Винаги е било проблем всъщност.

— Но това за Манси...

— Е несъществено и освен това глупаво. Щях да заповядам на екипажа да престане да дрънка за това, ако можеше да свърши работа. По-добре да ви зашия устите на всички и да се свърши. — Тонът ѝ се сниши опасно. — Нищо не знаем за Меър Лейнс, Абли. Никога не сме били там. Не стига, че се раздрънка в Печалния Молл, че сме дошли от Стратем, което беше все едно да се изпикаеш на пън за тия, дето душат следите ни. Сега ме слушай, Абли. Внимателно, защото няма да се повтарям. Доколкото знаем, те са наели флот пирати от Меър, което значи, че ни преследва нещо доста по-лошо от няколко десетки мъжки денраби, тръгнали да си търсят самки. Само една дума, че Меър може да ни търсят, стига, за да разпали метеж. Чуя ли отново нещо такова от теб, ще ти прережа гърлото на място. Ясна ли съм достатъчно?

— Да, капитане. По-ясно не може и да бъде. Никога не сме били на Меър Лейнс...

— Точно така.

— Само че тримата, които дойдоха с нас, непрекъснато говорят за ония трасета и нашето минаване през тях.

— Не. Не говорят. Познавам ги добре. По-добре от теб. Не казват нито дума, тъй че ако е излязло, е от теб.

Абли Дръдър вече се потеше сериозно и подръпваше брадата си.

— Може и да съм го споменал случайно. Бил съм невнимателен, но вече не съм, капитане, заклевам се.

— Още веднъж невнимание и другото е без значение.

— Съжалявам, капитане. Може да се направя да изглежда, че съм лъжец. Знаете, многото надуты приказки и разни такива, преувеличения и прочие. Че то, знам една история — за блатото Тик, никой няма да повярва!

— Може и да не повярват — отвърна тя бавно, — само че всичко, което си чувал някога за блатото Тик, случайно е самата истина. Би трябвало да го знам, след като бях телохранител на Фактора там. Не, Абли, не се опитвай да се правиш на лъжец — проблемът ти е не просто, че говориш много, а че освен това си и тъп. Всъщност проклето чудо е, че все още си жив, особено след като тримата ми приятели трябва да те слушат ноц след ноц. Дори аз да не те убия, те сигурно ще го направят, а това може да усложни нещата, след като ще се наложи да екзекутирам един или всичките си най-стари приятели за

убийство на офицер. Тъй че общо взето май трябва да те ликвидирам веднага.

— Моля ви, капитане, говорете с тях! Кажете им, че няма да казвам нищо повече, за каквото и да било! Кълна се в плюнката на Маел, заклевам се, капитане!

— Абли Дръдър, ако не беше единственият между нас, който знае кой край на кораба сочи накъде вървим, отдавна щеше да те няма. Сега ми се махай от очите.

— Слушам, сър!

— Готвачът е поет — каза Бърдс Мотъл и погледна приятеля си, който седеше срещу нея.

Хек Ърс кимна любезно, но не отвърна нищо, тъй като тъпчеше устата си с храна. Малцина други имаше в камбуза и Хек, Бърдс и Гъст Хъб предпочитаха да е така. Гъст още не беше дошъл, с което оставаха само те двамата и още един, а той седеше на пейката си, зяпнал в купата си с кльопачка все едно се опитваше да прочете в разбърканата каша бъдещето си или нещо такова. Нещо, което Манси Каръка нямаше нужда да прави, ако питаха Хек.

Но все едно. Бяха минали месеци вече на този проклет откраднат кораб и макар в началото нещата малко да бяха загрубели, положението се беше поуспокоило донякъде — чак до пристанището на Печалния Молл. Но сега, започнал беше да осъзнава Хек, нещата отново загрубяваха. Манси Каръка беше най-малката им грижа. Проклетият кораб беше обладан от духове. Никакво друго възможно обяснение нямаше. Обладан. Зле като в катакомбите на град Толл: гласове, привидения и шепоти, скърцания, пращане и щъпуркане... не, не бяха плъхове освен това, след като никой не можеше да си спомни да е виждал плъх от Молл насам. А когато плъховете напуснат някой кораб, това вече е много зле, може би най-лошото.

Грубо в началото, да, защото Сатер и те тримата сега не бяха различни от който и да е друг опитен моряк. Но никой от тях не беше. Моряк, в смисъл. Дори Сатер, чието капитанство беше от дворцовата стража в град Толл — поне преди Нощта на заклинанията. Нито пък Хек, нито Бърдс или Гъст: всички те бяха на пост при градската югоизточна ъглова порта в онази съдбовна нощ. Петия в шарената им

група го бяха взели на пристана на Толл, но само защото разбираше малко от плаване и имаше лодка, която им трябваше, за да се измъкнат от сушата на Стратем. И беше достатъчно ловък със сабята, тъй че открадването на „Сънкърл“ се оказа много по-лесно, отколкото предполагаша.

Абли Дръдър. Дори само името накара Хек да се навъси над опразнената си купа.

— Спънки — измърмори той.

Бърдс Мотъл кимна.

— Думата на капитана, да. Как мислиш, дали онези денраби са гладни?

Хек поклати глава.

— Казват, че не ядели през разплодния сезон, затова акулите си стоят наоколо, вместо да се разпилеят толкова бързо, че да запорят вълните все едно, че се опитват да полетят. Мъжките ще се бият много след като сме навлезли в Червения път и акулите ще се угоят. Така поне съм чувал.

Бърдс Мотъл се почеса по късата си коса и примижа с болното си око, както правеше винаги, щом я споходеше някоя неприятна мисъл.

— Никога не съм мразила морето повече от сега. Все едно че сме в капан тук, като в затвор, а гледката ден след ден изобщо не се променя. И с тия злокобни звуци, които чуваме... — Потръпна, след което направи Знака на псалта с лявата си ръка. — Нищо чудно, че всички имаме кошмари.

Хек се наведе над масата.

— Бърдс, това по-добре си го казвай наум.

— О. Извинявай.

— Вероятно — заговори Хек, за да я успокои, тъй като я обичаше с цялото си сърце, — никой тук не е чувал за Псалтите. Но по-добре да се пазим. Никой от нас не ще да се окаже... спънка.

— Прав си, Хек.

— Освен това намерих добър отговор за нас за ония проклети кошмари. Прехвърлих ни на нощна вахта.

— Сериозно? — Болното око примижа още по-силно.

— Какво му е лошото? — попита Хек. — Не е ли по-разумно — в края на краищата при спането през деня кошмарите няма да са толкова лоши, нали?

— Бих се обзаложила, че ония, с които си ни сменил, в момента подскачат от радост, Хек. Трябваше първо да дойдеш при мен, за да ти набия малко ум в главата. Нощната вахта, Хек, значи, че може би ще се изправим лице в лице срещу онова, което ни насира от страх.

Хек Ърс пребледня и направи Знака на псалта.

— Богове на Бездната! Сигурно ще мога да го отменя.

Бърдс изсумтя.

Хек се оклюма и заби поглед в купата си.

В този момент третият дезертър от Стратем, Гъст Хъб, нахлу в тесния камбуз. Беше толкова облещен, че бялото на очите му се виждаше отвсякъде — беше притиснал ухото си с ръка и през пръстите се стичаше кръв. Вторачи се за миг в Хек и Бърдс и изломоти:

— Докато съм спал! Някой ми е отрязал ухото, докато съм спал!

При паническото влизане на моряка седналият недалече от тях Емансипор Рийзи, Манси Каръка, се сепна, измъкнат от размишленията си за безбройните странности. Разбира се, щом приятелят на Гъст успя да го накара да си свали ръката, ухото липсваше. Ловко клъцнато и оставило червена струйка и забелена ивица кожа, а как човекът беше спал през това време си оставаше истинска загадка.

Сигурно се беше напил с контрабанден спирт или бе станал жертва на някаква вражда из каютите на екипажа, заключи Емансипор и отново насочи вниманието си към купата с храна пред себе си. „Готвачът е поет“, това беше чул откъм масата им. Тъпотия. Беше плавал на много кораби и беше понасял храната на легион готвачи, а тази беше най-лошата от всичко, което бе опитвал. Всъщност почти не ставаше за ядене и щеше изобщо да не става, ако не бяха обилните количества дъранг, които бе започнал да тъпче в лулата си заедно с обичайния ръждивец. Дърангът имаше свойството да прави човек достатъчно лаком, за да надвие ужасния вкус на подобни зловонни буламачи. Да не беше това, Емансипор отдавна щеше да е само кожа и кости, както казваше жена му всеки път, щом някоя от рожбите им хванеше глисти и трябваше да се каже нещо — макар че го казваше с нотка на завист, предвид дебелината ѝ. „Кожа и кости, кълна се в светите гробници!“

Може би дори ѝ липсваше в този момент. Дори на хлапетата, заченати незнайно от чие семе. Но тези чувства изглеждаха далечни и останали назад като пристанището на Печалния Молл. Нищо повече от мъгливо петно на хоризонта, да, тъй че хайде още малко дъранг.

Слушането на разговора между двамата — преди идването на едноухия им приятел да развихри стъписване, тревога и угрижени разсъждения — беше оставило у Емансипор смътното усещане, че нещо с тези тримата наистина не е наред. Да оставим твърдото убеждение на останалите от екипажа, че точно тези тримата знаят какво е кораб колкото къртица знае какво е връх на дърво и че може би капитан Сатер разбира от мореплаване още по-малко, и че ако не е първият помощник-капитан, отдавна да са се набутали в гигантската паст на някой денрабъ. Не, тук имаше нещо повече, и ако Емансипор само успееше да издърпа дебелата паяжина от мислите си, сигурно щеше да му хрумне някоя и друга идея.

Но гладът си каза своето: бавно превърна купата с отвратителна помия в изящно кулинарно съкровище и много скоро той вече лапаше лакомо.

Лъжицата изтрака в дъното и той се стъписа, като видя, че яденето му изведнъж е свършило. И ето, че вече облизваше пръсти и подръпваше краищата на мустаците си да оближе колкото трохи бяха полепнали по тях, а после облиза горната си устна. Огледа се крадешком да види кой може да е забелязал това ужасно скотско поведение, но онези тримата бяха излезли — доста бързо всъщност, за да потърсят корабния лечител. Беше останал сам.

Въздъхна, стана от пейката, взе дървената купа, пусна я в бъчвата с морска вода до люка и тръгна към палубата.

Към вранското гнездо на върха на главната мачта тъкмо вдигаха ведро с храна и Емансипор погледна нагоре, присвил очи срещу блясъка на слънцето. Всички казваха, че била хубава — дъщерята де. Но може би няма — оттам и зловещите крясъци, които ехтяха от време на време отгоре. А колкото до Старата Бена, е, тя си беше дърта морска вещица и не беше слизала долу от Молл насам, нито си беше показвала сбръчканото като сушена слива лице... заради което животът бе по-хубав, да. Но колкото и да се напрягаше, не можа да види нито една от двете там горе.

Все пак приятно беше да си мисли човек, че младата е хубава.

Усмихна се и тръгна към кърмата. Добре е да се усмихва човек, нали? Стомахът — приятно пълен и общо взето спокоен. Небето ясно, хубав попътен вятър, галещ морските талози. Събли далече назад и джереметата с техните глисти, изпълзяващи от дупетата им, също така далече назад, както и Събли, и тя, да де, ами, също далече назад. Убити работодатели и побъркани убийци... о, това, уви, не беше толкова далече, колкото би предпочел всеки разумен човек.

Ценно напомняне, да. Усети, че е застанал с широко разтворени крака срещу люшкането и клатенето близо до кърмовото перило, тъпчеше лулата си с ръждивец и размътеното му зрение се мъчеше да се съсредоточи върху загърнатата в черно фигура, изгърбена над задното перило. Върху дебелиите бели пръсти, които шареха по куката и въжето с тежестта. Върху кръглото бледо лице и тънкия червен език, който пробягваше по меката горна устна, върху подпухналите клепачи и миглите, които пърхаха на вятъра.

Да се съсредоточи, да.

Докато Корбал Броуч нанизваше отрязаното ухо на куката.

А после я метна зад борда и започна да размотава въжетото.

С идването на нощта пироните заскърцаха и това скърцане беше езикът на мъртвите. Много имаше да се обсъди, планове да се разнищят, амбиции да се споделят, ала сега, най-сетне, гласовете се усилиха с настойчива възбуда. Пленени в пироните от толкова дълго време... но освобождението вече идеше.

Червеният път Накрай смеха зовеше и вълна след вълна ревящите с грохот талози разтърсваха гредите на трюма, вълна след вълна доближаваха мрачната жила, теченията на кръвта на самия Маел.

Древният бог на морето кървеше, както бе обичайно за всички Древни неща. А където има кръв, има сила.

Щом нощта отвори уста и мракът зейна, железните пирони, които стягаха кораба „Сънкърл“, пирони, пребивавали някога в дървото на саркофази в гробниците на Печалния Молл, подхванаха най-настойчивия си, най-жаден хор.

Казано е, че дори мъртвите могат да пеят песни за свобода.

— Ако благоволиш, господин Рийзи, да извадиш ризницата ми. Почисти я от петна и масло. Ако си спомням добре, нищо повече не е нужно от тези простички почиствания, а предвид сегашното ти състояние това е щастливо стечение на обстоятелствата.

Емансипор — беше застанал на прага на каютата — примига към господаря си.

Погледът на Бочълайн остана спокоен.

— Би могъл вече да се задвижиш, господин Рийзи.

— Тъ, разбира се, господарю. Ризницата, казахте. Ами, мога, да.

— Много добре.

Емансипор се почеса по врата.

— Корбал Броуч лови риба.

— Нима? Е, доколкото разбирам, изпитал е внезапна потребност от хрущял на акула.

— Що, коленете ли го болят?

— Моля?

— Морските вещици се кълнат в това, сър.

— Аха. Допускам, че в случая с Корбал Броуч той си е наумил някои експериментални приложения.

— О.

— Господин Рийзи.

— Господарю?

— Ризницата ми. Не... чакай малко. — Бочълайн се надигна от ръба на леглото. — Струва ми се, че сме стигнали до нещо като криза в отношенията ни, господин Рийзи.

— Сър? Уволнявате ли ме?

— Вярвам, че не е нужно да стигаме до това — каза високият светлокож мъж, докато оправяше гънките на обшитото си със сърма наметало, след което поглади острата си брада. — Това пътуване, уви, е довело до сериозна деградация в уменията ти, господин Рийзи. Всеизвестно е, че прекомерната употреба на дъранг води до намаляване на способностите, до хронично отегчение и до унищожението на всякаква амбиция у ползвателя. Мозъкът ти, накратко, е започнал да атрофира. Прекарваш периода си на будност във видимо състояние на изтръпналост и тъпота, докато периодът ти на сън преминава в безплодни усилия да се постигнат по-дълбоките

нива на сън, нужни за отмора и обновление. Това, уви, те е направило едновременно безполезен и досаден.

— Да, сър.

— Ето защо, за твое собствено добро и — по-важно — за мое, съм принуден да конфискувам запасите ти от дъранг за времетраенето на това пътуване и то, ако се наложи, от този момент.

— О, сър, това ще е лошо.

Едната вежда се повдигна.

— Лошо ли, господин Рийзи?

— Да, господарю. Лошо. Нервите ми, разбирате ли. Нервите ми. Не са каквито бяха.

— И какво толкова терзае нервите ти, господин Рийзи?

Е, точно това беше въпросът, нали? Онзи, който дърангът помагаше на Емансипор да избегне, а сега господарят искаше от него най-ужасна трезвеност, в която всякакво бягство щеше да му е отказано. Изведнъж онемял, Емансипор посочи грамадния дървен сандък до стената.

Бочълайн се намръщи.

— Детето на Корбал Броуч ли? Е, господин Рийзи, но това е глупаво. Да се е измъквало изобщо? Всъщност ти го видя само веднъж, и то в самото начало на това пътуване, нали? Освен това никаква вяра ли нямаш в обвързванията и преградите, които съм поставил около този скромен хомункулус? Параноята, дължен съм да добавя тук, е обичайно поражение сред злоупотребяващите с дъранг.

— Господарю, всяка нощ го чувам. Гъргори, стене и гука.

— Подходящите усти и гласни трактове нямат особена важност според преценките на Корбал. Такива звуци са съвсем естествени предвид физическите ограничения на съществуването. Освен това — тонът на Бочълайн изведнъж се втвърди — ние винаги ще имаме гости в компанията ни, много от които далеч не толкова приятни като чудатата колекция на спътника ми от органи и телесни части в този сандък. Бях останал с впечатлението, господин Рийзи, че прие тази служба с пълното разбиране за такива неща. В края на краищата моето основно хоби е призоваване на демони. Докато приятелят ми Корбал Броуч изследва загадките на живота и смъртта и всичко, което е помежду им. Не се ли подразбира, че всички ние ще преживяваме множество

странности в хода на приключенията ни? Всъщност би ли предпочел да не е така?

На това Емансипор не намери никакъв възможен отговор. Зяпна онемял, без да откъсва поглед от Бочълайн.

Най-сетне магьосникът се обърна с едва доловима въздишка.

— Тъй или иначе, господин Рийзи, детето изобщо не би трябвало да е повод за притесненията ти. Мисля, че говорих с теб по тази тема преди — скоро след като се отправихме в открито море всъщност. Този кораб беше в пристанището на Молл както за презареждане с припаси, така и за ремонти, освен наемането на нов екипаж. От тези цели тъкмо ремонтите са свързани с неприятната ситуация, която ни предстои.

Бочълайн замълча, отиде до задния люк и надникна навън.

— А, свечерява се, господин Рийзи. И много скоро ще сме в гърчовете на Накрай смеха. Железни пирони, господин Рийзи. Закупени в Печалния Молл.

Емансипор се намръщи. Споменаването за това събуди нещо в главата му. Гласовете на двама приятели в една кръчма. Крийги и Дъли, да, крадльовците. „Пирони. Железни пирони...“

Бочълайн се обърна през рамо към него.

— Я ми кажи, господин Рийзи, след като си родом от Печалния Молл: какво точно е джорлиг?

Хек Ърс знаеше, че трябва да спи чак докато прозвучи камбаната за нощната вахта, но умът му беше вихрушка от тревоги, страхове и глождещи опасения. Беше понятно, че прехвърлянето на дежурствата от дневни на нощни ще е свързано с бавно приспособяване, с колеблив преход, да. И макар че Бърдс Мотъл, изглежда, можеше да потъне в дълбок сън на мига, какво пък, тя беше служила в помощната част на гарнизона на Псалта в град Толл, нали? Най-близкото до истински войник от всички тях. А колкото до Гъст Хъб, късметът на този човек наистина бе впечатляващ. Представи си, да загуби едното си ухо просто ей така, а после корабният резач тикна в ръцете му бутилка с нектар от д'баянг — и една глътка от него може да те приспи така, че да не усетиш мърдането в корема на самата Бърн, колкото и планини да се срутят.

Уви, горкият Хек Ърс още си имаше две уши и нищо от войнишката дарба да заспиш по всяко време и навсякъде. Тъй че тъпчеше по палубата унил и злочест като котарак с отрязани мустаци. А там, при кърмовото перило, беше един от пътниците, по-дебелият, когото никой изобщо не виждаше, освен когато го видеха, а това изобщо не беше обичайно, само дето беше целият загърнат в черно и с дръпната качулка.

Хек помисли да заобиколи, но така щеше да мине пак покрай капитана и веднъж без коментар или заповед си беше късмет, но втори път — едва ли. Тъй че вдиша дълбоко да се успокои и тръгна към перилото и злокобния мъж.

— Вече се смрачава, сър, и ни чака кротка нощ според мен.

Закачулената глава леко се извърна и Хек по-скоро усети, отколкото видя рибешките очи, впити в него. Потисна внезапния си трепет и се подпря на перилото.

— Аа, метнали сте въдица, виждам. Гневни води са наоколо, чувал съм. Акули и денраби. Прави риболова малко рискован — забелязали сте, нали, сър, че моряците почти никога не ловят риба? Само пътниците. Странно, нали? Предполагам, че е свързано с възможността някой ден ние да нахраним рибите, което си е смразяваща мисъл.

— Акули — рече мъжът с висок тънък глас.

Хек примига и се намръщи.

— Какво? Хвърляте за акули? Тъ, оценявам чувството ви за хумор, мда. Акули, ха. Искате да закачите някоя по-едричка, а? Като, да речем, някоя от ония със златните гърбове, дето са по-дълги дори от „Сънкърл“. Е, това ще е борба между двамата, а? Човек може да залага кой кого ще издърпа на борда или през борда! — Засмя се и не спря да се смее.

Доколкото му позволи куражът поне под мълчаливия поглед на лицето в сянката.

— Ха-ха-ха... ха... ха.

Мъжът размота още няколко лакти въже.

Хек се почеса по наболата челюст.

— Акулите обичат месеста стръв — заговори отново. — Кървава стръв. Не сме имали свежо месо на борда от втория ден след Молл. Какво използвате, сър? Клъвна ли вече?

Мъжът въздъхна.

— Не. Да, прав си. Стръвта трябва да е по-кървава.

— Тъй си е, сър.

— И може би по-голяма.

— Аха, бас слагам. И по-голяма кука също.

— Да. Чудесна идея. На, дръж.

Хек се озова с намотките въже в ръце. Усецаше люшкането на вълните, все едно нещо подръпваше влачещата се след кораба стръв в отмерен ритъм. Обърна се да каже на пътника, че му е време да отива на вахта, но мъжът се беше махнал.

Зачуди се какво да прави. Ако камбаната звъннеше и глупакът не се върнеше дотогава, щеше да е в беда.

Чу зад себе си стъпки и се обърна с облекчение.

— Радвам се, че се върнахте, сър... о, капитане!

— Какво в името на Гуглата правиш тук, Хек?

— Тъ, държа това въже, капитане.

— Ловиш риба?

— Не, капитане! В смисъл, беше един от пътниците! Дебелият. Ловеше риба и ме помоли да държа това, докато се върне, и така и не можах да му кажа, че не мога, заради нощната вахта и прочие, тъй че не мога да се измъкна сега, сър.

— Ти си проклет идиот, Хек. Вържи въжето за перилото. После иди събуди Бърдс и Гъст, слънцето вече залезе.

— Слушам, капитане!

— Последно чух за него, докато бях нагоре в Тефт, тъй че лично не съм го виждал — каза Емансипор и изруга наум внезапно обзелата го трезвеност, идваща сигурно от каквото там беше пуснал Бочълайн в чая, който пиеше сега. — Хванали го под кейовете. Приливът се отдръпнал, виждате ли — ако се беше измъкнало във водата, изобщо нямаше да го хванат и нито една рибарска лодка нямаше да посмее да излезе в залива месеци, ако не и години. Двайсет здрави войници трябвало, за да го убият с копия и брадви, и само четирима се измъкнали живи от боя.

— Огромно същество, несъмнено — отрони замислено Бочълайн.

— Да, и това било само на половин ден. Бързо растат, видите ли, след като изядат майките си.

— Изяждат майките си?

Емансипор загледа навъсено чая.

— Никой не знае със сигурност, но така разправят. Семето на джорлиг плува във водите като малки червеи. И ако някой намери млада жена по време на кървенето ѝ — гмуркачка за раковини, бисери или слязла да оправи мрежата, — е, този червей се пъха право вътре и влиза в утробата ѝ. А тя наедрява и наедрява, все по-бързо, и почва да яде колкото трима големи мъже, и продължава да яде шест, седем месеца, докато кожата ѝ не почне да се цепи. И тогава, обикновено в някоя безлунна нощ, джорлигът се измъква през корема ѝ и я изяжда. Изяжда я цялата, с кокалите и всичко. После хуква към водата.

— Любопитно — каза Бочълайн. — Въпреки че не е чак толкова невероятно или странно, колкото би могъл да си помисли човек. Паразити има в изобилие и повечето от тях обитават във вода, солена или сладка. Търсят начин да проникнат в гостоприемник, през всяко възможно отверстие.

— Джорлигите не са просто животни — каза Емансипор. — Умни са почти колкото нас, казват. Пъхат се нарочно в мрежи и се омотават в тях, а като ги извадят на борда, се измъкват и убиват всички рибари. Изяждат ги целите. Някои дори използват оръжия, мечове и други, изтървани зад борда или хвърляни на духовете на морето. Но, господарю, джорлигите живеят в плитчини, само в крайбрежни води. Никога в открито море. Тук навън никога.

— Разумно — промърмори Бочълайн. — Твърде много конкуренция има в тези води, да не говорим за риска да се окажат плячка. Е, господин Рийзи, това, което описваш, е изцяло морско същество, което обитава сушата само при раждане, като костенурките и денрабите. И все пак са напълно способни да действат ловко на палубата на рибарска лодка. От това трябва да приемем, че могат да оцелеят и извън водата, ако се наложи. Но чудя се, за колко дълго?

Емансипор сви рамене.

— Казват, че приличали на гуцери, но дълги, и можели да стоят на задните си крака. Имат дълга мускулеста опашка и две ноктести ръце, макар да разправят, че най-лошото е ухапката им — могат да

откъснат човешка глава наведнъж и да строшат черепа като яйце... —
Замълча, щом Бочълайн бавно се наведе напред и го прониза с очи.

— Крайно интересно описание.

— Не бих го нарекъл точно така, господарю.

Бочълайн се отдръпна.

— Прав си всъщност. Благодаря, господин Рийзи. Вярвам, че вече си се свързал?

— Да, господарю.

— Добре, заеми се с ризницата ми тогава, и по-бързо.

— Бързо ли, господарю?

— О, да. Скоро ще навлезем в Червения път, господин Рийзи. Тази нощ — добави Бочълайн, докато ставаше, и потърка ръце — ще се окаже изключително чаровна. Щом свършиш с бронята, наточи и меча ми — онзи с червеното острие.

„Броня? Меч?“ Емансипор премалая от надигания се страх и чак сега си даде сметка за ужасната какофония от звуци, прииждащи от всички страни. Пращящите греди, жалното скърцане на свързки и разхлабени пирони, странните стонове на същества, които се блъскаха в корпуса, хлъзгаха се отдолу и излизаха от другата страна.

„Сънкърл“ се люшкеше като пиян и небето зад мътното стъкло на люка съвсем потъмня.

А някъде долу в трюма някой изпищя.

Бена Младата чу ужасния крясък и се присви още по-ниско във вранското гнездо.

„О, да, мила ми дъще, нощта започва! Много са ужасните тайни на Накрай смеха и ако можем да полетим на черни криле, сега е времето да напуснем гнездото, миличко! Но кой на този свят може да избяга от ужасите си? Ръце на очите, нали, и викове да удавят всички злочести скърби, а умът си има свои криле, да, тъй че внимавай със сетния полет! Право в бездната с всичката плът зад тебе!“

Звездите се вихреха чужди отгоре и „Сънкърл“ се люшкеше безпомощно, сякаш вятърът най-сетне го беше докопал в хватката си. Черни вълни ближеха корпуса.

„Но ние сме в безопасност, миличка, ние сме над окаяните съдби. Като кралици сме. Богини!“

Нов писък отекна от тъмното долу и Бена Младата осъзна, че не се чувства като кралица, нито като богиня, и че тази мачта и скърцащите въжета почти на ръка разстояние изобщо не изглеждат достатъчно далече от ужасите, които се развихряха под палубата на „Сънкърл“.

А до нея Бена Старата мълвеше и стенеше и рошавата ѝ коса пърхаше и галеше лицето на дъщеря ѝ като криле на нощни пеперуди.

— Кой пицеше така? — попита ядосано Хек и протегна фенера колкото можеше напред, а сенките затанцуваха и грубите мокри греди забърсаха темето му. Присви очи в сумрака на трюма и по кожата му изби студена пот.

И други вече се бяха събудили, но малцина се бяха осмелили на нещо повече, освен да се струпат при капака, извеждащ от каютите на екипажа, и Ърс си спомни — с колеблива насмешка — облещените им очи, зяпналите усти, кръгли и тъмни като малките дупки по скалните стръмнини, където гнездяха гуцери. „Страхливци!“

Какво пък, те не бяха служили войници, нали? Нито един от тях, тъй че беше естествено да разчитат на Хек, Гъст и Бърдс Мотъл, не че някой от тях беше много свободен да упражни професията си. Не, и това идваше от само себе си при твърдата увереност, че нещо се е развихрило бързо долу, в някоя тъмна и гадна дупка. Тъй че той стоеше тук с Бърдс и Гъст до него, с фенер в ръка, и двамата зад гърба му носеха мечове, Гуглата да ги благослови.

— Брив е изчезнал — каза Гъст Хъб с напрегнат разтреперан глас. — Слязъл тука за буре с нещо.

— Брив? Помощник-готвачът ли? — попита Бърдс Мотъл.

— Не, помощник-дърводелецът.

— И той ли е Брив?

— И той, и Брив, дето плете въжетата, също.

Хек се намеси в глупавия им разговор.

— Значи Брив липсва, добре.

— Помощник-дърводелецът Брив, да.

— И е слязъл тук долу, а?

— Не знам — отвърна Гъст Хъб. — Ако тия писъци бяха негови, но не знаем със сигурност, нали? Може пък някой от другите Брив да е

пищял, де да знаем.

Хек се обърна и погледна ядосано едноухия си приятел.

— Защо ще пици някой от другите Брив, Гъст?

— Не казах, че е бил някой от тях, Хек. Казах, че не знаем дали оня Брив, или някой от другите Брив.

— Защо пък трябва непременно да е пищял някой Брив? — повиши изнервено глас Хек.

Гъст и Бърдс се спогледаха и Бърдс повдигна рамене.

— Няма причина, скъпи.

— Освен ако и тримата не са слезли за въпросното буре! — рече Гъст.

— Не това е въпросът изобщо! — скастри го Бърдс. — Защо ще слиза помощник-дърводелец да взима буре? Това е въпросът! Помощник-готвач, добре, има логика. Дори плетачът на въжета, освен ако не е търсил...

— Търсила — поправи я Гъст.

— Брив дето плете въжета е жена?

— Аха.

— Добре, искам да кажа, имаш въськ в бурета, нали? И катран също, тъй че няма проблем Брив плетачката на въжета да слезе тука...

— Чуйте се само! — сопна се Хек Ърс. — Не е важно кой или коя Брив...

Горе се разнесоха викове.

— Намерили са Брив! — изсумтя Гъст.

— Но кой Брив? — настоя Бърдс. — Или коя?

— Не е важно! — кресна Хек. Вдиша дълбоко вонящия въздух и се успокои. — Работата е, че никой не липсва, нали? Тъй че кой пицеше там долу, дето го чухме?

Гъст завъртя очи и отвърна:

— Ами точно се опитваме да разберем, Хек. Тъй че стига си губил време и да проверим!

Хек пристъпи колебливо и протегна фенера още напред.

— Освен това — продължи Гъст по-тихо, — чух слухове, че Брив плетачката изобщо не е Брив. Всъщност е Горбо и обича да се облича като момиче.

Хек отново се обърна и го изгледа вбесено.

Гъст сви рамене.

— Не е толкова изненадващо, има ги такива на всеки кораб...
— И къде го чу това? — настоя Хек.
— Ами, само предположение е. Но адски добро според мен.
— Знаеш ли какво ми се ще? — рече Хек. — Ще ми се тоя, дето ти отрязва ухото, изобщо да не ти го беше отрязал.
— И на мен...
— Ще ми се да ти беше резнал езика, Гъст Хъб.
— Е, това не е хубаво да го казваш, Хек. Аз не съм искал на теб да ти режат нещо, нали? А и боли. Щипе ужасно, особено сега, когато се потя много. Щипе, Хек, да не мислиш, че е приятно? А и ония мляскащи звуци. Мляска и мляска...
— Ще ида да видя — каза Хек.
— Какво, сега ли? Не...
— То е там, глупако! Ще ида да видя.
Гъст вдигна рамене.
— Щом държиш. Обаче гледай после да си измиеш ръцете.

— Този писък не беше на джорлиг — заяви Емансипор Рийзи и облиза внезапно пресъхналите си устни.

Бочълайн, който все още оправяше ръкавите на ризницата си, го погледна и повдигна вежда.

— Господин Рийзи, това беше смъртен вик.

— Не ми казвайте, че Корбал Броуч е...

— Разбира се, че не е. Твърде далече сме от суша, та господин Броуч да налита на този екипаж. Очевидно би било крайно неразумно, защото кой тогава ще кара кораба? — Бочълайн навлече черните ръкавици и протегна ръце, та Емансипор да затегне кожените връзки на китките. — Изключително жален вик — промълви некромантът. — Всичко е предизвестено, разбира се.

— Ония пирони ли, господарю?

Магът кимна рязко.

— Изобщо не е за препоръчване да се освобождават духовете на мъртвите, да се измъкват от местата им на вечен покой.

— Утешително е някак да си мислиш, че има такива неща като места на вечен покой, господарю.

— О, извинявам се, господин Рийзи. Такива места не съществуват, дори и за мъртвите. Небрежно използвах клише. По-скоро местата им на вечен затвор.

— О.

— Естествено, духовете се радват на неочакваната свобода, тъй че лесно си представят безобразни поводи и възможности, повечето от които за жалост са фалшиви, не повече от заблуди. — Отиде до меча си и измъкна тъмното острие от ножницата. — Това прави определени смъртни толкова... полезни. Корбал Броуч добре разбира такива пакостливи духове.

— Защо тогава се приготвяте за бой, господарю?

Бочълайн го изглежда продължително, после се обърна към вратата.

— Имаме гости.

Емансипор подскочи.

— Няма нужда от паника, господин Рийзи. Покани ги да влязат.

— Да, сър.

Вдигна резето и се дръпна, щом капитан Сатер с първия помощник-капитан след нея влязоха. Жената беше пребледняла, но иначе лицето ѝ беше безизразно, докато Абли Дръдър изглеждаше все едно е дъвкал бодливи таралежи. Изпъна крив пръст към Емансипор и изсъска:

— Всичко е по твоя вина, Карък!

— Тихо! — срязва го капитан Сатер и сивите ѝ очи се впиха в Бочълайн. — Стига преструвки. Вие сте заклинател.

— По-скоро чародей — отвърна Бочълайн. — И не знам за никакви преструвки, капитане.

— Той е вонящ маг — почти изръмжа Абли Дръдър. — Сигурно е и по негова вина! Хвърлете ги за храна на денрабите, капитане, и ще стигнем до нос Безнадежден без неприятности... Кълна се в Бурните ездачи! — възкликна той, едва сега видял бойното снаряжение на Бочълайн, и заотстъпва заднешком към вратата; ръката му се стегна около дръжката на късия меч на колана му.

Капитан Сатер се обърна и го изглежда с гняв.

— Слез долу, Дръдър. Виж какво са намерили момчетата ни в трюма. Дъх на Гуглата, виж дали все още са живи. Върви! Вън!

Абли Дръдър оголи кривите си зъби срещу Бочълайн и драсна навън.

Сатер въздъхна разтреперано и отново се обърна към чародея.

— Какво тормози този кораб? Като че ли самият въздух се е стегнал от ужас — само заради един писък. Чуйте корпуса — сякаш всеки момент ще се пръснем. Обяснете това! И защо в името на Качулатия сте се облекли като за битка?

— Господин Рийзи — каза тихо Бочълайн, — налей ни вино.

— Не искам вино! — отсече Сатер.

Бочълайн я изгледа намръщено и каза:

— Налей ми вино, господин Рийзи.

Емансипор отиде до сандъка, в който господарят му държеше запасите си от прашни глинени делви, бутилки и колби. Докато се навеждаше, за да порови из колекцията за нещо по-безвредно, Бочълайн заговори отново:

— Паниката е обичайно бедствие, когато се събудят духове, капитан Сатер. Като полен във въздуха или семената на ужаса, които пускат корен във всеки незащитен смъртен ум. Призовавам ви да внимавате, за да не погълне ужасът разума ви.

— Значи онзи писък беше просто от безумен ужас?

Емансипор почти видя смътната усмивка, която трябваше да е придружила следващите думи на Бочълайн.

— Разбирам, че идеята за освободени духове не е достатъчна, за да ви притесни, капитане, и съм впечатлен. Явно имате богат списък от предишни преживявания, които са заздравили нервите ви. Всъщност съм облекчен от поведението ви, предвид обстоятелствата. Тъй или иначе, онзи писък възвести най-ужасната смърт на един от екипажа ви.

Зад Емансипор настъпи тишина, докато той вдигаше пред очите си бутилка от черно мехуресто стъкло и потръпна, като видя дебелия лъскав печат на череп на тялото и венец от стъклени кости около късото гърло. Припряно върна бутилката на мястото ѝ и посегна за друга.

— Духовете — заяви с хладен, мъртвешки тон капитан Сатер — рядко притежават способността да убият жива душа.

— Съвсем вярно, капитане. Има изключения, разбира се. Има го и проблема с Червения път, Накрай смеха и буйното му течение. Крайно мръсно стечение на събития, уви. За да съм по-сигурен какво

се е разбудило долу, трябва да поговоря със спътника ми Корбал Броуч...

— Още един проклет чародей...

— Заклинател по-точно.

— И къде е той? Преди малко беше на палубата, но после изчезна — очаквах да заваря зловещия евнух тук с вас.

Емансипор намери друга бутилка без плашещи печати по мътно зеленото стъкло. Задържа я на светлината на фенера и не видя нищо нередно да плува в тъмната течност вътре. Доволен, взе бокал, издърпа запушалката и наля на господаря си пълна доза. После много предпазливо подуши.

„Да, това си е чисто вино.“ Изправи се успокоен и го поднесе в лявата, облечена в метал ръка на Бочълайн, докато чародеят казваше небрежно:

— Капитан Сатер, съветвам ви да се въздържате от изказване на такива груби... определения в описанието си на Корбал Броуч. Както може да потвърди господин Рийзи, вежливостта на моя спътник е също толкова жертва на проклета изолираност, колкото и неговата...

— Добре, добре, този човек е проклет рак, сврян в ъгъла. Не ми отговорихте обаче — къде се е дянал?

— Ами... — Бочълайн замълча и отпи глътка вино — предвид професионалните му занимания бих допуснал, че... — Внезапната, необяснима пауза на чародея се проточи, пет, седем, десет удара на сърцето, преди той бавно да се обърне към Емансипор. Странен огън грееше в ледените му обикновено очи и капчици пот лъснаха на челото му и заблещукаха в брадата и подрязаните му мустаци. — Господин Рийзи. — Гласът на Бочълайн прозвуча приглушено. — Върнали сте бутилката в сандъка ми?

— Тъ, да, господарю. Искате ли още?

Стисналата бокала ръка вече трепереше. Непривично рязка стъпка и Бочълайн вече тикаше меч в ръцете на Емансипор.

— Вземи това, бързо.

— Господарю?

— Тъмнозелена бутилка ли, господин Рийзи? Обикновено стъкло, издължена издута шийка?

— Да, тя беше...

— Следващия път — изпъшка Бочълайн със зачервено лице — цвят никога досега невиджан от Емансипор, особено на обикновено бледото пълно лице на господаря му. — Следващия път, господин Рийзи, всяка от подпечатаните с череп бутилки...

— Но, господарю...

— Кръвно вино, господин Рийзи, най-убийственото — формата на шийката е предупреждението. — Вече дърпаше ризницата си, сякаш нещо ужасно го мъчеше под корема. — Предупреждението... о, богове! Дори девица тоблакай би се усмихнала! Излез, господин Рийзи — махни се оттук!

Капитан Сатер беше зяпнала неразбиращо.

Стиснал меча, Емансипор Рийзи се спусна към вратата и я дръпна. Щом изскочи навън, Сатер понечи да го последва, но Бочълайн се задвижи мълниеносно и едната му ръка я спипа за врата.

— Не ти, жено!

Стържещият, почти зверски глас беше неузнаваем.

Сатер посегна към меча си... но Емансипор чу свирепото късане на кожен ремък и токи и как от устата на жената се изтръгна безсилен писък.

И, ох, как изхвърча Емансипор в коридора и затръшна вратата.

Последва тропане, стържене на ботуши и нов приглушен вик.

Емансипор Рийзи облиза устни — доста често го правеше напоследък, нали? „Кръвно вино, къде бях чувал за такова нещо? Тоблакай, каза господарят. Ония великани, варварите. Дървесна мъзга, да, смесена с вино, и всичко е наред, нали?“

Отзад вече се чуваше ритмично скърцане, женски стонове и мъжко пъхтене.

Емансипор примига към меча. Дълга, почти двуръчна дръжка. Извити ефес от сребро и оникс, добре балансиран и лъскав като мокър.

Отчаяни стонове през дебелията дъбова врата.

Помисли отново за шийката на бутилката и още веднъж погледна дръжката и ефеса. „О. Една глътка? Само от една? Богове на бездната!“

— Чу ли?

Бърдс Могъл присви очи към Гъст Хъб.

— Какво да чуя?

— Вода. Шуртене... мисля, че има пробойна.

— Няма. Виж, щяхме да сме намокрени. Кълна се в езика на Маел, щяхме да сме до колене във вода тука. Няма пробойна, Гъст, няма, тъй че вземи си затвори проклетата уста.

Шепнеха, понеже и двамата разбираха, че да се шепне е добре, след като Хек Ърс се промъкваше напред да види кой е надал онзи писък и може би да намери каквото е останало от горкия глупак или още по-лошо, да не намери нищичко, освен може би няколко лепкави петна, вонящи на мокро желязо.

— Чувам вода, Бърдс, заклевам се. Шуртене и скърцане, и стонове... богове, побърква ме!

— Млъкни, проклет да си!

— И виж тези пирони — тия, новите — виж как капят червено...

— Ръждива вода е...

— Не е...

— Стига — виж, Хек е напред.

Това успя да накара Гъст Хъб да замълчи и вече се чуваше само забързаното му дишане до нея, както се бяха присвили в центъра на дъсчената пътека по дължината на кила. Напрегнаха очи към люшкащото се петно светлина на фенера на петнайсет крачки напред. Видяха как черната изкорубена врата се откряна и отвори.

След това силуетът на Хек Ърс затули светлината.

— Виж! — изсъска Гъст. — Той влиза!

— Смел мъж — промърмори Бърдс Мотъл. — Трябваше да се омъжа за него.

— Не е чак толкова смел — отвърна й Гъст.

Тя бавно извади ножа си и се обърна срещу него.

— Какво каза?

Гъст Хъб не обърна внимание на опасния й тон и само кимна напред.

— Виж, той наднича вътре.

— О, добре. — Тя прибра ножа.

Хек се отдръпна и затвори вратата към носовия отсек на трюма, обърна фенера и бързо закрачи към тях.

— Нищо — каза. — Никой и нищо няма там.

Гъст Хъб изскимтя и плесна с ръка по превързаната рана на главата си.

Хек и Бърдс го зяпнаха.

— Нещо ме ухапа!

— Какво точно ти ухапа нещото? — попита Хек. — Вече е призрачно ухо, Гъст Хъб. Няма го, забрави ли?

— Заклевам се...

— Въображението ти е — рече Бърдс Мотъл. После се обърна към Хек Ърс. — Е, и какво правим сега?

Някой идваше по пътеката. Обърнаха се и видяха слизация към тях Абли Дръдър.

— Претърсихме и прочие, сър — каза Хек, след като помощник-капитанът се приближи. — Нищо не намерихме, нито никакви следи.

— Целият екипаж се е събудил и въртят очи във всички посоки — каза Абли. — И ненамирането на нищо не върши работа...

— Броят ли? — попита Хек. — Кой липсва?

— Плетачката на въжета Брив.

— Сигурно ли е, че е тя?

— Така ми казаха. Ниската с оранжевата коса и косматите крака...

— А Горбо там ли беше?

Абли Дръдър кимна.

Хек и Бърдс се спогледаха и Хек попита:

— Сигурен ли сте в това?

Абли Дръдър се намръщи.

— Да. Той докладва, че Брив липсва.

— Сериозно? — изсумтя Бърдс Мотъл.

— Не ме ли чу?

— И никой друг не липсва?

— Ами, само онзи, дебелият пътник, дето винаги лови риба.

— Оу! — Гъст Хъб плесна отново с ръка по превръзката.

— Какъв ти е проблемът? — намръщи се Абли Дръдър. — Какво ти е на главата?

— Не чухте ли? — попита Бърдс. — Някой взе, че му отрязва ухото — докато спял, ако можете да го повярвате. И сега е призрачно ухо.

— Можеш ли да чуваш призраци?

Тримата бивши войници зяпнаха помощник-капитана за миг, после Хек Ърс каза:

— Може, само че понякога го хапят.

— Наистина неприятно!

Абли Дръдър тръгна обратно. Стапяше се с всяка стъпка от петното светлина от фенера.

Може би затова никой от тримата бивши войници не видя какво точно се надигна зад първия помощник-капитан и му отхапа главата.

Като черно петно беше палубата на „Сънкърл“ далече долу под Бена Младата и грачещата ѝ майка. С размътени краища, самата чернилка беше единственото доказателство, че корабът изобщо съществува. Вихреците се пенести гребени на вълните се разбиваха и изливаха през бордовете, а надалече в нощта изригваха обагрени в пурпур светлини.

Платната плющяха и „Сънкърл“ се носеше сякаш безразличен към вятъра, подет от теченията на Червения път. Никой не се виждаше при румпела. Само сенки загръщаха напречните реи на такелажа. Никакъв фенер не се люшкаше при мостика да огрява пътя напред.

Почти целият екипаж се беше струпал около капака към трюма. Купове пясък бяха разсипани в жалък защитен кръг около присвитите моряци — подробност, която изтръгна накъсан смях от зяпналата уста на Бена Старата.

Капризният вятър раздираше цепнатини в тънкото було на сивите облаци, но какъвто и свят да оголваха тези пролуки, беше само бездушна тъмнина, лишена от звезди.

Накрай смеха лъхаше с безжизнени въздишки към това чуждо нощно небе и Бена Младата се присви с колене до брадичката, разтреперана на вълни от съпя, отчаян ужас.

А сухата сбръчкана глава на майка ѝ кимаше ритмично в утеха и напяваше с монотонния си глас.

„Похот и смърт тази нощ, убийственият фарс на любов и ограбени богатства! О, утопично обстоятелство, тъй сходно с мокротото домогване на философ — да, спират всички танцьори, пронизани сякаш в нозете си волни от шипове на разума ужасни! Ликуващата музика на размножението! Каръка глупав навярно ни е унищожил всички — трябва ли да благословим безумния скопец и онова, което се

таи свряно в заключения му сандък? Но не, пазено е онова дете — не от някой друг, а от изгубилия се за всякаква разумност!

Ти и аз, мила, ние ще оцелеем тази нощ, о, да. Бена Старата обещава! Спасени от всякаква гладна беда. Твоята прескъпа любяща майчица е издута до всички най-чудесни пропорции, че такива са въздишките, странстващи по Червения път, нашепваното обещание за подобаващо величие на всички майчини неща, надява се човек и се надява, да.

Не плачи, дъще. Стопли се в майчината си неумолима прегръдка — спасена си ти от света. Спасена и триж спасена. Девствена е твоята кръв, девствен е детският ти ум, девствена, да, е силата на твоята душа — твоята пресладка целувка, с която единствената, що истински те обича, се храни, упорства и устоява.

Моя си завинаги и завинаги, дори тази нощ, и ще го докажа на всички, колкото и страховито, ужасяващо и отчайващо да е предизвикателството долу!

Нека изпия всеки хлип от устните ти, дъще. Моята сила расте!“

Един писък. Внезапно разширяване на очите, смътен първичен трепет. Душата се напруга, присвива се, очаква повторение, защото в повторението е нарисувано лицето на неведомото тъмно, лице уплашено и плашещо, раздрано от болка или — а така му се иска на човек — озарено от ярка, изумена радост. Но уви, последното желание тъй рядко се сбъдва, защото такива са мрачните разбулени истини, една под друга и сякаш безкрай.

Един писък. Затаен дъх, затаено сърце. Какво иде?

А сега: взрив от писъци. От три гърла. Е, това, виж, е... различно.

Тропот и топуркане, диво подскачане на неуместна светлина някъде долу. Ботуши по хлъзгаво дърво, писъците стават накъсани, нежна тъкан се цепи под порой от звук. И това, прочие, е мястото, моментът, когато всичко стъпва колебливо на ръба на острието, зейва пропаст, вятър навява кремъчното ехо на забравата — лудостта ли иде? Развихрено безпосочно насилие и безразборна гибел? Смътни фигури, връхлитащи една към друга, лица с изпънати усти, стъпкани под пети, силуети скачат през перилата, кости пращят, кръв швирва, кървави

пръсти избождат очи — о, толкова много е изречено от съдбите под песента на безпощадна лудост.

Дълбок отекващ вик — нищо повече нямаше да е нужно — властен глас, който да изтръгне душите обратно от ръба.

Само някой да беше там, сред скупчилиия се екипаж, със силата и желязната воля да сграбчи този единствен миг на спасение.

Но ужас бе заплувал по нощните знойни течения, проникваше в плът и ум и ето че след онзи ужасен писък отдолу хаосът изригна.

Животът, както с основание би отбелязал Бочълайн — ако му хрумнеше да отбележи, — винаги е склонен към глупост и, като логично последствие, към брутално самоунищожение.

Разбира се, той беше твърде зает да излива безкраен порой семе в изпадналата в полунесвяст и изобщо несъпротивляваща се капитан Сатер в каютата си, а това, както всички знаят много добре, е апогеят на цялата човешка добродетел, слава и ликуване.

В диво завихрената светлина на фенера обезглавеният труп на Абли продължаваше да рита, докато кръвта шуртеше от кошмарно раздрания врат. Ръцете му махаха и се извиваха като на войнствена марионетка. Бърдс Мотъл, Гъст Хъб и Хек Търс се отдръпнаха в ужас, всеки се запрепъва в собствените си крака и в краката на другите и и тримата се строполиха на вмирисаните дъски, които бързо замирисаха и на пикня, а в случая с Гъст — и на нещо по-гадно.

Ако убиецът беше посегнал да ожъне душите им сега, щеше да ги обере без никакво усилие. Но нищо не скочи отгоре им и освен собствените им кръсъци и тупането на ботушите на Абли — а сега, трябва да се добави, и паническото тропане на крака горе по палубата — не последва никакво зловещо мляскане, никакво съскащо връхлитане на чудовищни олигавени зъби.

Въпреки това ужасът стисна тримата бивши войници за гърлата, особено когато Абли Дръдър се надигна на ръце и колене и с няколко резки напъна се изправи. Кръв потече по тялото му и събуди в ума на слисания Хек отвращение, че обезглавеният не бе намерил достатъчно благоприличие поне да я попие с кърпичка. Абли Дръдър заопипва слепешком във въздуха и пристъпи напред.

Тройният хор от крясъци се утрои, щом обезглавеният помощник-капитан връхлетя върху тях.

Пръсти се вкопчиха в каквото намериха. Гъст изрева, щом и другото му ухо беше отпрано от главата, благодарна симетрия, ако не друго, но този път в мозъка му нахлу ужасно хрущене и пукане — и се смеси с безкрайния звук на шуртяща вода.

Той задраци отчаяно, измъкна се изпод трупа и падна по очи в процепа между издигнатата пътека и корпуса, а зяпналата му уста изведнъж се оказа натъпкана с мазна козина, която се загърчи, след като той инстинктивно захапа. Жалкото цвърчене на плъха секна на много висок тон, пълни сякаш с въздух мехури се спухаха гибелно и убийствено гадни течности изпълниха устата на Гъст.

Стомахът му се възмути с изумителен ефект, устата му изхвърли сдъвкания плъх на цял човешки бой дължина и той тупна на пътеката и остана да лежи на гръб с щръкнали нагоре крачета, а олигавеното с кръв езиче увисна настрани от устата му.

Хек Ърс междувременно беше затиснат от обезглавения първи помощник-капитан — който явно си искаше глава и смяташе, че всяка ще му свърши работа. Ето защо забрави за всякакви рискове от това, че държи фенера, и в крайно затрудненото си положение предпочете да го използва като оръжие, без да си дава сметка, че такова оръжие всъщност би било ефективно само в тила на противника му. В главата тоест, която я нямаше. Фенерът се пръсна, маслото пламна и подпали брадата на Ърс.

Ърс хвърли фенера настрани и той падна точно между краката на Бърдс Мотъл, която тъкмо в този момент се надигаше. Щом пламъците лумнаха към долните ѝ части, тя изрита фенера, залитна назад, хлъзна се и падна до мъртвия плъх, главата ѝ до главата му. Чу се силен пукот, очите на Бърдс се облециха и тя се отпусна на дъските, изгубила свят.

Кръвта беше изгасила тлеещата брада на Хек и той се вкопчи в ръката, която го стискаше за гушата, и започна да чупи пръстите един по един. Абли Дръдър нададе няколко анални изпъшквания, вероятно от болка. Най-сетне Хек Ърс успя да се измъкне, затисна помощник-капитана и го заудря с юмруци по гърба в безсилна ярост.

Гъст Хъб се надигна над тях. Ужасната му останала без уши глава се очерта на трепкащата светлина на пламъците, повърнатото бе

оцапало брадичката му и се смесваше с кръвта, стичаща се по скулата му. Облещените му очи се впиха в Хек Ърс.

— Убий го! Убий го! Убий го!

— Опитвам се, тъпак проклет! — изрева Хек. — Дай ми меч! Нож! Каквото и да е, възета ми дай, проклет да си!

Гъст Хъб заотстъпва назад по пътеката.

— А, не! Аз се махам — и изобщо няма да се връщам тук долу! Изобщо.

Хек изруга и се пресегна за ножа си. Успя да го извади и все още възседнал мятащото се тяло на Абли Дръдър, се изви и преряза сухожилието зад дясното коляно на помощник-капитана, после и зад лявото.

— Пробвай да вървиш сега! — изръмжа, а после се изкиска, изпълзя заднешком по пътеката, изскимтя, понеже пламъците го опариха, и скочи към Бърдс Мотъл.

— Събуди се, скъпа! Трябва да се махаме оттук — *събуди се!*

При третия силен шамар клепките ѝ трепнаха, после очите ѝ се отвориха и тя го зяпна неразбиращо.

Но Хек не можеше да губи време да ѝ обяснява и я задърпа да стане.

— Хайде, миличко. Някакъв демон има тук долу. Гъст вече драсна, кучият му син. Хайде, да се махаме.

Тя го погледна вяло.

— Корабът гори, Хек. Това не е добре.

— Ще пратим екипажа, всеки проклет моряк, да изгасят пожара.

— Да. Добре. Не е добре, ако вземем да изгорим наред морето, нали?

— Да, скъпа, не е. Хайде, гледай къде стъпваш...

След като Хек Ърс повлече несвързано ломотещата Бърдс Мотъл по стръмните стъпала към палубата, обезглавеният труп на Абли Дръдър остана повече или по-малко насаме. Мъчеше се отново да стане, но, уви, краката му бяха престанали да действат. Обезсърчен, помощник-капитанът седна на пътеката и отпусна ръце на бедрата си.

Искрата живот може да прескочи невъобразими разстояния, може да изригне на най-неочаквани места, може да се втурне по

пътеките на мускул и нерв като катерица с отсечена опашка. А понякога, когато самият живот е избягал, искрата остава. За малко.

Абли Дръдър отпусна унило рамене. Дори кръвта, изцеждаща се от многото рани, най-сетне забави, последните капки бяха тлъсти и дълги.

От страховития убиец нямаше и помен.

Пламъците, които бяха запълзели алчно по стените на трюма, изведнъж примигнаха и угаснаха.

Тихи стъпки отекнаха по пътеката откъм носовия отсек. Едра, почти изгърбена фигура, облечена в дълга черна ризница, бавно се хлъзна в сумрака. Мъж с тъмносиво плешиво теме. Дебелопръстите ръце посегнаха надолу, към смачканото телце на плъха.

Тих хленч се изтръгна от провисналите устни на Корбал Броуч.

Последният плъх на борда на „Сънкърл“. Най-скъпият му, макар и временен, слуга. Свидетел на чудовищния кошмар, който беше убил първия помощник-капитан с такава безгрижна наслада. И *разбира се*, главата на жертвата липсваше. Съвсем логично всъщност.

Корбал Броуч спря, помръдна едното си ухо и се вслуша.

Паниката горе като че ли беше стихнала. Може би екипажът бе напуснал кораба — а, ох, колко жалко щеше да е това. Разбира се, нито капитанът, нито Бочълайн щяха да позволят такова нещо. Не знаеше ли Бочълайн колко много ценеше Корбал тези неизброими пулсове не особено здравословен живот? Жътва, която му беше обещана, да, щом престанеха да са необходими. *Обещана*.

Е, Корбал Броуч можеше да ги догони, ако наистина бяха побягнали...

Хриплив кикот се чу от тъмното — някъде далече откъм кърмата.

Корбал Броуч се намръщи.

— Грубо е да се прекъсват така скъпоценните ми мисли. Много грубо.

Кикотът заглъхна и отекна тих глас:

— *Ти.*

— Да — отвърна Корбал Броуч.

— *Не, не може да бъде.*

— Но е.

— *Ти трябва да умреш.*

— Трябва. Един ден.

— Скоро.

— Не.

— *Аз ще те убия. Ще погълна кръглата ти глава. Ще вкуся горчивата сладост на кръглите ти бузи. Ще излоча кръвта в кръглата локва под тебе.*

— Не.

— *Приближи се.*

— Това мога да направя — отвърна Корбал Броуч, изправи се и тръгна към кърмата. В бронираната си ръка държеше къса брадва с извито острие, от което сякаш капеше мазен пясък. Лъщеше злокобно.

— *Това не може да ме нарани.*

— Никаква болка, да. Но нямам желание да те нараня. — Корбал Броуч се изкиска. — Ще те накълцам. Без болка. Само парчета. Искam парчетата ти.

— *Дързък смъртен. Ще се изпитаме един друг, да... но не точно сега.*

Корбал Броуч спря. Демонът, знаеше, си бе отишъл. Разочарован, той пхна дръжката на брадвата под колана си. Подуши въздуха. Опита мрака. Вслуша се в мляскането на водата под трюма. После се почеса по задника, обърна се и се заизкачва по стъпалата.

Изобщо не стигна догоре. Но и изобщо нямаше такова намерение.

При изригналата паническа суматоха на средната палуба на „Сънкърл“, последвала веднага след писъците отдолу, Емансипор Рийзи се присви и се вторачи във вресящата, скубеща коси, хапеща и пълзяща тълпа моряци, които се мятаха като обезумели. Някои се хвърляха през перилата. Още писъци се разнесоха от капака за трюма и той промърмори:

— Не пак.

Ето така кръжеше светът около себе си, къдрав като срамни косми, дърпани и развявани от вятъра, когато бричовете са смъкнати и студ защити вечно скрити места — скрити като другата страна на луната, да — и животът се завихря неудържимо отново и отново, а гледките се повтарят и повтарят, грозни и зловещи — ами че той почти

очакваше да чуе пращането на дърво в скали и лед, жалното цвилене на коне, давецци се долу под палубите, да види залитащи хора с разкривени и зацапани с кръв лица. А вятърът да вие и да запокитва сякаш самата тъма във всички посоки в пристъп на убийствено унищожение.

Но това, спомни си, беше отдавна. На друг кораб. В друг живот.

И добре, че беше така.

Стисна по-здраво дръжката на грамадния меч на Бочълайн, изправи се и изкачи стъпалата към палубата. Вдигна високо оръжието. И изрева:

— Спрете! Спрете! Изчакайте заповеди, проклети да сте!

Гръмвните резове, изригващи от устата на началници, които ръководят неща, към хората, вършещи тези неща, могат, ако съдбата отсъди така, да достигнат до онази малка колкото лешник бучка цивилизован разум, която може да се намери дори в мозъците на моряци. И дори сега можеше, с благословията на Дамата и с вдишания дъх на Маел, да спре и да тласне към подчинение тези, така да се каже, лешници, и да наложи ред и подчинение...

— Това е Манси Каръка! Той е виновен! Дръжте го!

„Ох, мамка му!“

Главата на Гъст Хъб, нещастен без двете си уши, щръкна от отвора на палубата и облещените му очи видяха трескавите действия на слугата, наречен толкова уместно с прозвището Каръка. Държеше огромен меч и го заразмахва опасно в опит да спре настъпващите към него моряци. Прът за притягане на въжета изби оръжието от ръцете на Манси и то полетя право към Гъст.

Гъст Хъб залитна с рев назад и между очите му изригна огън. Кръв плисна навсякъде и той вдигна ръце нагоре, където беше обикновено носът му, но напипа само две плувнали в пяна кървави дупки. Падна настрани и се изтъркули от отвора. Ужасната миризма на студено желязо нахлу в мозъка му и надви дори болката. Това, смесено с безкрайното шуртене на вода — вече имаше чувството, че се излива от полузаслепените му очи — и със смътното скърцане някъде от другаде, се оказа твърде много за измъчените му сетива и блажената забрава го заля и го погълна в тъмния си покой.

Засега.

Хек Ърс издърпа Бърдс Мотъл горе, огледа се и видя Гъст да лежи неподвижно на палубата: главата му бе плувнала в кръв. Гневът му кипна, нажежен до бяло, и той заряза Бърдс и издърпа от ножницата късия си меч, за който само допреди малко беше забравил, че изобщо го има.

Двайсетина моряци се бяха струпали около нещо под главната мачта, след това задърпаха въжета и заиздигаха нечие отпуснато тяло с увиснали люшкаци се ръце. Манси Карька, пребит до несвяст, ако не и по-лошо, вързан за единия глезен, се издигаше нагоре на резки подръпвания.

— Какво правите, в името на Гуглата? — изрева Хек и настъпи към тълпата.

Една жена, Мипъл — косата ѝ приличаше на отдавна запуснато гнездо на лешояд, — завъртя главата си към него и оголи мръсните си зъби.

— Карька! Опита се да ни избие всичките! Даваме го жертва на Маел!

— Горе на мачтата? Глупаци, пуснете го веднага!

— Не! — извика друг моряк и размаха една страховита на вид канджа.

Хек го изгледа навъсено, мъчеше се да си спомни името му.

— Уистър беше, нали?

— Ти не си морски, Хек Ърс — и не се опитвай да ни казваш друго! Виж се само, проклет войник и дезертър!

— Манси не е...

— Той отрязва носа на приятеля ти!

Хек се намръщи още повече. Изтри кръвта от собствения си нос и чу изпукване.

— Сериозно?

— Да, с оня големия меч — забития в перилото ей там — виждаш ли кръвта по острието? Това е кръвта на Гъст!

Хор от гласове потвърди тези подробности, придружен от кимане на глави и плюене по палубата.

Хек хлъзна меча си в ножницата.

— Е, добре, вдигайте тогава!

„Скъпа дъще, какво иде? Чуй как скърца и чука, треци и скрибуца! Изригнал е бесният демон и иде към нас! Затаила сетива, потушила на разума свещта, пригответи се, сладост моя, та заедно да срежем гърлото му и да излеем дъжд от кръв над глупците долу!“

Вранското гнездо се люшкеше в кръг, след като всякакво движение напред бе спряло и „Сънкърл“ бавно се въртеше по Червения път Накрай смеха. Долу тичаха хора, разнесоха се викове за капитана, а после дойде ужасната вест за жестокото убийство на помощник-капитан Абли Дръдър в трюма — от някакъв неведом звяр. Звяр, който можел, както чу Бена Младата, да изчезне във въздуха. На палубата отново избухна паника.

Разтреперана, тя се вслушваше, затаила дъх, как нещо тежко и грамадно бавно лази нагоре по мачтата. Чак догоре, ако майка ѝ казваше истината. Демон. Бена стисна още по-здраво малкия си нож.

„Ще му прережа гърлото, да. С помощта на мама.
Ето! Почти е тук!“

Плувнал в пот, Бочълайн се смъкна от капитан Сатер.

Тя простена и отрони:

— Яка глътка.

Бочълайн примига да махне щипането в очите си и я изгледа.

— Крайно ужасни последствия от пиенето на кръвното вино на Тоблакай. Най-смирено се извинявам, капитане.

— Приключи с мен значи?

— Вярвам, че да.

Броня, ремъци и долни дрехи лежаха разпилени из цялата каюта. Догарящият фитил на фенера мятеше сенки из ъглите, светлината бе все така зловещо бледа. Някъде наблизко капеше течност, подробност, с която никой от двамата не изпита желание да се занимава.

Сатер се изправи.

— Усещаш ли нещо?

— Зависи.

— Корабът. Носим се на дрейф. На кормилото няма никой!

Погледът му обходи оголените ѝ гърди — беше разкъсал блузата ѝ в първите трескави мигове и как се люшнаха, докато посягаше да ги

покрие, и Бочълайн отново усети раздвижване в слабините си и извърна очи с гримаса.

— Ще трябва да обсъдим тази тягостна нощ — каза той, докато нахлузваше ватираната си долна риза: единият ръкав беше отпран на шева. После приглади назад стоманеносивата си коса.

— Призраци — изръмжа тя и се надигна да обуе гамашите си; потръпваше при всяко дръпване.

— Не и този път — отвърна той, докато вчесваше брадата си с пръсти. — Лич.

Сатер го зяпна.

— Как, в името на Гуглата, на кораба ми се е качил лич?

— Пироните и може би още нещо. Корбал Броуч несъмнено знае повече.

— Вече попитах — къде е той?

— Ходи през лабиринтите, предполагам. Вероятно гони съществото през лабиринта на селението на Качулатия. Голям риск, бих добавил. Богът на смъртта не изпитва особена обич към Корбал Броуч.

Тя присви очи.

— Качулатия познава приятеля ти... *лично*?

— Боговете лесно се раздрават. — Бочълайн вдигна ризницата си и брънките изшумоляха в ръцете му. — Трябва да си прибера меча. Ако личът влезе в нашия свят, тук, на този кораб, хм, ще се изправим пред сериозно предизвикателство.

— Предизвикателство?

— Да. В това да останем живи.

— Не бяхме ние! — извика тя изведнъж.

Бочълайн я изгледа намръщено.

— Гонят ви. — После кимна. — Както подозирахме. Какво върви по дирята ни, капитане?

— Откъде да знам?

— Опиши престъплението си.

— Това няма нищо общо. Дори не беше престъпление. Не съвсем. По-скоро... възползване.

— Аха, един вид изкушение, на което човек се поддава, като пренебрегва всякакъв страх от последствията.

— Точно.

— Временно отстъпление от етиката.

— Точно така.

— Целесъобразност, надвиваща дълга.

— Би могло да се каже, да...

— Защита, основана на природна слабост, се полага на невъзпитани деца и кучета, които хапят, капитане. Ти и всичките ти приятели сте възрастни хора и щом сте изоставили своята чест, то ужасното наказание е справедливо и заслужава огромна публика, тълпа, ако щеш, която да изрази крайно цивилизованото си ликуване над жалката ви и мизерна участ.

Тя зяпна, а след това посегна за мечата си и бързо затегна колана над приятно закръглените си бедра.

— И ти ще ми говориш за природна слабост?!

— Какво имаш предвид?

— Изкушението, кучетата, дето хапят, и така нататък. Проклет да си, едва мога да вървя. Нима си въобразяваш, че изнасилването ми е приятно? Дори посегнах за ножа си, но ти ми изви китката...

— Добре известно е, че кръвното вино — дори няколко капки на устните ми или в устата ми — ще предизвика допълваща страст у жертвата. Изнасилването престана да е уместно понятие, когато...

— Все едно кога е престанало да бъде каквото и да било, Бочълайн! Не че се съгласих, нали? Сега, в името на Гуглата, си облечи ризницата — тежестта ѝ би могла да те озапти поне малко, — за да мога да започна да мисля трезво — и не се притеснявай, няма да ти прережа гърлото, докато не се измъкнем от всичко това.

— Извиних се — отвърна Бочълайн. — Импулси, неподвластни на контрола ми...

— По-добре да беше наградил слугата си...

— След като нямам такава склонност, вече щях да съм го убил, капитане.

— Не сме приключили с теб.

— Ужасно се надявам да сме.

Тя тръгна към вратата, спря на прага и се обърна.

— Магьосник, можем ли да убием този лич?

Бочълайн само сви рамене.

— О, да можех *теб* да убия още сега! — викна тя.

Той отново само сви рамене.

Щом вратата се затръшна и тропотът на ботушите на капитана заглъхна, Корбал Броуч се измъкна от изведнъж помътнялата задна стена.

— Глупава жена — каза евнухът с пискливия си гласец и тръгна към сандъка си. — Да можеше да знае истинската липса на сексуално удоволствие...

— Глупава ли? Ни най-малко. От стъписване, през срам, до възмущение. Тя е права да се чувства обидена, от мен и от своя страстен отклик. В момента обмислям научен трактат по етичния контекст на кръвното вино. Член, одързостен чрез химически средства, страст като порой, надмогваща всички по-висши функции, това е рецепта за разплодителен и неразплодителен хаос. Огромно облекчение за благоразумието ми е да знам колко рядко е кръвното вино. Представи си налични запаси, достатъчно и достъпни за всички човешки същества по целия свят. Ами че те ще танцуват по улиците, преливащи от фалшива гордост, и по-лошо, от нечувано самодоволство. Колкото до жените, ами че те, преследвани безкрайно от мъже, бързо ще изгубят организаторските си таланти и с това ще хвърлят цивилизацията в стремглав хедонистичен колапс с неимоверни пропорции — по-скоро порядъчно големи пропорции... о, все едно. Ясно, ще трябва да го редактирам с внимание и прилежност.

Корбал Броуч коленичи пред сандъка си и отвори капака. Преградите се разпръснаха с тих звън, като почукване по стъкло.

Бочълайн погледна намръщено широкия гръб на приятеля си.

— Унизително. Начинът, по който правиш това.

— Ах! — възкликна Корбал Броуч, зяпнал своето кипящо, мляскащо и гъргорецо творение. — Живот!

— Гладно ли е?

— О, да, гладно, да.

— Уви — вметна Бочълайн, след като застана до приятеля си и погледна чудовищното създание в сумрачната му бърлога и десетките лъскави като мъниста очи, блеснали нагоре към него. — Де да можеше да прави нещо повече, освен да се отпуска и набъбва, докато гони плячка. Ами че то дори охлюв може да му избяга, без да се задъха и...

— Свършиха — въздъхна Корбал Броуч. — Събрах всички плъхове.

— Да. И се чудех защо.

— Дечко вече го тласка вихрушка от стъпалца.

Бочълайн повдигна вежди.

— Пришил си плъши части на рожбата си?

— Стъпала, крайници, челюсти, очи, гръбнаци и опашки, да. Дечко има вече много, много усти. Смъркащи носове, наострени уши, съскащи опашки.

— Все пак кой би се оставил да го сдъвчат до смърт?

— Дечко ще расте, ще полепва всичко по себе си и така ще стане по-подвижен, по-голям и още по-гладен.

— Разбирам. Има ли граници за размерите?

Корбал Броуч го погледна и се усмихна.

— Разбирам — повтори Бочълайн. — Намерението ти е да пратиш дечкото си да подгони лича? В лабиринтите?

— Лов — отвърна евнухът и кимна. — Дечкото ми, свободен за лов! — Облиза дебелиите си устни.

— Това ще зарадва екипажа.

— Не за дълго — изкиска се Корбал Броуч.

— Е, ще те оставя с него тогава. Ще ида да намеря меча си — за момента, в който детето ти подплаши нежелания ни гост.

Но Корбал Броуч вече мълвеше магически заклинания, изгубен в своя несъмнено приятен свят.

Емансипор Рийзи отвори очи и зяпна ужасното съсухрено лице на стара, беззъба, останала почти без кожа жена.

— Леля Нъпси?

Някъде отблизо се изкикоти тънък глас и каза хрипливо:

— Държа те, демоне. Ще ти кльцна гърлото. Ще ти отрежа езика. Ще ти извия носа. О, нанесената болка, да изкара сълзи от очите ти и кръв отвсякъде другаде! Агония и огън в жилите! Коя е леля Нъпси?

Емансипор вдигна ръка срещу увисналото пред него мъртво лице и избута трупа настрани. Свлече се и се сгъна с болка в костите до плетената стена.

— Ще те науча аз! Виждаш ли този нож? Пъпа ще ти разпори, чаршафите ще ти накълца, китките ще ти среже — и долу, на палубата! Съпрузите са губене на време, тъй че не си и помисляй!

Отоци по тялото му, цицини по челото, кръв на езика, някое и друго счупено ребро може би, натъртен нос. Емансипор Рийзи се помъчи да си спомни какво беше станало, опита се да проумее къде е. Тъмнина отгоре, смътно призрачно сияние от сивокосия труп, люшкане, пращане и пукане от всички страни, стонът на вятъра. И някой говореше. Изви се, подпрян на лакът.

До извитата плетена стена клечеше мършаво дете с широко отворени очи, стиснало нож в мръсната си ръка.

— Не ме бий — изцвърча то като мишле. А после добави със същото старческо хриптене, което бе чул преди малко: — Тя не е за теб, о, не, демоне! Зъбите ми ще скочат към гърлото ти! Един по един! Виждаш ли този нож в ръцете на дъщеря ми? Изпил е живота на хиляда врагове!

Около единия му глезен беше вързано въже, кожата отдолу бе раздрана ужасно. Всички стави го боляха и това го доведе до някаква хипотеза.

— Аз съм в проклетото вранско гнездо. Вързали са ме и са ме вдигнали, кучите му синове. — Присви очи към момичето. — Ти си Бена Младата.

Тя се дръпна уплашено.

— Спокойно де, няма да ти направя нещо. Аз съм Емансипор Рийзи...

— Манси Каръка.

— Някои неща човек не може да избегне, колкото и да е късметлия.

Кикот.

— Късметлия?

— Нает на изгодна заплата, да. Сигурен доход, цивилизовани господари... че то жена ми би трябвало да танцува на могилата в задния ни двор в Печалния Молл. Децата ми най-последно са без глисти, с чисти, лъснати с восък зъбки и всички други модерни удобства. Мда, лошият ми късмет отдавна приключи, мъртъв е като повечето хора, които познавах тогава. Че то...

— Млъкни. Пироните са се измъкнали, глупако. Духове се развихриха, ридаещи призраци и привидения, но един расте, да, над всички други. Сграбчват ноктести ръце. Пленени души — о, чуи писъците им! Пленени, погълнати, а той расте. Надиплена мощ, а вътре, пласт след пласт, мрачна броня, неподвластна на прокуждане — сладък в множеството му ноздри е мирисът на смъртен живот, о, как ловува той сега, да натъпче всичко в пълната си с остри зъби олигавена черна и воняща паст! Я, чувам кършене на череп и кости дори сега!

— Умът ли ти е размътен, дете? Какъв е този глас на стара вещица, който тъй грешно излиза от младите ти устни?

Бена Младата примигна.

— Майка — прошепна тя и кимна към трупа. — Тя говори, предупреждава те, да — защо ме гледате толкова странно? Защо пренебрегвате ужасния ѝ взор, така впит във вас, сър? Бена Старата ни предупреждава — има един долу! Най-ужасен, о, нямаме къде да идем!

Емансипор Рийзи изсумтя, надигна се и започна да разхлабва възела на глезена си.

— Виж, за това си права, Бена Младата. Няма къде.

Разбра, че трябва да е много предпазлив с нещастното момиче, чийто ум явно беше превъртял, откакто беше затворена тук в този плетен кош с майка, умряла най-малкото преди седмици. Самотата се беше оказала твърде дълбока и момичето се беше удавило във врящия казан на лудостта.

Бена Старата отново се появи — с внезапно оголени зъби на лицето на дъщеря си.

— Всички ще умрат. Освен мен и дъщеря ми — когато той дойде, изкатери се по мачтата и посегне в това гнездо, ще сграбчи *твоето* гърло, Карък. А ние ще гледаме как ще те издърпа през ръба. Ще чуем хрущенето на кокалите ти, гъргоренето на кръвта ти, цопването на очните ти ябълки в устата му...

— Мислиш, че няма да ви подуши вас двете тук ли? Дъщеря ти със сигурност, живата ѝ кръв, топлината на дъха ѝ — най-сладкия магнит за немрящ...

— Аз ще я защита! Ще я скрия! В прегръдката си, да!

Емансипор се надигна с пъшкане и се подпря на ръба на коша.

— Може и да се получи. Желая и на двете ви дръпването на Богинята. Колкото до мен, връщам се долу...

— Не! Чуй ги там долу! Лудост! А онзи дебне, пие дълбоко от ужаса...

И сякаш за да потвърдят всичко описано от Бена Старата, отдолу изригнаха нови писъци. Съживени, удвоени, повтаряни. Пъклени, отчаяни, първични.

Мачтата и вранското гнездо се разтресоха, блъснати сякаш от гигантски юмрук. Резки, цепещи звуци. Една рея се изхлузи от халките и изтрещя долу на палубата.

— Дъх на Гуглата! — ахна Емансипор, вкопчил се в ръба, после се наведе и примижа надолу. По палубата пробягваха сенки, по-скоро кошмарни, отколкото реални. Близо до отвора на трюма лежеше проснато тяло. Нямаше и следа от онова, което беше ударило основата на главната мачта, но Емансипор успя да различи бели черти от разцепено по-надолу, почти светещи на фона на катраносаното дърво. — Нещо ни удари там долу, може би при стъпалото в трюма. — Обърна се да предупреди Бена Младата за риска — и видя нож, полетял към главата му.

Бяла светлина!

„Камбаните, Събли! Не можеш ли да чуеш проклетите камбани?

О, жено, какво направих пък сега?“

Красиво, това люшкане в кръг, толкова нежно, толкова кротко. Бърдс Мотъл, чиято лява гърда беше бяла сфера, лишена от всякаква багра във великолепен, разширяващ очите контраст с тъмната ѝ кожа навсякъде другаде, откъдето идваше и името ѝ^[1], подробност, която за жалост не беше толкова тайна сред екипажа, колкото ѝ се искаше — но богове, заклещена на борда с всички тези груби моряци и малкото жени между тях, които бяха по-грозни от пъпчив жречески задник, и добре, какво можеше да направи, пък и печелеше пари, нали? Пари, да, крайно полезни, след като кой знае дали изобщо щяха да се измъкнат от това, от което се опитваха да се измъкнат. Тъй че Бърдс Мотъл не изпитваше особена охота да отвори очи.

Особено при цялата тази врява близо до фордека. А това разлята кръв ли беше, или просто ведро морска вода, потекла вече надолу по

стъпалата може би, е, добре, нямаше да е хубаво да се намокри точно сега, нали?

Тъй че все пак отвори очи. Надигна се и се озова с лице към кърмата, отворът към каютата бе леко вдясно от нея.

А от него, над стъпалата, пред погледа ѝ бавно се надигаше нещо мокро, слузесто и тъмно. Хаотично разпръснати малки, черни като мъниста очи по безформена петниста и неравна повърхност. Хлъзгаво, мокро, да, мокро хлъзгаво, дращене и стържене като от малки ноктести крачета по дървените стъпала, смътно шляпане, ето вече и пулсиращи органи, тръпнещи под прозрачна, разливаща се като желе кожа. Половин лице под червено-синкава издатина, която можеше да е черен дроб, оцъклено око, което се впи в Бърдс Мотъл за миг, преди следващото надигане да изсипе цялото лице надолу и извън погледа ѝ.

Безразборни кичури мазна коса, черна и права, руса и къдрава, кафява и начупена, всеки изникнал от парче кост, пришита към череп. А вежда ли беше това, което се вдигна над липсващо око, изви се всъщност над нещо, което можеше да е жлъчен мехур, сякаш жлъчните мехури са способни да гледат иронично и питащо, след като всички знаят, че жлъчните мехури могат само да се мръщят...

А след това Бърдс Мотъл осъзна, че не просто сътворява това мляскащо и цвърчащо чудовищно създание от скромното си въображение. О, не. Беше истинско.

А то вече се изливаше на палубата все едно, че туловището му се носеше на краката на стоножка, и черните му лъскави очи, вече беше сигурна, гледаха право към нея, изпълнени със страстта на гладен гризач. А тези изпъкнали неща не бяха ли зъбати челюсти, които мляскаха и се лигавеха над розовите нослета, извити във всички посоки, но които се вдигаха да подушат въздуха, докато челюстите щракаха, злокобни и малки?

Тя проплака и запълзя заднешком по палубата.

От привидението се стрелна мускулеста човешка ръка, от съвсем неуместно място, а на китката ѝ лъсна изпъкнала татуировка с подскачащи агънца. Втора ръка се изхлузи от нагънати органи и се показа татуировка на озъбен вълк. Нокти се показаха от пръстите, задраскаха по дъските и съществото се повлече напред като гигантски плужек, запълзял към буца прясна тор.

А след това цялото туловище изпълзя навън като гигантски кошмар и се понесе напред ужасяващо бързо до писък — както доказва Бърдс Мотъл с отворената си уста и гласни струни, които можеха да натрошат стъкло, — и тя се дръпна, залитна и пропадна в отвора на трюма.

Търкулна се по стръмните стъпала и тупна тежко на пътеката. Звезди закръжиха пред очите ѝ и се отнесоха на вихрушка в набъбващата черна паст, която след миг погълна и нея.

Красиво, това люшкане в кръг...

Капитан Сатер издърпа изпадналата в несвяст Мипъл до фордека и я подпря там. Дългият меч беше в дясната ѝ ръка в металната ръкавица. Кръв беше оплискала разкъсаните останки от блузата ѝ. Да можеше само да иде до каютата си, да облече бронята и може би да вчеше набързо косата си — правеше го обикновено след секс заради възможните възли, които можеха да закачат главата ѝ за нещо, — но вече беше много късно и съжаленията бяха загуба на време.

Особено след като проклетият лич вече се издигаше от палубата и разгъваше твърде много крайници, с които вършееше между моряците и ги набиваше с ужасни крясъци през цепещото се дърво, през дупки, през които никой с ума си нямаше да си помисли, че е възможно да се провре тяло на голям човек. Но ги беше натикал там, нали?

И нито веднъж, докато напираше през изпадналата в паника тълпа, не беше успяла да стигне навреме до жертвите. В сумрака беше видяла достатъчно от този лич, за да разбере, че мечът ѝ най-вероятно ще е безпомощен срещу него. Висок един и половина човешки бой, огромна издължена сплав от трупове, увита в изсъхнала кожа. Дузина, че май и повече ръце. Изпъкнали подобни на зурли усти, изникнали от рамо, бедро, тил или скула. Плувнали в червени кръгове немигащи очи, лъснали от безброй места. Всеки крак — съчетание от много крака, всички мускули стегнати и възлести като извити плитки, гърдният кош издаден напред като сандък, със здрава вълниста стена от ребра — да се сече през това щеше да е невъзможно и тя го разбираше много добре. Дори забиване щеше да е избито. А главата... главата на Абли Дръдър ли беше това?

Но, о, как искаше Сатер все пак да започне да сече тези проклети ръце.

Уистър пълзеше пред нея и ревеше като насрано бебе.

Колко бяха останали?

Сатер се огледа. На фордека се бяха присвили десетина души. Шест зейнали дупки издишваха ужас около тях в почти правилен кръг. Предната мачта беше прекършена някъде долу, беше се кривнала на една страна и се поклащаше с всяко подухване на вятъра в малкото пляскащи като криле платна някъде горе. Ако ги удареше по-силен порив... проклятие, защо Абли се бе оставил да го убият? Тази мачта просто трябваше да се вдигне и да се изхвърли, иначе щеше да натроши повечето от фордека, щом рухнеше. И в двата случая щеше да е неприятно, а като капитан тя трябваше да мисли за такива неща... о, богове! Побъркала ли се беше? Проклет лич ядеше екипажа й!

— Уистър, ставай! — Дръпна гривната с ключове от колана си. — Оръжейната каюта, до моята! Вземи Хек Ърс. Хек! Зарежи превързването на Гъст, той ще оцелее — иди с Уистър. Измъкнете секирите...

— Съжالياвам, капитане, нямаме секири — викна Уистър.

Сатер го изгледа намръщено.

— Нямаме ли? Добре, вземете копия и канджи тогава...

— Нямаме.

— Какво има в оръжейната ми тогава, в името на Гуглата?

— Не сте ли поглеждали?

Сатер пристъпи към Уистър и мечът в ръката й потрепери.

— Ако бях, безмозъчна гъбо, нямаше да те питам, нали?

— Ами... Старият капитан Ърбот държеше там личния си запас ром.

Сатер заскуба коси. Накрая въздъхна и каза примирено:

— Добре, изнесете рома тогава.

— Това вече е приказка! — извика Уистър, изведнъж оживен. — Хайде, Хек, проклет дезертър такъв! Няма време за губене!

Двамата скочиха на главната палуба — и се върнаха също толкова бързо. Лицето на Уистър беше бяло като гребен на вълна. Устата на Хек мърдаше, но не излизаше никакъв звук. Сатер изръмжа, провря се между тях до ръба на фордека и погледна долу.

Нещо като купчина карантии в касапница пълзеше по средната палуба, току-що се беше измъкнало от отвора. Имаше десетки малки очи. И стотици къси мазни и мърдащи опашки. Ръце, части от лица, чорлави кичури косми, десетки и десетки малки щракащи челюсти. Беше всъщност най-тъпото чудовище, което бе виждала.

Тя изръмжа още по-свирепо, скочи на главната палуба, закричи към съществото и с един свиреп ритник го натика през отвора за трюма. Последва хор от жалки писъци, докато нелепата купчина плът пропадеше в мастиления мрак. Силен плясък долу и ново цвърчене, последвано от писукане — не можеше да е сигурна, а и не й пукаше. Обърна се рязко и изгледа с гняв Уистър и Хекърс.

— Е, какво чакате?

Долу в трюма, близо до предния отсек, личът спореше със себе си. Души, оковани някога към железните пирони, които бяха забити в трупове им, сега пируваха в зловонната сплав от кръв и кости, която беше личът. Светът беше месо и кръв, а за да си в света е нужно да се сътвори подобие на същото. Твърде редки бяха случаите, когато въздухът бе толкова наситен с магия, за да е възможно такова сътворение. Какъв късмет!

За да си месо и кръв, трябва да поглъщаш месо и кръв. Основна истина, о, да.

Късчета идентичност все пак устояваха, всяка настояваше за правото си на мнение, всяка настойчиво държеше на правото си да властва над всички други. Тъй че гласовете цвърчаха от многото усти на лича, който стоеше сред разчленените полуизядени моряци, повечето от които вече бяха мъртви. Гласове, да, но един оставаше мълчалив, вечно мълчалив, докато спорът продължаваше да изпълва сенките с гъмжилото на някогашни същности.

— Търговска гемия! Е, трюмът е достатъчно голям и ако изядем всички моряци, какво пък, величавото съединение на дух и плът би трябвало да се окаже повече от достатъчно, за да преведе това скромно корабче!

— Немрящ предприемач може да е идея за шега само на някой злонамерен бог — заяви друга душа с тон на чакъл под крака и газещият думите безмилостно продължи: — Дотам ли стигнахме след

безброй поколения съмнителен прогрес? Твоето присъствие, майстор Балтро, е оскърбление...

— А твоето не е ли? — изстърга женски глас, стържене и още какво, ако човек вземе сладка женска реч и прокара по нея дърводелско ренде, ако такива неща са възможни, а защо не? — Секаранд те оправи отдавна, а ето, че пак си тук, вързан към нас, читавите хора, като морално разпуснат абсцес...

— По-добре, отколкото брадавица! — кресна чародеят, който беше убит от Секаранд в Печалния Молл преди много време. — Надушвам смръдната ти, вещице Тридбор! Жертва на вбесени саламандри — никакво друго възможно обяснение за гадното ти присъствие...

— Ами ти, Вивисет? Секаранд те тикна в гробница толкова вардена, че и спомен за теб не се измъкна! Че то...

— Моля, моля! — викна майстор Балтро. — Трябва да ви попитам всички — кой друг надушва собствената си плът някъде наблизко?

Хор от гласове се съгласи приглушено през десетките усти на лича.

— Знаех си! — извика майстор Балтро. — Трябва да намерим...

— Като знатен благородник — проговори друг, — трябва да наложа приоритет над вас останалите. Първо трябва да намерим мен...

— Кой в прашното име на Гуглата си ти?

— Лордсън Хум, от Печалния Молл! Родственик на самия крал! Аз също долавям близостта на някаква съществена част от мен — на същия този кораб!

— Съществена? Е, това сто на сто изключва мозъка ти. Бих заложил на свинска зурла.

— Кой си ти? — възмути се Лордсън Хум. — Ще заповядам да те набият с камшик...

— Много късно, конте такова, вече ме набиха. И преди някой от останалите да е попитал, не, не съм от Печалния Молл. Не познавам никого от вас всъщност. Не съм сигурен дали познавам и себе си.

— Пироните — почна някогашният чародей, Вивисет, но гласът на непознатия го прекъсна:

— Не съм от никакви проклети пирони, но се заклевам, че усетих, когато останалите пристигнахте. Включително онзи, дето

отказва да говори, и този отказ вероятно е добро нещо. Не, мисля, че бях на борда много преди всички вас. Макар че колко много не мога да кажа. Едно мога да кажа: предпочитам мира и спокойствието, преди да дойдете всички вие.

— Защо ти, невъзпитан сноб...

— Остави го, Тридбор — прекъсна я Вивисет. — Погледнете възможността, която имаме сега! Мъртви сме, но се върнахме и всички сме адски ядосани...

— Но защо? — попита майстор Балтро с немощен глас.

— Защо сме ядосани? Глупак. Как смеят други хора още да са живи, след като ние не сме? Не е честно! Нелепо неравновесие! Трябва да избием всички на борда. Всички. Да ги изгълтаме всички!

Души зареваха в свирепост съгласие с тези идеи. Устни се загърчиха с различна степен на мускулен успех да изразят своята кръвожадност, омразата си към всички живи неща. Навсякъде по безформеното, ужасяващо тяло на лича усти се зъбеха, ръмжаха, облизваха се алчно и хвърляха въздушни целувки смърт като обещания в любов.

В този момент нещо огромно изтътна надолу от отвора и ударът разтърси кила по цялата дължина. След това, в последвалата относителна тишина, се чу скърцане и щракане на челюсти.

— Това... това нещо! Това нещо ни гони! — ужасено възкликна Вивисет.

— Надушвам далак! — проплака Лордсън Хум. — *Моя далак!*

Най-сетне мълчаливият, чието мълчание беше всъщност инстинктивно объркване от неразбирането на всички тези странни езици, благоволи да изрази мнението си за нещата. Зверският рев на джорлига подплаши душите и те се разбягаха презглава в студената плът и изстиващи кръвни жили по разнородното тяло на лича и замряха в безмълвен ужас.

Несвързаните мисли на джорлига заблъскаха с яростта на буря. „Яж! Дери! Бягай! Роди! Яждерибягайроди!“ И се надигнаха нагоре единадесетте ръце на лича, кървави пръсти се извиха, готови да дерат, жили се изпънаха като тетива на зареден арбалет. Съществуването се извъртя срещу чудовищната твар, която пълзеше все по-близо по дървената пътека.

А тя теглеше нещо след себе си. Нещо, което риташе и се запъваше с пети в дъските в трескава паника.

— Далакът ми! — извика отново Лордсън Хум. — Иска да ме изяде!

„Животът е като мида — беше й казал веднъж баща й. — Години прецеждане на лайна, а после някой кучи син те отвори и те тикне в проклетата си уста. Край на приказките, скъпо бисерче, край на приказките.“

Живееха край езеро. Цял живот баща й беше водил война със семейство еноти за леговищата на миди — вдигаше огради и поставяше мрежи и капани, и правеше почти всичко друго, което можеше да измисли, за да задържи животинчетата настрана от поминъка си. По интелигентност и груба хитрост обаче енотите надвиха стария тате, побъркаха го и го пратиха в гроба.

Бърдс Мотъл, която по онова време имаше много по-мило име, се усети — докато се взираше в безжизненото лице на баща си, цялото изкривено от последния гневен крясък, — че размисля за бъдеще, съставено от войната, която беше убила татко й. Не можеше да се надява, че ще спечели в тази вечна вражда — единственото й наследство. Що за живот беше това?

Що за живот ли? Прецеждане на лайна, какво друго.

Беше петнайсетгодишна тогава. Събра малко багаж от колибата на прогнилите колове в калните низини — дома й — и тръгна по Пътя на раковините, за да измине за последен път маршрута до града Толл, където доскоро продаваха улова. Толл не беше кой знае какъв град. Вътрешната стена очертаваше скромния градец отпреди двайсет години, а колкото до новите сгради, които се издигаха извън укрепленията, е, никоя не беше на повече от два етажа.

Вземи пръчка и я забий дълбоко в калта, точно докъдето стигат вълните в кротък ден. Върни се след седмица-две, и вече има могилка наноси, събрани около пръчката от едната страна, и плитка дупка от другата страна. Ако не дойде буря да измъкне пръчката, купчината расте, а дупката бавно се запълва.

Това беше град Толл. Каменна цитадела в средата за пръчка и бавният, равномерен поток от хора от околностите, трупащи се като

тиня около цитаделата. Десетина години злощастна война, наложила вдигането на укрепления, а след това време на „досаден мир“, както войниците описваха всички дни, месеци и години, похабени в еднообразни упражнения и пазене на гранични земи, за които никой не даваше пукната пара.

Нищо против нямаше да стане войник. Нямаше нищо против полупобърканите глупаци, с които служеше в отделението. Гъст Хъб, Биск Флатър, Сордид и Уормлик. И, разбира се, Хек Ърс, този, когото накрая взе в леглото си колкото от страст, толкова и от скука — макар че, и това си беше самата истина — най-добрият отговор срещу скуката си беше въргалянето, пъшкането и трескавата похот. Ами да де, светът беше пълен с омъжени и иначе ангажирани жени, отегчени до смърт, след като очевидното решение беше пред тях.

Лошо, че бяха загубили Биск, Сордид и Уормлик онази нощ. А може би всичко беше просто злополука, просто другата лодка се разцепи с пукот между вълните и засмука със себе си отчаяните викове на войниците към дъното, където отливът завлече всичко, което можа, със себе си в устрема си назад към по-дълбоката вода. И може би беше просто щастливото дръпване на Богинята това, че останалите, със Сатер и Абли, бяха на по-голямата лодка, тази с цялата плячка, заплавала към „Сънкърл“, докато той опъваше въжетата на предната и задната котва сред кипналите вълни.

И може би Сатер им беше казала самата истина за тази плячка. Монети на самия Толл, сребро и злато, току-що изсечени и още незацапани от нито една мръсна ръка, да, в завързани торби — е, тях ги беше видяла, нали? Видяла и прехвърлила от лодката, през перилото и в очакващите ръце на Абли, тежестта на богатство, толкова много богатство. А онова другото? Увитите в зебло обемисти тежки предмети, с издатини, изпънали сивата тъкан? Големи като идоли, на които да се кълнеш, не че град Толл имаше чак толкова много тъпи богати храмове като онези, за които беше чула от Биск — който беше живял в Корел и бе успял да се спаси от служба на Стената, като беше продал братчето си. Огромни храмове с хиляди бедняци, хвърлящи последните си медници в големите купели, докато залитаха замаяни и оцъклили очи от десетките болести, които всеки сезон раздираха бедняшките квартали. Достатъчно богати, да, за проклети идоли и инкрустирани скъпоценни камъни по жертвените купели, тъй че

изобщо не я притесняваше, че са ограбили онези ядящи човешки души и, ох, колко благочестиви мошеници, стига онези увити в зебло неща да бяха това, но не бяха.

Половината насечени пари на града, да, струпаната от грабежи плячка на Псалтите — онази гадна сган от тирани, които управляваха кокошарника — всичко това за да купят услугите на онази прокълната наемническа чета, Пурпурната гвардия, а защо им бяха потрябвали? Обединението на цял Стратем, о, да, с град Толл за нафукана столица. И край на всички вражди и търговски войни между проклетите местни владетели из околните пущинаци, на засади над кервани с кожа, за да ги изгорят просто за да бъде накаран нечий съсед да мре от глад, бебета, старци и всичко помежду им. Наемници, да, за да наложат досадния мир.

Представи си тогава, да пристигнеш на брега, където ти е казано, че са слезли стотиците воители на проклетата Пурпурна гвардия, и да разбереш, че глупаците ги няма. Че са отплавали за някъде другаде, и бързо при това.

Е, и какво? Да обърнеш и да откараш всичко това обратно?

Сатер имаше по-добра идея, да.

Може би по-добра. Може би Бърдс Мотъл вече не беше толкова сигурна сега, затънала с глава, рамене и поне една гърда в кошмарно кълбо от шляпащо, мляскащо, дишащо, цвърчащо, пъшкащо, мигащо и зяпащо, и пулсиращо... *нещо*.

Затънала, да. И повече. Слята. Споена. Всеки дъх беше лигаво вдишване на светла студена течност... въздух? Не, не беше въздух. Слюнка? Може би, но слюнка, наситена с всичко във въздуха, което пази хората живи. Кръв? Не, твърде рядко беше. Твърде студено.

Очите са отворени и виждат червено, и някакви пулсиращи артерии или вени. Вече не мигат дори, след като друга течност, жълтеникава може би, но тънка като клепаща над змийско око, пазеше всичко да не засъхне.

Затънала. А чудовищното нещо се влачеше напред и влачеше и нея след и със себе си. Тя се мъчеше да стъпи на краката си, за да може да се изправи — но подозираше, че е невъзможно — никога нямаше да може да вдигне това проклето нещо, дори да го хване, та камо ли да се изправи с него.

О, колко противен начин да умреш. Колко противен начин да останеш жив всъщност. Мъртва щеше да е добре, да, наистина добре.

Вероятно незабелязан от никого, Бочълайн се появи на средната палуба и намери меча си забит накриво в перилото вляво от него — още една педя и скъпоценното оръжие щеше да е изхвърчало през борда. От червеникавочерното желязо капеше кръв. Той го издърпа, спря и се обърна към кърмата.

Нещо...

Обзет от любопитство, Бочълайн изкачи стъпалата на кърмовата палуба. Никой не беше застопорил руля и грамадното колело се въртеше накъдето му скимне. Намръщен и искрено възмутен от това моряшко безхаберие, той продължи напред, спря до перилото на кърмата и се загледа над сумрачния Червен път.

Пурпурни въртопи, пурпурни отблясъци, дирята зад кораба безразборно накъсана. Забеляза в далечината леко издута вълна, а след това и въдичарското въже, затегнато на перилото. Теглеха след себе си стръв — не особено разумна идея предвид обстоятелствата. Дело на Корбал Броуч, очевидно. Бочълайн поглади замислено брадата си.

Усети някаква суматоха на носа, обърна се и присви очи. Личът отново беше ударил — безумният глад на джорлига зацапваше всяка душа с отчаяната си нужда. Недоразуменията бяха вечното проклятие при немрящите. Макар че при този напор на сурова сила, кипяща из теченията на това море, дори недоразуменията можеха да придобият определена... овеществена истина.

Личът поглъщаше. И с това нарастваше като маса и сила. Изключително любопитна еволюция, дори вероятно уникална. Несъмнено заслужаваща по-усърдно проучване.

Крясъкът на последната жертва заглъхна.

Рязко, глухо изтътване като от басова струна на лира го накара отново да се обърне. Въжетото се беше опънало — доказателство, че нещо се е закачило на куката. Акула? Може би.

Въжетото изведнъж се отпусна.

Скъсано? Най-вероятно.

Видя зад кораба гръбни перки — понесоха се бързо и после завиха настрани. Десетки и десетки. Една от акулите изскочи на

повърхността малко зад кърмата. Беше две трети колкото „Сънкърл“. Изви се, за да избегне сблъсъка с кърмата, след което се хлъзна покрай кораба и окоето ѝ, голямо колкото щит, за миг блесна. След това акулата се гмурна и се скри от поглед.

Акулите бягаха, осъзна Бочълайн.

Е, да, тези води гъмжаха от денраби... а и онова там отзад, едно от гигантските сегментирани чудовища, вдигнало огромната вълна... Невероятно бързо беше, отбеляза той. Догонваше дори акулите...

Отново се почеса по брадата.

Лицето на Гъст Хъб беше увито с марля точно под очите, а цялата му глава беше стегната в дебела превръзка; избелелият от слънцето бял плат беше зацапан от три тъмночервени петна, едно в центъра и две отстрани, повече или по-малко на същата височина.

В главата му нахлуха шумове: цвърчене и щракане на челюсти от едната страна, кипяща завихрена вода от другата. Това беше преодолимо, или поне така реши, но точно тогава откъм страната на водата се разнесе опустошителен пукот, а след него дойде неимоверна, непоносима болка. Внезапният удар беше с такава сила, че той си прехапа езика и устата му се напълни с още повече кръв.

Беше коленичил на фордека и гледаше обвиняващо всички останали. Всички му се подиграваха със свършените си лица, с розовите си носове и прелестните си уши с цвят на сепия. Но сега се свлече на една страна и се сви на кълбо, защото агонията го прониза през едното ухо, което на всичко отгоре вече го нямаше.

А после болката ухапа ужасно и другото му липсващо ухо и мамка му, това наистина беше може би най-гадната нощ в живота му.

Хек Ърс допълзя до него. Държеше нож и Гъст се дръпна уплашено.

— Идиот! Няма да те коля! За защита е, от лича. Богове, не си ли натъпка вече търбуха. Виж я и Мипъл, чак сега се появи — пропусна цялото забавление, нали? Както и да е, дойдох да ти дам това... — И вдигна другата си ръка, която стискаше глинена делва. — Ром!

Капитан Сатер удари още една глътка и хвърли празното шише през борда. Зачуди се откъде бе започнало да се обърква всичко. Кражбата на няколко статуи Сеч'келин сигурно беше лоша идея при всичките онези приказки за ужасните проклетия, кръжащи около проклетите неща. Намерили ги бяха заровени в спретната малка редица под останките от основи на улица „Стой настрана“ точно зад цитаделата на Толл, грозни клечащи фигури от някакъв чуждоземски тебеширенобял мрамор, отдавна зацапан и наклепан от едно-две столетия кухненска смет и дворцова мръсотия. Безизразните мършащи лица изглеждаха още по-смразяващо с черните си железни очи и черните железни зъби — неподвластни сякаш на опустошението на ръждата — и със странните си крайници с твърде много изпъкнали стави, двойно огънатите колене и издадените напред капачки, издължени хищни пръсти и, най-странното, железните нашийници, стегнали тънките им вратове, сякаш шестте същества са били домашни любимци.

Дворцовият маг — който ги нарече Сеч'келин, каквото и да означаваше това — ги поиска веднага и самата Сатер се оказа между нещастните глупаци, които трябваше да ги домъкнат до бръмчащата като кошер аптека на мага, кацнала на върха на самотния градски хълм. Седмица по-късно беше помогнала да ги върнат в цитаделата, долу в подземията в един неизползван склад, затворен с нова желязна врата, по която магът вряза толкова много защитни глифове и знаци, че когато приключи, тя заприлича на сплескано свраче гнездо.

Скоро след това горкият чародей полудя, но и да имаше някаква връзка, никой от официалните лица не искаше да говори за това. Сатер не беше единствената, платила за пречистващ ритуал в храма на Солиел зад кладенеца Чиста вода — всеки друг войник, докоснал онези статуи, направи същото, с изключение на ефрейтор Стеб, който, докато чоплел носа си с върха на камата си, спрял пред една врата и тя изведнъж се отворила сама и натикала острието в мозъка му — удивително, че камата изобщо беше намерила мозък, честно. Но след това нещата общо взето се бяха успокоили и те като че ли бяха избегнали проклятието, ако имаше такова. А че магът се удави в един купел със сапунена вода — е, той си беше побъркан, тъй че не беше голяма изненада.

После някакъв умник реши да ги подарят на Пурпурната гвардия — гвардейците бездруго бяха много навътре в магията, както разправяха. Но може би, чудеше се сега Сатер, не е било толкова за подарък, колкото по-малко благородното желание да се отърват от гадните неща.

А след това тя взе, че ги открадна. Защо? Що за безумен импулс я беше прихванал тогава, като някоя костелива ръка за гърлото? Трябваше да заминат през борда, да, направо през борда.

Дали пък тъкмо проклятието не беше съживило лича?

Трябваше да се отърве от тях. Сега, преди да е станало прекалено късно...

Някъде отдолу изригнаха писъци — толкова ужасни, че дори сгрятата ѝ от рома кръв стана леденостудена. Последва грохот, сякаш две огромни туловища се блъскаха едно в друго, и целият кораб се разтърси. Нови писъци и удари, нанасяни с дивашка сила и ярост.

Сатер се огледа намръщено и видя трима моряци.

— Брив! И ти също, Брив! И ти, Брив! Вие тримата, бързо! Това е ключът ми от склада...

— Да слезем долу? — писна единият.

— При кърмата. Там всичко е кротко. Има шест увити статуи — искам ги тук горе, ясно? Горе и през борда! Бързо!

И изведнъж някой се извиси над нея. Висок, изгърбен, с отпуснато закръглено детинско лице. Взря се в нея. Облиза дебелите устни под светлите, малки като мъниста очи.

— Статуи ли?

Брив помощник-готвачът погледна Брив помощник-дърводелеца, после отново извърна очи към подсмърчащата Брив Плетачката на въжета, чиято оранжева гривеста коса беше странно разрошена и кривната настрани. Видя ясно изписания на лицата им ужас — сигурно и на неговото беше изписан същият. По стъпалата пред тях слизаше по-страшният от двамата пътници (трима, ако се броеше слугата, но никой изобщо не броеше слугата), онзи грамадният с кръглото лице, дебелите устни и тънкия глас.

И изобщо не изглеждаше уплашен, което означаваше, че е побъркан.

Ескортът им до трезора, огромният с шумолящата дълга ризница под дебелото черно наметало, с пухкавите бели ръце, сплел пръсти пред корема си, сякаш е някой проклет просещ монах или нещо такова.

„Всички ще умрем. Освен може би той. Винаги става така. Тези, дете командват, винаги оцеляват, а всички останали умират. О, той ще живее, както и Готвача, защото никой не обича да готви и точно там е работата. Готвача е поет.

Да, наистина, поет. Сигурно, колкото че Гуглата не е готвач.

Само да го биваше в поетичните работи. Не може да пее, не може да свири на никакъв инструмент, не може да направи рима, защото римуването, нали, е под достойнството му.

*Сънувах го това,
това от сънищата,
огромна армия във поход
и всичките бойци посечени
във коленете
което беше много странно
защото бяха пехотинци.*

Да, Готвача ще е най-последният, със сутрешния химн на буламача, който сипва в купите. С помпозното лице и с тъпата ритмична реч, все едно изливащият се боклук от думи, изкашляни от гърлото му, е нещо много дълбоко — а бе, чел съм аз поезия, о, да, а и съм слушал много. Казвана, пята, мрънкана, гъргорена, мучана, подсмърчана, викана, шепната, плюта. Тъй де, кой моряк не е слушал?

Но какво ли знаем ние? Не е за нас повдигането на веждата над студеното алчно око, о, не. Ние сме просто слушателите, газеци през някаква сутеньорска психологическа травма, докато идиотът е зяпнал в огледало, целият «любов/омраза», целият словесно онаниране, а ние сме тези, които, щом дойде времето — щом дойде, ха! — които трябва да ахкаме и да кършим таз в лингвистичен екстаз.

Е, добре, Готвача може да си лъска проклетия черпак, сецаш се какво имам предвид.“

Брив, помощник-дърводелецът го сръга в ребрата.

— Дай по-бързичко.

— Млъкни де — изръмжа Брив помощник-готвачът. — Не виждаш ли, че бързам?

И заслизаха по стръмните стъпала към трюма, където обитаваше ужасът — в носовия отсек сиреч. И и тримата моряци (или двама моряци и една морячка, която всъщност беше моряк) изведнъж изпитаха ужасна нужда да идат до нужника.

Брив помощник-дърводелецът стоеше на стъпка зад Брив помощник-готвача и на стъпка пред Брив Плетачката на въжета, която, ако плетеше въжета толкова зле колкото косата си, сигурно щеше да е по-добре да служи на кораба като Готвач. Тъй като Готвача беше поет.

Но пък без плетач на въжета нещата щяха да се разплетат, а това нямаше да е добре. И чуй как дращят онези демони близо до носа — ако точно сега се наведеше да погледне между краката си, през пролуката между стъпалата, сигурно щеше да види нещо от онази ръмжаща и съскаща битка. Но какво щеше да му помогне това, а? Нищичко. Просто бяха там горе, разбиваха скъпия корпус, млатеха дървото, дърпаха кълчищата и деряха гадни жлебове, и сякаш разни рифове, плитчини и затънали дънери не бяха достатъчно неприятни, тук си имаха два полудели демона, които нанасяха всевъзможни щети.

Виж, ако Дърводелеца си беше разбирал от работата, е, щеше да е добре, нали? Но той беше глупак. Убиването му беше дар за света. Странно обаче как неговият смъртен вик сякаш развихри всичко, което беше станало след това, и сега навсякъде имаше мъртви и виж там, онова не беше ли Абли Дръдър, неговото тяло поне, седнало ей там, малко зад стъпалата. Седнал все едно просто чака главата му да се върне. Изглеждаше шантаво, преобърнат така, а онова, което се биеше в тъмното по-нататък, е, за щастие беше трудно да се види какво е...

— Проклет да си, Брив — изсъска Брив Плетачката на въжета. — Какво се бавиш? Лайното ли си дъвчеш?

— Една дама не бива да се изразява така просташки — отвърна Брив, изправи се и побърза да догони Брив помощник-готвача. — Трябваше да вземем фенер.

Гигантският евнух вече беше долу на пътеката и не изчака учтиво моряците да го настигнат, ами просто се запъти към склада при кърмата. Брив помощник-готвачът изобщо не трябваше да дава ключа

на тоя шантав плешивец. Брив помощник-дърводелецът пък можеше да го спре...

— Оу! Стъпваш ми по краката, жено!

— Някакъв тип без глава седи зад мене, тъй че дай по-бързо, Брив!

— Изобщо не ти обръща внимание.

— Гледа ме в гърба, готова съм да се закълна.

— Не е той. Ако се обърнеш, ще видиш, че няма с какво да те гледа. Няма глава.

— Виж, ние жените ги разбираме тези неща. Когато някой те оглежда от глава до пети и отвсякъде. На кораб е по-лошо даже, с всичките тия лечи.

— Личи, не лечи.

— Все тая. Все едно, след като съм единствената прилична женска на борда, зяпнал е само мен.

— Кой това?

— Държиш ли да разбереш?

— Не, питам само от любопитство. — И може би от ужас, но си струваше човек да е учтив с жена. Дори да е жена, чиито гърди подскачаха като коркови шамандури на вълна.

Евнухът беше спрял пред вратата на трезора.

Брив, Брив и Брив се струпаха зад него.

— Дали е добра идея? — попита помощник-готвачът, щом евнухът пъкна ключа в ключалката.

— Охх — въздъхна Плетачката на въжета.

Ключът се завъртя. Ключалката изщрака.

— Дали е добра идея? — попита отново помощник-готвачът.

Сеч'келин бяха достатъчно лошо нещо. Но Сеч'келин с омагьосани нашийници на вратовете наистина вещаеха зло. Хомункулуси един вид, Сеч'келин бяха създания на Джагът, моделирани — както казваха малцината с достатъчно авторитет, за да изразят мнение — по подобие на някаква древна раса демони, наречени Форкрул Ассаил. Бели като кост, с твърде много колене, глезени, лакти и дори рамене. Като перфекционисти от най-лошия тип, джагътите бяха успели да изобретят вид, който се размножаваше

сериозно. И накрая, още по-типично за джагътите, те почти се бяха самоунищожили и бяха оставили омразните си творения свободни да правят каквото намерят за добре, което на практика означаваше да убиват всичко, което им се мерне пред очите. Поне докато не се появи някой могъщ, който да ги напердаши и да окове жизнените им сили, а след това може би да ги зарови някъде, където никой никога да не ги безпокои, да речем под някоя лошо направена улица в бързо разрастващ се град.

Достатъчно могъщ магьосник можеше след това да съживи духа на такива същества, можеше дори да ги обвърже към своята воля — за нечестиви и злонамерени цели, разбира се.

Може би точно това бе направено с шестимата Сеч'келин, които сега бяха на кораба.

Но всъщност изобщо не беше това.

Беше много по-лошо.

О, да.

Някои чародеи делегират. Човек винаги може да разпознае чародеите, които го правят, по начина, по който си седят в кулите си ден и нощ и кроят зли планове за световно господство. Някой друг чисти подлогата обаче. Чародеите, които не делегират, изобщо нямат време да мислят за черен век на тирания, още по-малко да правят каквото трябва, за да го постигнат. Чиниите се трупат, както и прането. Топки прах се събират и заговорничат за узурпация. Катерици подскачат по покрива и понякога се завират в стените, откъдето не могат да се измъкнат, тъй че умират и след това се мумифицират.

Мизанкар Дръбъл от Джант, град на Стратем, който се беше разпаднал на прах преди столетия и чието присъствие дори не се и предполагаше от хорицата на Пристана Джатем, ново поселище няма и на три хиляди крачки надолу по същия бряг — та Мизанкар Дръбъл от Джант — който беше някога, и това беше признато от всички, които отдавна вече бяха умрели, най-ужасен чародей, факир, заклинател, чудотворец, и грозен при това — Мизанкар Дръбъл от Джант, да — който беше вдигнал шпил от назъбен мехуресто черен лъскав камък само за една-единствена нощ посред бушуваща буря, тъкмо поради което всъщност нямаше нито прозорци, нито врата — е, кулата беше

висока до коленете и широка само колкото за един крак, сякаш имаше някакъв смисъл в това, след като Мизанкар беше и висок, и дебел, тъй че всички, които вече бяха умрели, решиха, че трябва да е вдигнал тази кула отвътре навън, след като горкият глупак свърши натикан там и Гуглата знаеше само какви ужасни планове кроеше вътре, което напълно оправдаваше трупането на всички тръни, цепеници и прочие и опичането на злия чародей като орех в черупка — Мизанкар Дръбъл от Джант, да, той беше магьосник, който делегираше.

Като хрътки, нуждаещи се от господар, Сеч'келин бяха претенциозни слуги. И като такива, работата по обгрижването им беше на пълно работно време и не особено забавна. Мизанкар Дръбъл — който всъщност беше дребен чародей с нещастната склонност да опитва ритуали, твърде могъщи, за да ги държи под контрол, един от които доведе — в битка с подценена немряща катерица — до ужасяващо изригване на разтопена скала, която се издигна около него, докато стоеше в жалкия си защитен кръг — сътворявайки по този начин кула-затвор, от който така и не можа да се измъкне — но Мизанкар Дръбъл, който беше достатъчно разумен, за да делегира, и който за щастие разполагаше с шест демонични слуги, омразно сътворени от някой нещастен Джагът, разбра — в конвулсивен миг на яснота — нуждата от могъщ, за предпочитане огромен, демон, който би могъл да поеме бремето на властта над Сеч'келин.

В най-амбициозната и сложна магия на своя живот Мизанкар призова такова същество и естествено получи много повече от онова, за което се бе спазарил. Древен, почти забравен бог всъщност. Битката на воли се беше оказала жалко кратка. На Мизанкар Дръбъл от Джант, пред последните му няколко дни живот, преди селяните да го опекаат жив, бе възложена задачата да чисти подлогата, да плакне чиниите, да изтиска прането и да гони прашни топки на четири крака.

Боговете, дори повече от чародеите, разбират от делегиране.

Прочие, историята за последвалите приключения на този бог и за всичко свързано със Сеч'келин и съкрушителните бедствия, довели до тяхната кражба и заравянето им в онова, което един ден щеше да стане град Толл, е разказ, полагащ се на някой друг, в някое друго време.

Същественият детайл е този: Богът идваше за децата си.

Замаян и почти побъркан от пулсиращата болка в многобройни места по главата, Емансипор Рийзи, сиреч Манси Каръка, запълзя на четири крака и спря, когато всичко се завъртя в продължение на няколко десетки мига. Беше притиснал лице в мократа стена на коша от плетена тръстика, но извъртя очи така, че лявото се втрени в Бена Младата, присвита срещу него и вдигнала нож да не би той да се хвърли върху нея с убийствена цел — но това, разбира се, едва ли беше вероятно. Всъщност можеше да се хвърли, но ако го направеше, щеше да е за да избълва каквото бе останало от съмнителната вечеря на Готвача, а мисълта за това, макар и приятна на едно равнище, запулсира из черепа му с предупредителното ехо на настръхваща болка.

Не, подобен взривен израз на вътрешни чувства изискваше твърде много действие. Той затвори очи, след което бавно се надигна и подаде глава над опърпания ръб на коша. Примига старателно и осъзна, че гледа към кърмата.

Още ли беше нощ? Богове, щеше ли изобщо да свърши тази нощ?

Огромно черно петно затулваше всичко над мътните кипнали вълни. Денраби изригнаха на повърхността от всички страни, по-бързи от който и да е кораб. Проклетие, никога не беше виждал гигантските чудовища да се движат толкова бързо.

Някъде долу продължаваше да се вихри бой. Трусовете разтърсваха с грохот кораба и тресяха мачтата с всеки удар по корпуса.

Във водата се надигна огромна вълна, точно зад „Сънкърл“. Набъбваше, надигаше се и се извисяваше, все по-близо. И Емансипор Рийзи видя господаря си Бочълайн, застанал разкрячен малко зад кърмовото перило и впил очи в прииждащата вълна.

— О — каза Емансипор Рийзи.

А после две огромни люспести ръце изригнаха от разпенената вълна и се натресоха с трошаща, съкрушителна хватка върху перилото. Дървото изпраця под дългите извити нокти, а между двете ръце изникна гигантска издължена глава на влечуго със зейнала пасть.

Целият кораб залитна, подскочи и сякаш се олюля — носът се надигна високо, — щом чудовището се покатери на палубата.

И всичко това — цялата гледка със съществуването и Бочълайн, който вече скачаше напред и мечът блесна — връхлетя бързо към

Емансипор, щом вранското гнездо и мачтата, на която бе закрепено, се люшнаха надолу. Нещо се блъсна в гърба му и изби всичкия въздух от дробовете му, а след това едно мършаво стенещо телце се претърколи отгоре му и във въздуха — плъша коса и мятаци се ръце и крака — и Емансипор се хвърли напред, и се пресегна...

Внезапното издигане на носа запокити лича и безформеното дете надолу и те рухнаха върху дъските на пътеката над кила. За нещастие на издънката от свръхестественото раждане на Корбал Броуч личът се оказа отгоре. Съкрушителен сблъсък, пукот на всевъзможни кости, включително гръбнак, и щом гръдният кош се огъна, всичко незакрепено вътре в това чудовищно тяло беше мощно изхвърлено навън. Течности заплискаха във всички посоки и накрая тялото изтръска триумфално, като страдащ от запек след мощен напън, горната половина на тяло, доскоро заклещено в мътния му тинест свят. Като кашляше и пръскаше парцали слюзеста флегма, Бърдс Мотъл се измъкна и пропадна между корпуса и натрошената дъсчена пътека.

А личът се надигна от протеклата мърша на противника си и вдигна победоносно юмруци и глава, сякаш се готвеше да нададе вой на напълно неоправдано ликуване.

Но дори и най-тъпият схолар знае, че силите на природата неотменимо са подчинени на определени закони. Това, което се гмурка надолу, на свой ред се издига нагоре. Най-малкото това, което плава в моретата, го прави, просто ей така. Тъй че подът се надигна рязко и изстреля лича право нагоре — друг такъв закон, позволяващ изобретяването на разни неща, да речем, като катапулти...

И разядената до кокал смътно напомняща за Абли Дръдър глава — защото личът беше твърде телесен в момента — се натресе като таран през дъските на фордека. И се заклеци.

За миг заслепен от удара, личът не можа да проумее внезапните викове, които го обкръжиха.

— Ритни го!

— Ритни го! Ритни го!

И няколко ботуша с твърди носове заблъскаха по главата на лича от всички страни, трошаха скули, чело, максила, мандибула, предна

кост и слепоочия. Ритаха, ритаха, ритаха... а след това един ботуш се натресе в зейналата зъбата уста на лича.

Тъй че той ухапа.

Щом ужасяващото същество отхапа половината му стъпало, Гъст Хъб нададе вой, залитна назад и падна на палубата. Пръстите на крака му — които вече липсваха — хрущяха в челюстите на лича, мръсните нокти пращяха, докато още и още ботуши блъскаха по смачканата, вече безформена глава. Сдъвка ги, да, както беше сдъвкано едното му ухо, а другото помляно почти до нищо и той вече чуваше само капещи течности, а колкото до носа, ами той миришеше тиня. Студена солена мазна тиня.

Още малко и щеше да полудее.

Някой се свлече на колене до него и той чу как Мипъл извика:

— Натика си крака право в лайната!

А после се разсмя — а бе тя освен грозна си беше и луда.

Като ръмжеше (и дъвчеше), личът се отдръпна от блъскащите ботуши обратно надолу през дупката и след като примига с едно от все още работещите очи, зърна за миг нещо смътно, което беше Бърдс Мотъл... А тя, след като бе измъкнала късия меч на Абли Дръдър, се хвърли напред и широкото острие потъна дълбоко в гърдите на лича.

Съществото изкрещя, отблъсна жената с половин дузина ръце и тя отхвърча, хлъзна се и рухна.

Личът изтръгна ненавистното оръжие и го захвърли настрани, след което настъпи към омразната смъртна. Спря за миг, понеже нещото, което дъвчеше, заседна в гърлото му. Той се закашля, после измъкна пихтиестата маса от кожа на ботуш, месо, кокал, нокти и, колкото и да е тъжно, косми. Последва още по-голямо унижение, когато съществото тръсна глава и долната му челюст се откърти и тупна в краката му.

Ревът, който изригна от останалата само с горна челюст глава, беше по-скоро хъхрене, но си беше ужасяващо, ако питаха Бърдс

Мотъл, и тя изпищя и запълзя назад по пътеката към кърмата... където отгоре, от трезора, ехтяха звуци от свиреп бой.

Дългопръсти ръце с провиснали от тях късове месо се вдигнаха заплашително и личът пристъпи към нея.

Панически протегнатата ръка на Емансипор Рийзи улови Бена Младата за глезена и спря стремглавия ѝ полет към гигантския демон, който дращеше по кърмовата палуба. Слугата изпъшка, след като тежестта на момичето едва не изтръгна ръката му от ставата, а след това, щом тя се люшна право надолу, чу тупването на челото ѝ в мачтата и пукота на ръцете и в горната рея...

В този момент корабът отново се гмурна с носа надолу и мачтата и вранското гнездо се люшнаха право напред. Нещо се натресе в гърба на Емансипор и изсъхнали кокалести ръце го заудряха по главата. В следващия миг корабът се изправи и Емансипор залитна назад и повлече Бена Младата отново нагоре; изруга и шибна с лакът костеливия труп, който го беше нападнал. Лакътят се заби в съсухрената гръд, дрънчащата торба кокали отхвърча назад — и през ръба...

Гъст Хъб се превъртя на гръб и видя връхлитащата от нощното небе право към него мъртва вещица. Изкрещя и вдигна ръце тъкмо когато ужасното същество се натресе върху него.

Чворест съсухрен пръст се заби в лявото му око и Гъст чу едно *пльок!* — като от смачкано гроздово зърно. Закрещя и заблъска с ръце нападателката си. Пое си дъх и устата му се напълни с трошлива мръсна коса.

— Убий го! — изрева нечий глас на ръба на истерията.

— Убий го! Убий го!

И няколко ботуша заритаха, замлатиха безогледно мъртви кости или живи — все едно.

— Убий го!

— *Мъртво* е вече!

— Убий го още!

Светлината изригна внезапно, щом един ботуш се натресе в черепа на Гъст, а после — мрак.

Вътре в трезора, о, да. А зад тях — стена от десетки стръмни стъпала...

Корбал Броуч пристъпи вътре, спря, за да огледа, направи нова крачка и видя осеялите пода дрипи зебло. Брив, Брив и Брив се струпаха зад него присвити, зашепнаха и поне един изскимтя.

Сеч'келин нападнаха от всички страни. В един момент — мрак и тишина, в следващия — взрив от хаос. Каменни юмруци заудряха и тримата Брив се разхвърчаха във всички посоки. Още юмруци заблъскаха по Корбал Броуч и грамадният евнух изпъшка изненадано. Започна да отвърща. Мъртвешки бели тела се разхвърчаха и се натресоха с пукот в извитите стени.

Брив помощник-готвачът видя как шестте демона се нахвърлиха върху евнуха. „Точно както трябва, нали той е шефът.“ След това зърна неподвижното рухнало тяло на друг Брив, пропълзя, сграбчи го за глезените и задърпа Брив — Брив Плетачката на въжета — настрана от колосалната битка в центъра на помещението.

Брив помощник-дърводелецът изведнъж се озова до Брив и хвана единия глезен на Брив.

— Ей — изсъска Брив помощник-готвачът, — косата на Брив се отпра! Ей, това не е Брив — това е Горбо!

— Той е, ами! — сопна се Брив помощник-готвачът. — Всички го знаят!

— Аз не знаех!

Помощник-готвачът спря.

— Невъзможно — ти спа с него!

— Само веднъж! И беше тъмно — някои жени обичат да...

— Стига, помогни ми да го извлечем оттука!

— А перуката?

— Какво перуката?

— Тъ... нищо.

Трудно беше да се каже кой печели... о, не, лесно беше. Корбал Броуч го млатеха на пихтия. Удивително, че все още стоеше на крака,

но беше добре, че стоеше, защото докато стоеше, демоните не даваха пет пари за тях, а само да се измъкнеха навън и щяха да са спасени!

Щом главата на съществото-бог се показа над перилото, Бочълайн пристъпи напред и замахна с меч. Острието се натресе в муцуната и при удара устата изплю нещо.

Въже, кука и ухо.

Гигантска ноктеста ръка замахна странично да помете Бочълайн и той не успя съвсем да я избегне — извитите нокти задраха тежката ризница и черни брънки затропаха като градушка по кърмовата палуба.

Той посече отгоре и усети как желязото ухапа дълбоко в китката и преряза поне една от костите.

Богът изскимтя.

Бочълайн зърна само за миг другата ръка, замахнала отгоре точно над него, тъй че вдигна меча да блокира — ход не особено пригоден, уви, срещу връхлитащата мощ на юмрука: той беше като наковалня, пусната от покрива на сграда.

Грохот.

Изпращя дърво, юмрукът се натресе в палубата и Бочълайн изчезна от кърмата...

И пропадна сред дъжд от трески в трезора.

Един Сеч'келин скочи към него. Бочълайн инстинктивно насочи меча напред да го спре и демонът се наниза на острието. Изкрещя и гърдите му се пръснаха като парче мрамор под каменарски клин.

Крясъкът се чу горе и богът изрева и започна да дере каквото бе останало от кърмовата палуба.

Петимата останали Сеч'келин вдигнаха очи. Изригнаха писъци и изведнъж Сеч'келин задращиха нагоре към разширяващата се дупка. Огромна ръка се пресегна надолу и хомункулусите се закатериха по нея като по дърво.

Откъм вратата на трезора долетя какофония от писъци. Кървавата пихтия, на която бе станал Корбал Броуч, се надигна, тръсна глава, погледна за миг Бочълайн и излезе от трезора.

Бърдс Мотъл зяпна надвисналия над нея лич. Все още се опитваше да запищи, но гласът ѝ беше изчезнал напълно и тя вече — колкото и да беше нелепо — издаваше звуци, буквално неразличими от тези на лича.

Брив, Брив и Горбо се строполиха в краката ѝ. Облекчението на лицата им изведнъж преля в безумен ужас, щом видяха надвисналия застрашително лич — такъв навик имат подлите чудовища, да надвисват застрашително.

В този сублимен момент, преди мига на смъртта, настъпваща с всяко конвулсивно стискане на толкова многото ноктести костеливи ръце, с безжизнено черните очи, подканящи към черна безжизненост, със само горната челюст и носовото хъхрене и хъмкане, което навярно трябваше да изрази победоносно ликуване — в този момент, да, личът отклони поглед от набелязаните си жертви.

А Корбал Броуч пристъпи към него през изтръпналите от ужас крака на Бърдс Мотъл, усмихна се и стисна с дебелопръстите си ръце главата му.

Рязко извиване и остър пукот.

После ново рязко извиване, на другата страна, и скърцане.

Още веднъж на другата страна и обратно, все по-бързо.

Със сух хлип тялото на лича се свлече и тупна върху дървената пътека на грамада от крайници, чела, усти и прочие.

Корбал Броуч огледа главата в ръцете си и се усмихна още по-широко.

И се обърна към Бочълайн, който се появи на прага и забърса треските от раменете си.

— Виж! — изписука Корбал Броуч.

Бочълайн спря и каза:

— Виждам.

Корбал Броуч пъкна главата под мишницата си, отиде до стъпалата и се заизкачва.

Емансипор Рийзи надникна отгоре към потрошения „Сънкърл“. О, проклетият кораб все още се носеше над вълните и това все беше нещо. Гигантското влечуго и белите му кутрета се бяха махнали, изчезнали бяха в окаяните води на Накрай смеха.

Капитан Сатер беше пияна, изпружила крака и подпряла гръб на стъпалото към носа, а Готвача бе до нея и ѝ редеше някакъв безобразен декламаторски буламач, чиято гениалност беше толкова възвишено дълбока, че само той имаше ум да я схване. Или поне се преструваше, че я схваща, което на този свят и на всички други беше общо взето едно и също, да.

Видя как Корбал Броуч се появи от отвора на трюма с нещо под мишницата и хайде да налучкаме какво можеше да е то — няма нужда всъщност, о, не, но все пак — а миг след това го последваха четирима подмокрени от облекчение моряци, а после и Бочълайн, който не беше толкова стабилен на краката си, колкото обикновено.

На изток небето избледняваше малко преди слънцето да боядиса вълните в кървавочервено, но не беше ли твърде късно за това, а?

Хриплив глас се изкикоти зад него, а после каза:

— Мама направи каквото трябваше. Спасени сме, момичето ми, спасени, колкото може да сме, вече!

Емансипор Рийзи погледна през рамо и въздъхна.

Глупачки!

Изпъшка, хвърли последен поглед на Бена Младата, прехвърли се през ръба на вранското гнездо и заслиза надолу.

Корбал Броуч се появи за малко на палубата и после отново слезе в трюма. Излезе стотина мига по-късно, запъхтян под тежестта на огромно безформено подобно на мехур нещо, съставено от отпуснати плъши опашки и малки ноктести крачета, всички сгърчени скръбно в смъртта. И от стотици безжизнени черни очички, нито едно от които не забеляза облещените моряци, докато Корбал носеше нещото към фордека.

А щом стигна там, откачи една кука, провери възела, наведе се, наниза грамадата месо на куката, изправи се и с пъшкане я надигна и я избута през борда. Последва силен плясък и въжето се заразвива.

Застанал малко встрани от моряците, които гледаха всичко това зяпнали, Емансипор Рийзи погледна намръщено господаря си, който стоеше до него.

— Тъ, да лови риба с това...

Бочълайн кимна, после тупна слугата си по рамото — Емансипор изохка от болка от дружеския удар — и рече:

— Мислиш ли, че един денрабъ, колкото и да е пощурял в сезона на разплождане, би подминал такава сладка мръвка, господин Рийзи?

Емансипор поклати глава, че изобщо не мисли така.

Бочълайн се усмихна.

— Ще ни потегли на буксир известно време, да, и така ще ускорим пътуването си. Колкото по-скоро се измъкнем от подветрията Накрай смеха, толкова по-добре според мен. Не си ли съгласен, господин Рийзи?

— Да, господарю. Само че знаем ли накъде ще ни тегли?

— О, знаем, разбира се. Към мястото за съешаване на денрабите, разбира се.

— О.

— Стой близо до носа, господин Рийзи, с изваден нож.

— Изваден нож ли?

— Разбира се. — Ново дивашко тупване по същото рамо. — За да срежеш въжето в точния момент.

Емансипор примижа напред и видя как въжето се изпъна и се заразмотава надолу.

— Какво ще кажете да е сега, господарю?

— Държиш се глупаво, господин Рийзи. Е, мисля, че е време да слеза да закуся, стига Готвача да благоволи.

— Да благоволи? О, да, господарю, сигурен съм.

— Чудесно.

Гъст Хъб отвори читавото си око и зяпна Хек Ърс.

А той му се усмихна.

— А, събуди се, нали? Добре. Дай да ти помогна да се изправиш малко. Загуби повече от кофа кръв и трябва да ядеш. Готвача направи каша специално за теб, приятел. Без уши, без нос, без половин стъпало и със счупени кокали — хубаво си се подредил.

— Кофа кръв?

— О, да, Гъст, повече от кофа — нали видях кофата.

И Хек Ърс пхна лъжица буламач в устата на Гъст.

Той се задави и едва не повърна, после преглътна, преглътна още веднъж и най-сетне се надигна да си поеме въздух.

Хек Ърс кимна и попита:

— По-добре ли си?

— Аха. Готвача е поет, Хек, истински поет.

— Такъв си е, приятелю.

Разпръснати, не, ами запокитени като жалка смет, душите отново се оказаха затворени в железни пирони, набити в дърво.

— Казах ви, една търговска авантюра щеше да е по-добре — измрънка майстор Балтро.

— Не съм готов за забвението, о, не — изсъска Вивисет. — Само да се измъкна и...

— Няма да се измъкнеш — прекъсна го единственият глас (освен този на джорлига, който не беше свързан с пирон и те вече го бяха слушали достатъчно, благодарим). — Мъртви течения вече се връзват в Червения път. Шансът ни е изгубен, завинаги.

— Кой, в името на Гуглата, все пак си ти? — тросна се вещицата Тридбор.

— Де да знаех.

— Добре, махай се — рече Тридбор. — Такива като теб не ги щем тука.

— Търговска авантюра...

— Нещо ми хапе далака! — проплака Лордсън Хум.

„Сънкърл“ се виждаше добре през надрасканата кристална леща — полюшваше се разнебитен и самотен в морето.

Огромният мъж, застанал на носа на „Безразсъдна мъст“, бавно свали далекогледа, обърна се и огледа единайсетте си братя и двете си сестри — всички, включително сестрите, бяха високи и снажни — и се усмихна.

— Благословени братя и сестри, спипахме ги.

Четиринайсетимата се захванаха да приготвят оръжията си. Двоостри брадви, двуръчни мечове (един от които триръчен, благодарение на един свръхамбициозен, но не твърде интелигентен

оръжеен ковач в град Толл), ятагани, боздугани, млатила и един много гаден на вид кривак. Броните блестяха на слънчевата светлина, шлемовете се наместиха върху дебелите здрави черепи. Няколко от мъжете, запазили малко повече от обичайните белези за джагско потекло, имаха общити със сребро бивни.

Около тях шеташе екипажът, всичките немряци, тъй като това спестяваше нуждата да се хранят и поят, а и никога не спяха освен това, а долу в трюма изтощени от глад зверове заръмжаха и зареваха, и се заблъскаха свирепо в клетките си.

Малкия псалт, най-старият в семейството и поради това негов водач, стисна оръжието си, с извита брадва в единия край и настръхнал от шипове боздуган в другия — на дръжката с червено беше написана думата САТРЕ, понеже Малкия беше малко неграмотен, — огледа братята и сестрите си и повтори:

— Сипахме ги.

И отново се усмихна.

Всички Псалти се усмихнаха.

Един немряц моряк видя това и изпищя.

[1] Mottle (англ.) — Пъстрата. — Б.пр. ↑

ПОЛ КИЪРНИ

УВОД КЪМ „ЗДРАВИТЕ МЪРТЪВЦИ“

„Фентъзи“ ... значи как да го дефинира човек? Има много, трябва да се каже, хекатомби от претенциозни истории, изникнали от трескавото въображение на трескава банда поклонници на жанра. Някои биха могли да си помислят, че е лесен жанр за овладяване. Изниква един неоперен младок с несигурно наследство, с детството му, подквасено с обичайните поличби и странни съвпадения, и хоп, открива в себе си копнеж да поскита, да погледа широкия свят, който авторът е създал около него. Хвърляш вътре близък приятел и съратник, магически меч и за предпочитане един-два дракона, и хоп — готово.

Много има, както казах, и има хора, които смятат, че правилата на жанра са неизбежни. Този пич, за когото ще прочетете обаче, този тип Ериксън, той кара товарен влак през правилата. Остава ви да триете прахта от очите си и да се чудите какво по дяволите е минало току-що.

Магьосници, ясно. Воини — с хиляди. Убийци, благородници, просяци, чудаци, богове, демони. Всички тях сме ги виждали и преди — но не и направени така. Светът на Малазанската империя е изумяващо сложен и народът, който го обитава — не по-малко. Може да изглежда измамно очевидно, но те са *истински* хора, чиито мотиви са смесени, чиито души са изкривени от тегобите на ежедневието. Харесва ми така — винаги ми е харесвало. Да вземеш нещо фантастично и да го направиш колкото може *по-реално* — в този жанр това е знак за истинска художественост.

Шепа примери от гъмжащото множество: първо, магията на Ериксън. Тя е най-сложната, достоверна (ако това е подходящият термин) и *дълбоко интуитивна* магическа система, на която съм се натъквал в която и да е книга, където и да било. *Усещаш* я като реална. И също така — невероятно опасна.

Воюващите му герои — те са войници. Говорят както би трябвало да говорят войниците. Не са герои, а професионалисти. Призванието им ги прави уморени, стари и разяжда сърцата им.

Примитивните хора у него — и тук ще призная искрената си, неподправена завист от познанието му и неговото прилагане — са автентични чак до мръсното под ноктите им. Ериксън знае как действат тези цивилизации на основно ниво, какво е усещането да разпалиш огън в пустошта и да слушаш нощните шумове, докато звездите блещукат в небето. Това е знание, което не може да се придобие, а е неразделна част от душата на писателя.

Тази история — „Здравите мъртъвци“ — е по-лека по тон от повечето материал, засягащ Малазанската империя и нейния възход и упадък, но изобретяването ѝ и чистият размах на изложението са не по-малко впечатляващи. Това е приказка, която моли да бъде четена на глас сред тълпа единомишленици в осветена от огън кръчма, за предпочитане с облаци дим от лули, виещи се във въздуха (и несъмнено с няколко кандидат-рицари на Щастието, които наблюдават неодобрително). Богатството на идеи е зашеметяващо, но те излизат на сцената по толкова скромна и мил начин, че е лесно да бъдат подминати и гениалността и чистата оригиналност на сътворяването им да се приеме за нещо подразбиращо се от само себе си. Когато чете Ериксън, човек започва да си мисли, че адски се е отвлъкъл, просто защото се е разсеял от някоя идея, понятие, герой. След известно време вече гъмжи от тези неща, всичко тича насам и натам, ококорено и весело, настава пълна суматоха, но към края на историята авторът отново е събрал всичко в торбата — стигнал е до края, който е имал предвид от самото начало. Прави го така, че да изглежда лесно, но изобщо не е.

Да го кажа по друг, по-личен начин — като писател: отново и отново, когато чета Ериксън, се улавям, че скърцам със зъби, пляскам се по челото и ръмжа: „По дяволите! Защо не съм се сетил за това!“ В такава егоцентрична професия като нашата не може да има по-голяма похвала.

Пол Киърни, 2004

ЗДРАВИТЕ МЪРТЪВЦИ

Предупреждение към всички фашисти на тема „стил на живот“. Не четете това, за да не ослепеете.

Които умрат здрави, ги препарират и излагат на показ в стъклени олтари като пример за добър живот.

Имид Фактало, бригадир на работната бригада каменари, които редяха настилката отвътре покрай крепостната стена, беше премазан от един обърнал се фургон и така стана светец. Колегите му работници, с прашасали лица, го зяпнаха в почуда, щом примига и отвори очи. Небето зад тези досадни образи наистина му заприлича на великолепното обиталище на Господарката на Благонравието, Богинята на Добротата, в чиято нежна прегръдка Имид Фактало се почувства на ръба на пропадането. Стига, разбира се, човек да можеше да пропадне нагоре, да се издигне от тежката греховна земя и да се гмурне с пронизителен радостен вик в необятната синева горе.

Но бляскавото възнесение така и не дойде. Вместо това пратиха бегачи до Великия храм и те вече се връщаха, повели след себе си достойни, с розовите им ризи и панталони, вързани на ставите, с ръкави и крачоли, пълни с подплънки, за да изпъкне в очите на всеки зяпач мускулатурата на безупречно здраве; изпитите им лица бяха обагрени от здравословна руменина. А с тях идеха и трима Рицари на Щастието, с бели наметала и подрънкващи излъскани посребрени брони в знак на високия им ранг... И Имид видя, че първи сред тия тримата е не кой да е, а самият Инвет Лоут, Най-чистият от Паладините, който нямаше нужда от руж, за да обагри изпъкналата му челюст, лицето с големия нос, което беше почти пурпурно, с толкова

добре наситените със здрава кръв вени и артерии под много леко петнистата кожа. Иמיד знаеше точно толкова добре, колкото всеки друг гражданин, че човек би могъл, като види рицаря Инвет Лоут за първи път, да допусне най-лошото — това, че Паладинът твърде много си пада по ейл, вино и други забранени пороци на разпуснатия живот — но случаят не беше такъв. Инвет Лоут нямаше да може да е толкова изтъкнат сред Рицарите, ако беше толкова пропаднала душа. Всъщност нищо неприятно не беше минавало през устата му, поне навътре.

— Вие ли, сър — избоботи той, щом намръщено погледна отгоре изпод ръба на ослепително блесналия на слънчевата светлина шлем, — сте недостойната луга от солените блата, когото наричат Иמיד Фактало? Е, съвсем ли се е отворил пръснатият ви череп? Толкова ням ли сте вече, колкото и тъп? Богинята търпи както физически, така и умствено недъгавите, както ще благоволите да научите, сър. Което ви прави дважд, ако не и трижд благословен. Разлика, над която следва да се замислим, нали? Но виждам, че очите ви шарят, което подсказва, че зрението не ви е напуснало. Дважд, значи, както предположих отначало. Е, Иמיד Фактало, бивш бригадир от Трети степен Кръг каменометачи, сега ще бъдете удостоен да научите, че заради съдбовната ви злополука, която проля кръвта ви толкова гадно по лицето ви и камъните под вас, ви провъзгласявам за Светец на Богинята.

Иמיד Фактало зяпна рицаря. А после стисна очи, простена и съжали с цялото си сърце, че проклетият фургон не го е убил.

— Търговецът нарече града Куейнт^[1] — каза Емансипор Рийзи, примижал към далечните високи стени със странните им увиснали знамена. Разнебитеният фургон трополеше и подскачаше по каменистия път.

— Е — въздъхна Бочълайн, — няма кой знае какво, което да подкрепя това наблюдение.

— Не, господарю, той наистина се казва *Куейнт*, последният и най-отдалеченият от градовете-държави на този полуостров. А след като и едно селце не видяхме през последните шест дни, бих се съгласил с търговеца, че наистина е отдалечен.

— Може би — отстъпи чародеят и подръпна острата си брада. — Все пак единственото качество, което мога да забележа от това

разстояние, качеството, което би могло да се определи като „странно“, е спретнатата редица трупове, набучени на стената откъм сушата.

Емансипор примижа и се вгледа по-добре. Не бяха знамена значи, увиснали така унило.

— И наричате това странно ли, господарю?

— Определено, господин Рийзи. Корбал Броуч ще се зарадва, не мислиш ли?

Слугата се облегна на капрата, за да отпусне схванатия си кръст.

— Допускам, господарю, че градските власти няма да погледнат с добро око на кражба на... въ, украсите им.

— Предполагам, че си прав — измърмори Бочълайн и високото му чело се набръчка умислено. — По-тревожното може би е, че мълвата за последните ни лудории в предишния град може да е изпреварила скромните ни особи.

Емансипор Рийзи потръпна и стисна поводите още по-силно.

— Искрено се надявам да не е, господарю.

— Може би този път не бива да рискуваме. Какво ще кажеш, господин Рийзи? Да заобиколим града. Да си намерим някое селце в околностите, да си купим прилично корабче и да минем през залива?

— Чудесна идея, господарю.

Пътят напред беше пуст, прахта след търговеца, с когото се бяха разминали, вече улягаше зад тях. Сякаш напук на решението на Бочълайн обаче миг след това пред очите им изникнаха двама души. Мъж и жена, понесли малък, но явно тежък сандък.

В този свят на добродетели третият и най-обругаван демон, Порок, изпитваше самота, отчаяние и мъка. Кое по принцип не беше редно. От трите преждеспоменати емоционални състояния Инеб Коф^[2] беше добре запознат с последните две. Отчаяние и мъка, но тях той причиняваше на други. Да страда под техния гнет като онези, които се поддаваха на изкушенията му, беше безотговорно. Е, може би не това бе подходящата дума, но чувството беше същото.

Едва ли можеше да се каже повече за контешкото облекло на танцьор, което носеше в момента, облекло, явно принадлежало на много по-висок и широкоплещест индивид. Тъжна истина беше, замисли се той, докато ровеше в боклука на една уличка зад Двореца

на Земните наслади в търсене на... нещо, каквото и да е. Тъжна истина, че изкуствата на плътта неизбежно, рано или късно, капитулират пред телесната немощ. Че талантът и мъжката сила отстъпват пред немощни мускули и трошливи кости. На света нямаше място за състарени артисти и този жесток факт едва ли можеше да е по-очевиден от начина, по който демонът откри мъртвия танцър. Сбръчканото му лице, зяпнало невиждащо към небето, изражението, издаващо смътна изненада, може би дори негодувание, с което прогласяваше окончателното разбиране, че както е бил остарял и прегърбен, не е могъл да изпълни точно онова движение. Че силният пукот, който несъмнено бе придружил онова последно завъртане и пирует, несъмнено е бил лошо нещо.

Демонът се съмняваше, че е имало публика. Още един тъжен факт, свързан с престарелите артисти — никой не ги гледа, никой не се интересува. Завъртане, пирует, изпукване, просване върху мръсния калдъръм — и лежиш там, несмуцаван от никой друг, освен от дребните ядачи на плът, които обитават живото тяло и едва сега излизат навън да ядат.

Порок винаги беше последното убежище за артисти. Когато не останеше нищо друго, винаги го имаше пиенето. Съмнителните апетити на плътта. Прекомерните глезотии, поднасяни на отрупани плата. Множеството възхитителни предсмъртни желания, които да се опитат сред безбройните вещества, които се предлагаха. Или ги бяха предлагали. В доброто старо време.

Ала сега в Куейнт властваха добродетелите, праведни и върховни. И хората танцуваха по улиците. Е, някои просто се опитваха, само за да умрат в опита. Цветист финален жест. Много такива имаше в днешно време. Да живееш чисто, да живееш с безупречна жизненост. Да умреш бавно. Да умреш внезапно. Но винаги да умреш, уви. Демонът, който като нищо можеше да е искал да умре, не можеше. Продължаваше да съществува под облика на скрити желания и така ставаше свидетел на неизменните реалности за тези тъжни смъртни. Снишаваха се и се мъчеха да избегнат неизбежното пробуждане на онези малки ядачи на плът. В края... в края беше краят и само краят. Горките човечета.

Колко удоволствия, замисли се мрачно Инеб, са наистина чисти? Колко хора подминават неуязвимо множеството засади, които

физическият свят устройва на пътя им? Това беше друг вид танц, с отчаяно пляскане на криле по петите, и стилът бе изключително непривлекателен. Рязък, пестелив, отбранителен и конвулсивен до крайност. За демона беше потискащо да го гледа. В края на краищата кое *не убива*?

Ровещите му ръце напипаха нещо в сметта зад Двореца на Земните наслади и той го извади. Голяма бутилка от печена глина, с пукнато дъно и счупено гърло, но иначе... съвършена. Демонът я измъкна и я огледа. Да, някога в нея бе имало алкохол.

Неволната усмивка на Инеб се разшири и озари пъпчивото му мръсно лице, щом вдигна бутилката към носа си и вдиша дълбоко миризмата ѝ. Отпреди години, сигурно, още когато Дворецът беше общо взето друг вид заведение, когато между стените му се предлагаше нещо друго вместо зелени листа.

Увисналите му устни погалиха хладната глеч, обходиха гладкия изпъкнал печат на майстора. Червеният връх на езика пробяга по острия ръб на гърлото. Той подуши, подсмръкна, погали го с пръсти и седна в сметта. Също както ги имаше малките ядачи на плът, имаше ги и малките невидими същества, които се вкопчваха в спомени за вкус и миризма. Щеше да му отнеме половината нощ, докато бутилката поднесе насладата си.

— Чудил ли си се някога какво стана със Страст?

Очичките на Наусео Мързела се присвиха сред меките гънки тлъстина, но единственият отговор, който предложи, беше шумно жлъчно изригване на газ някъде отдолу. Пресегна се с мазна оцапана ръка и откъсна тлъста ларва от купчината гнили зеленчуци, после грижливо я постави на изплезения си език. Кратко изпукване и след това — мляскане.

— Понеже — продължи Сенкер Късната — от всички нас тя изглеждаше май най-... упоритата.

— Може би — изхъхри Наусео — точно затова изобщо не я виждаме. — Махна широко с ръка. — Тази глуха уличка показва жалката ни участ в днешно време, както е запусната и оставена на гладни плъхове, пъплещи личинки и свенливи спомени за отминала слава. Да не говорим за жалкия ни брат Инеб Коф.

— Твои спомени, не мои — рече Сенкер Късната и сбръчка чипото си носле. — Твоята слава беше прекомерна и твърде неистова за вкусовете ми. Не, тази уличка с тихата си скромност ме устройва напълно. — Изпружи не толкова чистите си голи крака и се настани по-удобно в сметта. — Не виждам никаква причина да я напускам, още по-малко да се оплаквам.

— Аплодирам постоянството ти — каза Наусео, — и самоувереността, с която лежиш тук ноц след ноц и наблюдаваш смаляването ми. Погледни ме. Станал съм само гънки кожа. Дори миризмата около особата ми е станала от мръсна на мухлясала и землиста, сякаш не съм нищо повече от гниещ дънер на някоя неогрявана от слънце полянка. И, бих могъл да изтъкна с извинение за привидната неделикатност, ти също си много по-малко от онова, което беше някога, скъпа. Кой се е поддавал на чаровете ти напоследък?

— Никой. Но признавам, че нямам сили да се притеснявам и за това.

— И ще продължиш така, докато не изчезнеш, Сенкер.

Тя въздъхна.

— Прав си. Трябва да се направи нещо.

— Например?

— О, ще помисля за това по-късно. Виж, хубава тлъста личинка. Изпълзя... ей я там!

— Виждам я. Много е далече, уви.

Сенкер Късната му се усмихна мило.

— Е, аз ще я хапна, благодаря ти.

Сандъкът беше пълен с монети. Злато като слънчев залез и избеляло като пикня сребро, отровен блясък за изнурените очи на Емансипор Рийзи. Нищо добро не идваше от богатствата, нищичко.

— Ние сме светци на Славния труд — каза мъжът, Имид Фактало.

— Изглежда достойна титла — отбеляза Бочълайн. Стоеше пред двамата граждани на Куейнт, стиснал ръце зад гърба си.

Емансипор беше наклал малък огън край пътя и сега приготвяше греяно вино против усиливащия се студ. Скромните ежедневни шетни сякаш винаги водеха до нечувани, огромни злини. Винаги беше така,

поне според него. Особено в компанията на господарите му. И сега усецаше, че се започва нещо наистина гадно.

— Достойна титла, казвате — отвърна Имид; изглеждаше така, все едно току-що е глътнал шепа пепел. — Така ли си мислите?

— Естествено — отвърна Бочълайн и повдигна учудено вежди. — Току-що го казах.

— Ами, отчайващо е, да ви кажа аз — рече Имид и лявата му буза потрепна. — Без работа съм. Сега прекарвам по цял ден в молитви с хиляда други светци. Светци! Единственото общо, което има между нас, е несръчна глупост или лош късмет, или и двете.

— Прекалено суров сте към себе си — каза Бочълайн. — Да спечелите такава благородна титла и...

— Човек трябва почти да умре, докато работи — прекъсна го жената с груб глас. — Грешки, злополуки, сляпа случайност — това прави светците в Куейнт!

Бочълайн се беше намръщил при прекъсването и сега се намръщи още повече и придърпа обшитото си с коприна наметало поплътно около себе си.

— Ако ви разбирам добре, обявяването в святост зависи от рани, понесени в служба на обществото?

— Много точно го казахте — отвърна Имид Фактало. — Да ви обясня за Куейнт. Всичко започна с внезапната смърт на предишния крал, Некротус Нихили. Обичайният тип владетел. Дребнав, зъл и покварен. Харесвахме си го много. Но после той взе, че умря, и трона пое малко известният му брат. И точно тогава всичко започна да се скапва.

Жената продължи:

— Крал Макротус, Изумително милия. Нищо мило няма в тази титла.

— А вие сте?

— Света Елас Сил, сър. Една от работничките се спъна в мен с кука за плетене. Прободе ме в шията идиотката му с идиотка. Оцапах с кръв всичката вълна, а се оказва, че дълг не се прощава дори да си светец. Само че как да го изплатя? Не ми е разрешено да работя!

— Нововъведен закон от вашия крал значи.

Емансипор разбърка греяното вино. Миризмата го замая по някакъв приятен, приспивен начин и той се отпусна на земята и

започна да тъпче глинената си лула с ръждивец и дъранг. Действията му привлякоха вниманието на двамата светци и Емансипор видя как Елас облиза устни.

— Такава е Волята на Добруването — рече Имид Фактало на Бочълайн. — Макротус издигна култа към Богинята на Благонравието. Сега това е официалната и единствена законна религия на града.

Емансипор присви очи, щом срещна погледа на жената. Щеше да е привлекателна, ако беше родена като някоя друга, прецени той. Но Елас Сил, светицата с прободената шия, можеше да е била или не жертва на злополука. Слугата поднесе горящ въглен към лулата си. Спомни си смътно, че една стара вещица в родния му град Печалния Молл беше живяла със същите представи за добруване. Може би тенденцията се разпространяваше като някакъв ужасен мор.

Имид Фактало продължи:

— Новите Забрани запълват цели тонове. Списъкът на „Това, което убива“ расте ежедневно и лекарите трескаво търсят още и още.

— А всичко, което убива, е забранено — обясни Елас Сил. — Кралят иска народът му да е здрав, а тъй като повечето хора не искат да правят каквото е необходимо за тях самите, Макротус го прави заради тях.

— Ако искаш Благословиите на Богинята в отвъдния живот, трябва да умреш здрав — продължи Имид.

— Умреш ли *нездрав*, няма погребение — каза Елас. — Окачват ти трупа с главата надолу на външната стена.

— Добре — отрони Бочълайн. — Как бихме могли да ви помогнем? Ясно е, че светостта ви не може да се отмени. А и ние, както виждате, сме прости пътници и нямаме армия.

„Макар че една ни гони.“ Но Емансипор затаи тази добавка за себе си.

Имид Фактало и Елас Сил се спогледаха, след което мъжът наведе глава.

— Не е търговският сезон, но мълвата се носи, тъй или иначе. Рибарски лодки и прочие. — Потупа с пръст смачкания си нос. — Имам приятел с добро зрение по този път, почна от върха на хълма Хърба, тъй че вестта дойде няколко пъти.

— Вие сте — заговори тихо Елас Сил, без да откъсва очи от Емансипор, докато той разбъркваше виното. Хвърли поглед към

Бочълайн. — Двама, но трима. Половината от последния град, който сте посетили, е на пепел...

— Недоразумение, уверявам ви — измърмори Бочълайн.

— Друго чухме ние — изсумтя Имид Фактало.

Бочълайн се покашля, намръщи се предупредително и светецът замълча.

— Трябва да се предположи, следователно, че както вие сте очаквали здравословното ни пристигане, така и вашият крал. Следователно едва ли ще ни посрещне радушно.

— Макротус не се интересува много от приказките от съседни градове — всички те са клоаки на поквара в края на краищата.

— И съветниците му и военните командири ли са толкова невежи? А дворцовите му магове?

— Тях вече ги няма, маговете. Прогони ги. Колкото до останалите... — Имид повдигна рамене. — Макротус би погледнал с неприязън на такъв интерес, след като намеква за противни желаниа или за опасно любопитство, най-малкото.

— Виното е готово — обади се Емансипор.

Двамата светци извърнаха жадни погледи към него и Елас Сил прошепна:

— Забранени са ни такива... пороци.

Слугата повдигна вежди.

— Абсолютно въздържание?

— Не слушахте ли? — изръмжа Имид. — Всичко е незаконно в Куейнт. Никакъв алкохол, никакъв ръждивец, нито дъранг, нито приспивателни прахчета. Нито за светци, нито за никого.

А Елас Сил добави:

— Никакво месо също, само зеленчуци, плодове и риба с три перки. Клането е жестоко и освен това червеното месо е нездравословно.

— Никакви курви, никакъв комар — добави Имид. — Всички тия удоволствия са престъпни.

В отговор Емансипор изсумтя, изчука лулата си в тока на ботуша си и се изхрачи в огъня.

— Любопитно — каза Бочълайн. — Какво бихте искали да направим за вас?

— Узурпирайте трона.

— В смисъл да свалим краля?

— Именно.

— Да го свалим — в смисъл да го премахнем.

— Да.

— Да го премахнем — в смисъл да го убием.

Светците отново се спогледаха. Но не казаха нищо.

Бочълайн се обърна към далечния град.

— Склонен съм да предшестввам приемането на предложението ви с предупреждение — последна възможност, ако предпочитате, да не казвате дума повече, а просто да си вземете парите и да се върнете у дома — а аз и антуражът ми най-безгрижно ще продължим към някой друг град. Значи предупреждението е следното. На този свят има лоши неща от един грижовен крал.

— Така си мислите вие — рече Елас Сил.

Бочълайн ѝ отвърна с добродушна усмивка.

— Това ли беше? — попита Имид Фактало. — Никакви въпроси повече?

— О, още много въпроси, драги ми господине — отвърна Бочълайн. — Уви, не вие сте тези, на които бих ги задал. Можете да си ходите.

Рицарят на Щастието Инвет Лоут застана над кошчето с плачещото бебе и погледна ядосано няколкото жени, които си говореха край кладенеца.

— Чие е това дете?

Една жена се отдели от групата и бързо притича.

— Колики са, о, Блестящо чисти. Нищо не може да се направи, уви.

Лицето на Рицаря на Щастието почервения.

— Абсурд — сръза я той. — Трябва да има някакво лекарство, за да се накара това пале да замълчи. Не си ли чувала за последната Забрана? Ревливите бебета трябва да се конфискуват поради нарушаване добруването на гражданите. Трябва да се занасят в храма на Богинята, където ще ги научат на Порядките на Благонравие, като въпросните порядки включват клетви за мълчание.

Нещастната майка беше преbledняла. Другите жени при кладенеца припряно засъбираха децата си и бързо се пръснаха.

— Но... — заекна тя, — лекарствата, които използвахме, вече са незаконни...

— Лекарства да станат незаконни? Ти луда ли си?

— Съдържаха забранени вещества. Алкохол. Дъранг...

— Вие, майките, сте замърсявали кръвта и духа на децата си? — Самата мисъл за това го вбеси. — Чудно ли е тогава, че толкова тежко престъпление е било забранено? И смееш да се наричаш любяща майка?

Тя вдигна кошчето.

— Не знаех! Ще си я прибера вкъщи...

— Твърде късно е за това. — Махна с ръка и тримата достойни зад него притичаха напред. Сбориха се с майката за кошчето с детето и един от тях я мушна в окото. Тя изскимтя, залитна назад и пусна дръжката на кошчето, а достойните забързаха с него по улицата. Жената заплака умолително след тях.

— Млък! — изрева Инвет. — Публичните прояви на чувства са забранени! Рискуваш да те арестувам!

Жената падна на колене и започна да го умолява крайно непристойно.

— Почисти се, жено. — Инвет се намръщи. — И се радвай на милостта ми.

После закрачи след достойните си с ревливото задържано бебе.

Скоро стигнаха до Великия храм на Богинята. Официалният преден вход с издигнатата платформа и четвъртития олтар отгоре — от който гласът на Богинята периодично известяваше решенията ѝ — беше твърде публичен за донасяне на ревливи бебета, така че Инвет и достойните му отидоха до една странична вратичка и един от достойните почука ритмично. След миг вратичката се откряна.

— Дайте ми това — каза Инвет и взе кошчето с пиццата почервеняло от рев бебенце. Влезе в коридора и затвори вратата.

Жрицата срещу него, загърната в халат и воали, но не достатъчно, за да прикрият прекомерната ѝ пълнота, зяпна бебето с жадни очи и прошепна:

— Великолепно. Третото за днес. Богинята е възраждана с новата си Забрана.

— Изненадан съм — изръмжа Инвет. — Скоро ще имате хиляда ревящи бебета тук и как ще познае Богинята покой?

Жрицата щипна меката ръка на бебенцето и промърмори:

— Пълничко е. Добре, да. Храмовият покой няма да страда дълго.

Инвет Лоут се намръщи, дори малко се притесни, но после изсумтя пренебрежително. Не можеше да се съмнява в други слуги на Богинята. Връчи й кошчето.

Бебето, което се беше съдирило от рев от кладенеца дотук, изведнъж се смълча.

Рицарят и жрицата се наведоха и огледаха ококорените му очички.

— Като новоизлюпено врабченце е — промърмори жрицата, — когато има сойка наблизо.

— Нищо не разбирам от птици — отвърна Инвет Лоут. — Тръгвам си.

— Тръгваш си, да.

На страницата на фургона кацна врана. Вятърът — беше се усилил, след като слънцето бе угаснало — рошеше перата ѝ. Емансипор я погледна намръщено и попита:

— Гладен ли е според вас?

Бочълайн, който седеше на сгъваемо походно столче срещу слугата, поклати глава.

— Ял е.

— Защо ме гледате така, господарю?

— Мислех си, господин Рийзи.

О, не.

— За свалянето на този добър крал ли?

— Добър ли? Не разбираш ли, господин Рийзи, колко съвършено зъл е геният на този крал? Всякаква въобразима тирания е възможна, когато е предшествана от идеята, че е за добруването на населението. Покровителстване? Разбира се, но когато е поднесено с ококорена невинност и искреност, какво да направи един гражданин? Да негодува от благодеянията? Едва ли, не и когато вината е първото избрано оръжие от добродетелния мъчител. Не. — Бочълайн се изправи и се

обърна към притъмнелия град. Приглади косата си назад с две ръце и очите му блеснаха в сумрака. — Свидетели сме на гениалност, чисто и просто. А сега ни предстои да противопоставим умовете си на този умен крал. Признавам, кръвта ми кипва буйно пред такова предизвикателство.

— Радвам се за вас, господарю.

— Ах, господин Рийзи. Разбирам, че все още не схващаш заплахата, която този крал представлява за същества като теб и мен.

— Ами, честно казано, не, господарю. Както кажете.

— Налага се да обясня връзката ясно, с достатъчно простота, за да може необразованият ти ум да схване значението изцяло. Желанието за доброта, господин Рийзи, води до искреност. Искреността на свой ред води до чувство за свята праведност, която поражда нетърпимост, от която бързо следва строга присъда, налагаща сурово наказание, предизвикващо всеобщ ужас и параноя, което евентуално кулминира в бунт, водещ до хаос, после до разпад и оттам — до край на цивилизацията. — Бавно се обърна и изгледа Емансипор. — А ние сме същества, зависими от цивилизацията. Тя е единствената среда, в която можем да виреем.

Емансипор се намръщи.

— Желанието за доброта води до край на цивилизацията?

— Точно така, господин Рийзи.

— Но ако основната цел е да се постигне добър живот и здраве сред населението, какво му е лошото на това?

Бочълайн въздъхна.

— Ох, добре, ще опитам отново. Добрият живот и здравето, както казваш, налагат добруване. Но добруването е контекстно, относително понятие. Благодеянията се измерват чрез противопоставяне. Тъй или иначе, резултатът е самоувереност, а оттам — непреодолимо желание да се наложи еднаквост сред тези, които са възприемани като по-малко чисти, по-малко щастливи — непросветените, ако предпочиташ. Но еднаквостта води до скука, а след това до безразличие. От безразличието, господин Рийзи, следва разпад като естествено следствие, а с него — отново край на цивилизацията.

— Добре, добре, господарю, изправени сме пред благородната задача да предотвратим края на цивилизацията.

— Добре казано, господин Рийзи. Признавам, че намирам етичните аспекти на нашата мисия за удивително... освежаващи.

— Имате ли план?

— Несъмнено. И да, в него ти ще изиграеш съществена роля.

— Аз?

— Трябва да влезеш в града, господин Рийзи. Ненатрапчиво, разбира се. И щом влезеш, трябва да изпълниш следните задачи...

Незрящите очи дълго време се бяха взирали, без да съзират нищо. Не беше изненадващо, след като гарвани отдавна бяха изяли всичко, което имаше да се изяде в тези стари очни кухни. Не бяха останали клепачи, с които очите да мигат, нито никакви течности, които да докарат сълзи до съсухрените ръбове. И все пак Некротус Нихили, бивш крал на Куейнт, не беше чак толкова изненадан, когато видя как безформеното нещо бавно се заоформя, разшири се и изпълни гледката пред душата му, гледка, която досега не беше нищо повече от мрак — радушното приветствие на Бездната.

След като бе издърпан обратно и принуден да обитава този съсухрен, накълван от птиците труп, увиснал на градската северна стена, плътта, която някога, в по-добри времена, бе наричал своя, се оказа, макар и не изненадващо, все пак разочароваща. Още по-лошо — той усети, че може да говори.

— Кой ми го направи това?

Отвърна му глас някъде отдолу, не отдалече, може би на нивото на гърдите му.

— На това имам повече от един отговор, крал Некротус.

Въжето, с което душата му бе вързана към това тяло, не беше толкова стегнато, за да му попречи леко да се наведе, за да може да погледне надолу. Тъй че успя да види двете врани, кацнали на ръждивия шип, издаващ се от стената, на който беше набучен трупът.

— Аа — каза Некротус. — Разбирам.

Едната врана кривна глава.

— Така ли? Колко мило.

— Да. Дошли сте да обсъдите мен. Моят живот. Моят съдба, всички изгубени любови на смъртните ми години на този свят. Само че защо трябва да съм свидетел на този ироничен каприз?

— Всъщност — каза първата врана — бихме искали да обсъдим не теб, а твоя брат.

— Макротус ли? Онзи сополив червей? Защо?

— Първо, защото сега той е крал.

— О. Разбира се. Трябваше да се сетя. Без наследници. Е, много копелета, но законите са изрични за това. Смятах официално да осиновя един, но пък той умря. А преди да успее да избере друг, умрях и аз.

— Мда. Доста безотговорно — каза първата врана. — Във всеки случай приятелката ми направи повърхностен оглед на трупа ти и засече останки от отрова.

Некротус се замисли за момент, после каза:

— Онзи изтърсак ме е подредил! Богове на бездната, не мислех, че е способен на това!

— По-точно — продължи враната, — забъркал е удължаващите живота ти алхимици, Некротус. Което ми се струва странно предвид страстта му към здравето.

— Аз обаче мамех, нали? Той мразеше това. Изобрети механизъм, да ви кажа. Запълва цяла стая. Влиза в една сбуруя и упражнява всичките си мускули, всичките стави, движи го насам-натам. Прекарва по половин ден там. Реших, че е полудял.

— Кажи ни за тази Господарка на Благонравието — подкани го враната.

— Богиня. Несъществена. Строга, нещастна, нос като зурла на свиня, нали разбирате. Така е поне на статуите и идолите, които я изобразяват.

— Богиня?

— Така мисля. Вярва се, че обитава в една яма във Великия храм. Защо?

— Сега е официалната покровителка на града.

— Тази кръвожадна кучка? Богове на бездната! Ако не бях това съсухрено нещо, увиснало тук, щях да... щях да... ами, нямаше да е така!

— Е, крал Некротус, трябва да изтъкна, че не сте сам тук на тези стени.

— Нима?

— Тъй че сега ви питам: склонен ли сте да съдействате в свалянето на вашия брат, краля на Куейнт.

— По-добре, отколкото да вися тук. Да чуем плана ви, гарджета.

Емансипор опикаваше един храст и слушаше чуруликането на птиците, които поздравяваха утрото.

— Погледни по-добре тази жълта и тъмна струя, господин Рийзи...

Гласът го сепна.

— Господарю! Вие, въ, изненадахте ме.

— И струята ти секна, да. Вярвам, в случай че те интересува, че няколко малки магии биха могли да я променят тъй, че от нея този нещастен храст да разцъфти. Но както казах, виж я по-добре, господин Рийзи. След няколко дни ще се изумиш, че е чиста почти като прясна вода.

Емансипор приключи с няколко последни тръскания, загащи се и затегна припряно вървите на панталона си.

— Не ви разбирам, господарю...

— За да пребиваваш в града, без да се набиваш на очи, господин Рийзи, ще трябва да се въздържаш от всякакви нездравословни глезотии. Тъй че като нищо може да се върнеш от тази мисия нов човек.

Емансипор го зяпна.

— Да се въздържам? Напълно? Не мога ли да...

— Категорично не, господин Рийзи. Сега смъкни съответните неподходящи неща от себе си. Тълпата търговци долу на пътя достига идеална гъстота.

— Не искам да ходя там.

— О, но ти си на работа при мен, нали? Договорът ни предвижда...

— Да, да. Разбира се, господарю. — И добави с вече по-спокоен тон: — Не мога ли поне да закуся, преди да тръгна?

— Е, добре, закуси. Никой не може да каже, че съм жесток господар.

Върнаха се при огъня и Рийзи бързо напълни лулата си с ръждивец и дъранг, и счупи запечатаната с восък запушалка на бутилка

вино.

— Щом приключиш — каза Бочълайн, — тук край пътя има малко див анасон. Сдъвчи от перестите листа. Би трябвало да прикрият всевъзможните миризми, излъчващи се от особата ти. Жалко, че не можем да намерим див чесън, лук и барабонки от скункс... Не прекалявай с виното, господин Рийзи, няма да е добре да се клатушкаш и да залиташ пред портите на Куейнт. Изпускаш толкова дим, че може да задействаш противопожарната команда на града... Мисля, че вече ти стига, господин Рийзи. Анасонът...

— Копър е, господарю.

— Нима? Е, все едно.

Емансипор отиде до туфата, заскуба тънките стръкове и въздъхна:

— Чувствам се като проклета гъсеница.

— От белите с черните шарки ли? — попита Бочълайн. — С удоволствие мога да те уведомя, че те се превръщат в най-красивите пеперуди.

Емансипор го зяпна.

Господарят му му отвърна със същото.

След миг мълчание Бочълайн се покашля и каза:

— Е, хайде, върви.

Имид Фактало крачеше вяло по улица „Бързоходеца“ и половината му лице потръпваше от някакви странни тикове. Бяха започнали преди няколко дни, следствие от раната, която бе получил в главата и за която бе помислил, че е напълно оздравяла. Но сега... сега в добавка към тиковете го спохождаха и странни мисли. Желания. Забранени желания.

Чудеше се дали с Елас Сил бяха постъпили правилно. Но вече беше твърде късно. Онзи магьосник, Бочълайн, беше... плашещ. По особен, свръхестествен начин. Сякаш топла мисъл никога не беше влизала в смъртната му душа и всичко, което се таеше вътре, беше тъмно и студено. А историите, които беше чул... разправяха, че имало втори магьосник, склонен да се крие, и с крайно користни апетити. Тъй че... зло.

Понятие, за което Имид рядко се беше замислял, но което сега го глождеше. У стария Некротус Нихили не беше имало нищо особено добро. Обичайният набор нездравословни капризи, присъщи за хората с абсолютна власт. Двайсетина потиснически закона, предназначени, както обясняваше Елас Сил, да обогатяват краля, та да може да се отдава на разгул за сметка на простолюдието. Но ако си плащаше десетъците и не убиваше или крадеше някоя важна особа, човек можеше да си изкара живота, без нито веднъж да си навлече беля. И, разбира се, системната поквара течеше надолу много лесно, отровата на цинизма заразяваше и най-низшия страж толкова, колкото и краля. Подкупът решаваше повечето проблеми, а където не можеше, правеше го бързата и брутална жестокост. С други думи, животът беше прост, праволинеен и понятен.

И може би зъл. С апатията, безразличието, с мълчаливото приемане на безчовечността. При жесток крал имаш жестоки благородници, оттам жестоки търговци и тъй нататък, до жестоките улични псета. И все пак Имид Фактало копнееше онова време да се върне. Защото, оказваше се, един добронамерен крал, крал, обсебен от добротата, налагаше на всички под себе си определено ревностно усърдие, от което произлизаха всевъзможни видове жестокост. Породена от суров справедлизъм — Елас Сил настояваше, че такава дума съществува, а ако не я беше имало преди, вече я имаше, — яростната страст в практиката да се наложат благородни идеали без гъвкавост или състрадание се оказваше също толкова унищожителна за човешкия дух, колкото злините, които Некротус и неговата пасмина бяха успели да причинят на хората.

Злото имаше безброй лица и някои от тях бяха съвсем явни и дори добронамерени.

Докато други, като това на Бочълайн, не издаваха нищо, нищичко.

Имид не можеше да прецени кое от двете е по-плашещо.

Стигна до дома на Елас Сил и почука три пъти, както диктуваше обичаят, след което влезе, както вече позволяваше законът, тъй като интимността изкушаваше към... интимни неща. И я видя да излиза от задната стаичка зад завесата, като си оправяше туниката. Изражението ѝ бе определено гузно.

Имид спря на прага, замръзнал от ужас.

— Кой е там отзад? — попита я строго. — Ще го кастрират! А теб... теб...

— О, я млъкни. Никой няма отзад.

Имид я зяпна.

— Ти си мастурбирала! Това е незаконно!

— Никой обаче не е доказал, че е нездравословно, нали?

— Не физически, емоционално е нездравословно! Има ли някакво съмнение в това, Елас Сил? Умът ти се поддава на низки страсти, а низките страсти водят до безсрамни желаниа, а безсрамните желаниа водят до изкушение, а изкушението води до...

— Край на цивилизацията. Знам. Е, какво искаш, Имид?

— Ами, въ, дойдох да се, въ, изповядам.

Тя пристъпи към него — миришеше на жена — и каза с презрение:

— Да се изповядаш ли, Имид Фактало? И какво трябва да изповядаш на колега светица, ако не *изкушения*? Ти си лицемер!

— Изповядвам двуличието си! Е, доволна ли си? Имам импулси. Е?

— О, я стига! — Елас седна на един стол. — Всичко е толкова жалко, нали? Чу ли? Вече крадат бебета. Ако реват, нарушават закона. Ако деца играят на войници на улицата, нарушават закона. — Погледна го и попита: — Направи ли си полагащите се упражнения днес?

— Не.

— Защо имаш тикове?

— Не знам. Сигурно е страничен ефект.

— От добрия живот?

— Много смешно.

— Е, дали да не се поупражняваме заедно?

Имид присви очи.

— Какво имаш предвид?

— Нещо много незаконно. Гостуването ти ме прекъсна.

— Това не е упражнение!

— Много потискаща изповед правиш, Имид Фактало. Разбира се, мога да я приема като предизвикателство.

— Отвратителна си. — Той преглътна. — Кажи още отвратителни неща.

Докато мине през градските порти, Емансипор Рийзи беше станал вир-вода. Нервите му се бяха изпънали и му се гадеше. Не че го спряха. Сигурно е от прахта и миризмата на волска и мулешка пот, каза си, докато се буташе напред между селяните, подкарали натоварените си талиги през тесния проход. С благословията на Опонн щеше да е изпълнил задачата си за ден и да може да се върне към нормалния начин на живот... или поне толкова нормален, колкото бе възможно на работа при двамата му зловещи господари.

Надяваше се, че жена му си живее добре с приходите му в Печалния Молл. Хлапетата щяха да са на училище все още, макар че големия като нищо можеше да са го взели за чирак вече. Четири години бяха минали в края на краищата. Цял живот, предвид това, което бе преживял след онзи съдбоносен пиянски ден, когато почука на вратата на Бочълайн в гостилницата „При Злочестия“.

Щеше да си е намерила и любовници вече, да. Моряци, рибари, може би дори някой и друг войник. Не изпитваше кой знае какво негодувание заради това. Самотен живот е това: майка без съпруг край нея.

На двацет крачки от портата спря и застана встрани от нижещите се коли и мучащите животни. Огледа се замислено, мъчеше се да определи какво му е различното тук в сравнение с безбройните други градове, които бе виждал.

Беше по-кратко, първо. Отдясно, в края на един тесен проход, имаше нещо като площад, на който стояха в редици граждани, махаха с ръце и подскачаха на място. Зачуди се дали също не са светци, с пукнати черепи и вече съвсем побъркани. Мяркаха се няколко хлапета, но нито един просяк обаче. А пък улицата изглеждаше изненадващо чиста.

Ако това се водеше добър живот, не беше толкова зле.

Разбира се, нямаше да продължи дълго. Не и след като Бочълайн и Корбал Броуч замисляха краха му. Жегна го съжаление.

— Какво правиш тука?

Емансипор се обърна.

— Извинете?

Жената, застанала пред него, беше с бяла лъскава броня и с бяло наметало, общито със златиста коприна. Лицето ѝ бе като на мраморна статуя, изваяна от творец, обсебен от идеята за съвършенство, чак до бледата пудра по бузите ѝ от двете страни на правилния леко вирнат нос. Червената лъскавина по устните ѝ ѝ придаваше вид все едно токущо е изпила шише кръв. Студените твърди сини очи се бяха впили в него с високомерно пренебрежение.

— Шляете се, гражданино.

— Всъщност се колебаех.

Жената примига и се намръщи.

— Има ли разлика?

— Разбира се — отвърна Емансипор. Помисли дали да обясни разликата, но се отказа.

— Е — рече тя, — колебанието също не го обичаме много.

— Тръгвам си по пътя тогава.

— Да, но, първо, къде отивате? Ако се съди по говора ви, сте някакъв чужденец — не го отричайте! Имаме притеснения с чужденците. Имат бунтовни идеи. Трябва да науча всичко за вас, като започнем с причината да дойдете в Куейнт. Хайде, говорете.

Тирадата ѝ беше привлякла зяпачи и всички те гледаха Емансипор с неприкрито подозрение и чакаха отговора му.

Капки пот избиха по сбръчканото му чело. Бочълайн трябваше да отговаря на тези проклетни въпроси. Или още по-забавно, Корбал Броуч — с безизразните му черни като мъниста очи и с кротката му вяла усмивка. Осени го вдъхновение и той се облеци на строгата жена.

— Коя си ти? Главата ме боли. Къде сме?

Тя се намръщи още повече.

— Аз задавам въпросите.

— Какво стана? — попита Емансипор. — Събудих се край портата. Аз... работех. Работех, да. С бригада. Почиствахме каналния ров. Имаше един голям камък, казаха да го махнем и... Забутахме го... После... болка! В главата ми! Кълна се в Богинята, дори не знам кой съм!

Тълпата ахна. После някой извика:

— Той е светец!

— Провъзгласен ли си от Рицар на Щастието? — попита жената.

— Тъ, не знам. Не помня. Може би. Кой ден сме днес?

Някой от гълпата отвърна:

— Денят на свети Ебар, о, избрани!

— Седем месеца! — възкликна Емансипор. След това се изруга наум. Беше прекалено много. Какво си мислеше?

— Седем месеца? — Рицарят на Щастието пристъпи към него.
— Седем месеца?!

— Ами... така мисля — изломоти Емансипор. — Коя година сме сега? — Идиот! Влошаваше нещата още повече!

— Втората година от царуването на Макротус.

— Макротус! — възкликна слугата. „Бъбрив глупак такъв, спри!“ Ново вдъхновение и Емансипор завъртя очи и се свлече върху камъните. Гълпата се развика, приближиха се няколко души.

Заговориха.

— Значи е той, а?

— Най-първият светец на Славния труд! Каза седем години, нали? Сигурен съм. *Седем!*

После Рицарят на Щастието изръмжа:

— Митът за Първия светец... в смисъл, толкова съм търсила и така и не го намерих. Освен това този е чужденец. Първият светец не може да е чужденец.

— Но, блажени Рицарю на Щастието — настоя някой, — всичко, което каза той, съвпада! Първият светец, предвестникът на всичко, което дойде! Кралските пророчества...

— Знам Кралските пророчества, граждани! — сопна се жената.
— Внимавайте да не реша, че спорите шумно на обществено място!

Някъде от по-далече прогърмя глас:

— Какво става тук?

Жената отвърна с известно облекчение:

— А, Инвет Лоут. Ако благоволите, помогнете в решаването на тази ситуация.

Мъжкия глас се приближи.

— Ситуация ли? Ситуациите са нежелани, Сторкул Пърдж. Дори редови рицар като вас трябва да знае това.

— Старая се да разпространявам съгласие навсякъде, о, Най-чисти от Паладините.

— И би трябвало, за да не се окажат действията ви изключителни или, да не дава Господарката, уникални. Не се смятате

за уникална, нали, Сторкул Пърдж?

Гласът ѝ изведнъж изтъня.

— Разбира се, че не. Чистотата на вродената ми посредственост е абсолютна, Най-чисти. Мога да ви уверя в това.

— Какво става тук? Кой е този изпаднал в безсъзнание човек?

Настойчивият гражданин побърза да отговори:

— Първият светец, Най-чисти Паладин на Добротата! Човек без памет за последните седем години!

— Тогава защо е в безсъзнание?

— Не издържа на разпита на Рицаря на Щастието. И пак припадна. Благословена да е Господарката, че пристигнахте.

Никакъв отговор или отрицание не последва от страна на Сторкул Пърдж и лежащият в краката ѝ Емансипор за миг изпита съчувствие. Това бързо отмина. Нека да се пържи, реши той, отвори очи — което бе забелязано моментално — и ги впи в жената рицар. Последва нов стон и ново престорено изпадане в забрава.

— Пак! — ахна гражданинът. — Пак припадна, щом я видя!

— Вървете си, Сторкул Пърдж — заповяда Инвет Лоут, — и чакайте Рицарската присъда в Дневния храм на Добротата.

Отвърнаха му с приглушено:

— Слушам, Най-чист Паладин.

Емансипор чу как ботушите ѝ заскърцаха и се отдалечиха.

— Събудете се, Първи светец — каза Инвет Лоут.

Беше идеално. Очите на Емансипор изпърхаха озадачено и се впиха в грубото, изсечено като от камък лице на рицаря в броня, застанал над него.

— Аз... никога не съм ви виждал — промълви слугата, — но познавам душевната ви чистота. Вие трябва да сте Паладинът. Трябва да сте Инвет Лоут.

Твърдите сини очи на мъжа блеснаха от задоволство.

— Прав сте, Първи светец. Има едно малко известно пророчество, че аз ще съм този, който ще ви намери и ще ви отведе при краля. Достатъчно добре ли сте, за да станете?

Емансипор се изправи с усилие и залитна. Здрава ръка в метална ръкавица му помогна.

— Елате, Първи светец на Най-славния Труд...

Коленете на слугата се подкосиха и Паладинът побърза да го задържи.

— Какво има, приятелю? — попита с тревога Инвет Лоут.

Без да обръща внимание на тълпата, която ги бе обкръжила, Емансипор отново се изправи и погледна Паладина.

— Ви... видение, о, Най-чисти. Ужасно видение!

— Ужасно звучи, наистина! Какво видяхте?

Емансипор леко вдигна глава. Трябваше да измисли нещо, и то бързо.

— Само за вашите уши и за ушите на краля е, за никой друг!

— Дори и за Великата жрица на Богинята?

— О, да. За нея също.

— Тогава да тръгваме. Ето, подпрете се на ръката ми...

Рицарят на Щастието Сторкул Пърдж се подпря на задната стена на Дневния храм. Гледаше право пред себе си, но не виждаше нищо. Заливаха я вълни от страх. Беше обречена. Рицарските присъди никога не бяха в полза на съдения. Самата тя бе участвала достатъчно много пъти, за да знае, че това е неотменима истина, и добре помнеше тайното вътрешно наслаждение, когато добавеше гласа си към хора на обвинителите. Престъпленията против Добротата бяха неоспоримо най-сериозните и тази сериозност ставаше все по-сериозна. Намръщи се на тази мисъл, след което поклати глава, изведнъж уплашена да не би да губи разсъдъка си.

Но пък може би така щеше да е най-добре. Увита като пашкул в безумието си преди мига на присъдата.

Проклетият Инвет Лоут! Всеки Рицар на Щастието знаеше, че митът за Първия светец е пълна измислица. Онзи чужденец не беше нищо повече от възползвал се от удобната възможност мошеник, достатъчно хитър, за да заложи на суеверието и в същото време да погъделичка самолюбието на Лоут. Ако някой заслужаваше осъждане, това беше Паладинът на Чистотата, крачещ из града в заслепяващия облак на безупречната си праведност, облак толкова гъст, че да задави и най-здравите граждани.

Имаше ли нещо, което да може да използва? Не беше ли се поставил Инвет Лоут над всички останали? Не трябваше ли и той да е

подвластен на скромността и здравословната посредственост? Смееше ли да му се опълчи?

— Ще ме изяде жива — прошепна тя. — Кого заблуждавам? Той вече точи шипа за мен на стената. В името на Богинята, трябва ми пиене! — И след това възклицание затвори уста толкова рязко, че зъбите ѝ изтракаха. Огледа се бързо и с облекчение видя, че наблизко няма никого.

А после нечий тих хриплив глас прошепна:

— Спомена ли някой за пиене?

Сторкул Пърдж рязко извърна глава. Гласът сякаш бе дошъл някъде точно до нея, но нямаше никого.

— Кой си ти? Къде си?

— Надуших много сладка следа.

Рицарят на Щастието погледна надолу и видя малка пищно облечена фигура — лежеше до десния ѝ ботуш.

— Не ме ли познаваш, Сторкул Пърдж? Вярно, тези дрехи не ми стоят добре. Бяха на танцър, въртели са се вихрено в обреден танц...

— Глупак — изръмжа Сторкул. — Тези дрехи са били на марионетка. Ето, виждат се и конците.

— Кукла ли? — отвърна с тънък гласец съществото. — О! Ужас!

— Ти си Порок. Инеб Коф. Защо не си мъртъв вече?

— О, ти не разбираш! Единственото, което можах, беше да допълзя до теб! Съблазънта на желанието ти... чух го!

— Сбъркал си...

— Ах, лъжа! Добре! Лъжите са хубаво нещо. Нали започвам от тях!

— Тихо! Ще ни чуят.

— Все по-добре и по-добре. Да, ще си шепнем двамата. Пиене, нали? Спирт, нали? Хванал съм следа, която води навън през портата към сушата. Следа, ухаеща на всевъзможни глезотии, казвам ти. Алкохол, ръждивец, дъранг...

— Вътрешната порта? Ами аз току-що бях там!

— Някой е влязъл в града, скъпа...

— Някой? Чужденец? Да, чужденец! — Знаеше го!

— Трябва да проследим дирята му назад, двамата с теб, Сторкул Пърдж. Трябва!

Тя се замисли. В ума ѝ се завихриха образи. Драматични обвинения, сцени на триумф и на падението на чужденеца и на Инвет Лоут. Но нямаше да е добре да действа прекалено бързо. Не, двамата трябваше да са свързани много по-сложно един с друг, всеки — защитник на другия в голямата им измама. Да, вече можеше да го разбере. Скоро в Куейнт щеше да има нов защитник на чистотата.

Но първо...

— Добре, Инеб Коф. Ще го проследим.

— Великолепно! Вдигни ме тогава, жестокосърдечна моя. През Вътрешната порта и навън, на открития път!

— Тихо! Много високо говориш! — Наведе се и вдигна хилавото същество, в което се беше стопил някогашният Инеб Коф. — Не говори — прошепна му. — Докато не сме в безопасност.

Когато приближи портата, един от стражите пристъпи на пътя и впи очи в нея.

— Добри рицарю, какво носиш?

— Едно ужасно дете — отвърна тя. — Заразено е.

Мъжът се дръпна.

— Заразено ли?

— Децата не са невинни, а само неопитни. Често срещано заблуждение. Това тук е шумно, пакостливо, агресивно и мисли само за себе си.

— Изключително дете значи.

„Както би ти казала всяка майка, току-що описах всяко дете на този свят, тъпо мулешко говно такова.“

— Всъщност толкова изключително, че нямаме никакъв избор освен да го махнем от града.

— И какво смятате да направите с него? — попита стражът.

— Да го оставя на вълците. Да го пусна в кош да го отнесе отливът. Да го продам на зли, но нищо неподозиращи търговци на роби. Още не съм решила, страж. Сега, ако обичаш, се отдръпни, за да не би изпаренията от това нещастно дяволче да те отровят...

Стражът направи още една стъпка назад и ѝ махна нервно да мине.

Щом излязоха на пътя, тя каза:

— Добре, вече няма никого наблизо. Сега накъде?

— Право напред — отвърна Инеб. — Четирийсет крачки, после наляво по черния път, нагоре по хълма. На самия връх. Богове на бездната, миризмата е толкова силна и, ах, колко приятна!

Най-ниските ѝ желаниа се събуждаха с всяка стъпка напред. Много притеснително. Вярно, някога, преди много време, беше изключително глезено същество, сладка изкусителка, служеща на същия този демон, който сега носеше под мишницата си. Като мед в капан за оси, като космата мишка в змийско гнездо, като курва на прага на храма. И беше хубав, макар и отровен живот. Призна си, че ѝ липсват онези дни — или нощи по-скоро. И все пак, ако чужденецът и Инвет Лоут не крояха скорошната ѝ гибел, знаеше, че щеше да продължи с новия си неопетнен живот като Рицар на Щастието, чиста в помислите си... е, добре, повечето пъти, и в благочестивите ограничения на здравословния живот. Почитана и вдъхваща страх, представителна и извисена много над окаяната маса нещастници, изпълнили улиците на Куейнт. Нещастници, които не заслужаваха нищо друго освен презрението ѝ.

А имаше една малко известна истина. Здравословните порядки трябваше вече забележително да са повишили продължителността на живота, но самият стрес от усилието убиваше хората като мухи. Явно средният гражданин не беше достоен за задачата да живее добре. И мреше от упражнения и прекаляване със зеленчуци. Хирурзите докладваха, че най-честото оплакване напоследък било запек.

— Ха! — промълви тя задъхано, докато се катереше по черния коларски път. — Това, което му трябва на града, е едно хубаво изсирание, да.

— За начало — отвърна Инеб Коф. — Да, наистина, едно добро изчистване на системата. Експлозивно изхвърляне на...

— Млъкни — изръмжа му Сторкул. — Говорех на себе си.

— Не ми прозвуча така — изсумтя демонът.

— Е, така беше.

— Просто така ми се стори.

— Сбъркал си.

Съществото се завъртя под мишницата ѝ, мършавите крайници се сгърчиха.

— Добре! Добре! Съжалявам!

— Това си го биваше — каза трети глас.

Дойде някъде от върха, три крачки напред. Сторкул спря и вдигна очи към мъжа там.

— Какво? Какво си го биваше?

— Вие сте вантрилок, нали? Говорите с корема си? Възхитителна професия, винаги съм си го мислил. Изпълнена с тайнствена магия и душевна странност...

— Не е вантрилок — изръмжа Инеб Коф, който продължаваше да рита и маха с ръце.

Сивобрадият изящно облечен мъж почти се усмихна.

— Моля ви, аа, *двамата* — аз съм изключително възприемчива публика и ще останете доволни от благодарността, с която ще ви се отплатя за представлението.

— Аз съм Рицар на Щастието Сторкул Пърдж, а не фокусник с гласове! Кой сте вие и какво правите тук? Бивак ли е това на билото зад вас? Отговорете на въпросите ми, по дяволите, в името на Богинята на Благонравието!

— Отговори й! — добави със злобно хриптене демонът.

Мъжът плесна с дългопръстите си длани.

— О, много добре, наистина.

Рицар и демон изреваха възмутено.

— Великолепно!

Сторкул Пърдж захвърли демона на земята и закрачи към непознатия. Инеб Коф запляска в прахта зад нея и изврещя:

— Надушвам ръждивец!

Чужденецът отстъпи крачка назад и тънките му вежди се вдигнаха.

— Изключителна драма. И най-висше чародейство, след като не виждам конците...

— Млъкни, жалко псе! — Сторкул се обърна към фургона наблизо и двата костенобели вола, които се поклащаха тъпо, какъвто навик имат воловете — макар че когато добичетата извърнаха глави към нея, потръпна, като видя черните им като оникс очи. Наблизо имаше останки от огън, а до кръга от камъни на земята се търкаляха две празни бутилки от вино. — Алкохол! Както подозирах! — Нахвърли се върху чужденеца: — Незнанието на забраните не е приемлива защита! Би трябвало да ви арестувам и да...

— Момент — прекъсна я мъжът, вдигна пръст и го опря на брадата си. — След като незнанието на забраните може да не е приемлива защита, какво да кажем за незнанието на това, което представлява приемлива защита?

— Какво?

— Какво да кажем за вашето незнание за подходящото обвинение, което трябва да се предяви срещу мен? — запита чужденецът и пръстът му затупа в ритъм по брадичката му. — Имате ли приемлива защита по отношение на това?

— *Знам* кои са подходящите обвинения!

— Тогава защо сте толкова неясна за тях?

— Не съм неясна!

— Ах — каза той с лека усмивка и лениво завъртя пръст.

— Млъкнете и двамата! — вресна демонът, след като допълзя до билото. — Сторкул Пърдж, забрави ли желанията си? Забрави ли какво ни доведе тук?

Тя се обърна рязко и изгледа Инеб Коф, като едва сдържа импулса да го стъпче. Овладея се и отново се обърна към чужденеца.

— Демонът е прав. Не съм тук в качеството си на Рицар на Щастието.

— Рицар на Щастието? Разбирам — рече чужденецът и кимна замислено. След това кроткият му поглед се плъзна към Инеб Коф. — И истински демон, макар и доста смален. Доста подходящ за орнаментални функции, между другото. Ако си имах мантия... уви, такива са превратностите на пътуването.

— Мантия!? — изсъска възмутен демонът. — Аз бях гигант някога! Тиранът на Хедонизма! Така ме наричаха. Демонът на Порока, проклет фокуснико, нямаше равен! Всички ми се кланяха — Дебелина, Мързел, дори Страст.

— В Куейнт ли си се показвал? — попита мъжът. — Колко необичайно. Виновникът за тази твоя показна екстравагантност... бих се радвал да се запозная с тази жена.

Сторкул Пърдж кривна глава.

— Жена ли? Откъде знаете, че е жена?

Мъжът я изгледа за миг и се обърна.

— Хайде, приятели, седнете с мен край това скромно огнище. Тук, в багажа на слугата ми, ще намерим съвсем не скромнен запас от

забранени вещества, убеден съм.

Махна към купчината пепел, блесна магия и...

Близкият храст лумна в пламъци.

Мъжът се сепна.

— Моите най-смирени извинения. Беше неволно, уверявам ви.

— Махна отново, в огнището се появиха дърва и запрацяха, преди да се разгорят. Храстът междувременно продължаваше да гори и бълваше нагоре езици пламък със странни цветове. Сторкул Пърдж го изгледа накриво и пристъпи към огъня. Инеб Коф запълзя зад нея с тихо пъшкане и задъхан — като че ли се беше запътил към бутилките вино.

— Не мислете, че съм дошла тук с намерение да се отдам на нездравословни навици.

— Нездравословни, казвате — рече мъжът и широкото му чело се намръщи, докато ровеше в торбата от мачкана кожа. — Въпрос на мнение, определено. Аз лично предпочитам най-вече вино. Смятам го за здравословно и, в умерено количество, за тонизиращо. Тъй че — нищо вредно.

— Умъртвява мозъка — отвърна тя строго. — Уврежда го дълбоко и с нарастващ ефект. Още по-вредното е, че атакува кръвта и разхлабва естествената дисциплина.

— Естествена дисциплина ли? Богове на бездната, каква странна представа!

— Нищо странно няма в нея — настоя тя. — Това е механизмът, прилаган от инстинктивното желание за здраве.

— За разлика от добруване.

— Здраве и добруване не са в опозиция.

— Доста категорично твърдение, госпожице Пърдж. О, извинете, бях неучтив. Аз съм Бочълайн. Както ме виждате, нищо повече от кротък пътник, без никакво намерение — не, наистина — да отсядам в хубавия ви град.

— Какво им е на воловете ви, Бочълайн? — настоя тя. — Очите им...

— Рядка порода...

Инеб Коф допълзя до първата бутилка вино, изпънал глава, и изплези език към гърлото.

— Нях. Хнн. Мнях. — Езикът му заблиза тъмното стъкло като език на котка.

— А, ето — каза Бочълайн, щом извади няколко неща от торбата. — Ръждивец. Дъранг, под форма на сухо листо и на меко топче. Бял нектар... къде, в името на Гуглата, го е намерил това, чудя се? Опиум утурл... хм, набор лекарства, всички свързани със ступора, прилаган за успокоение на силно изпънати нерви. Не знаех, че флегматичният ми слуга страда от подобни неразположения. А, ето и малко вино. И прасковен ликьор, и крушов ликьор, а тук — и малко китова сперма... Кралице на Сънищата, какво ли прави пък с това? Все едно, всеки от нас по свой начин е едно тайнствено чудо, нали? Е, сигурен съм, че господин Рийзи няма да негодува, че сте опитали от изобилния му запас — насладете се колкото желаете. Аз лично ще пийна от това фаларийско вино...

Сторкул Пърдж зяпна изобилието от забранени вещества. От устата ѝ се изтръгна стон.

Зад официалния вход имаше дълга широка колонада, обградена от двете страни с трупове, положени в ковчези. Капаците бяха от стъкло, мътно и мехурчесто, но не достатъчно, за да скрие обитателите им, уви. Подредени между тесните мраморни колони, множество замъглени изсъхнали очи сякаш проследиха Емансипор и Инвет Лоут, докато те вървяха по широкия проход. В другия край имаше голяма двукрила врата.

— Здравите мъртъвци — обясни Паладинът на Чистотата, докато крепеше с едната си ръка кретащия до него слуга. — Както можете да видите, всички те са добре. С чист дух и здраво тяло. Блестящо доказателство за наградите, които следват живот, неопетнен от мръсните пороци, които мъчеха някога населението ни.

— Защо са тези гримаси на лицата им? — попита Емансипор.

— Богинята взима повечето смъртни в прегръдката си със страдания на дебелото черво.

— Смърт от запек?

— Усърдието на здравословния живот. Много граждани прекаляват с яденето на трева.

— Трева ли?

— Нямате ли спомен за такива неща? Всъщност как бихте могли? След като сте станали светец по времето на Некротус Нихили.

Трева, разбира се, чудесният заместител на месото. Хирурзите ни са аутопсирали всякакви видове трупове — по-рано често разрязваха стомаси и намираха плътни късове месо, останали в несмлян вид години наред в жертвата. Наистина ужасно. Сега, разбира се, намират топки трева, което, както можете да си представите, далеч не е толкова отвратително откритие — в края на краищата крави умират от това непрекъснато.

— А сега — и крави, и граждани.

— Ще се изненадате от приликите, Първи светец.

Емансипор погледна Паладина и видя на зачервеното му лице някакво мрачно задоволство. Инвет Лоут продължи:

— Погледнете този труп тук... ето този, за момент. — Спряха пред един от ковчезите. — Виждате ли равномерната бледнина? И колко блестяща е тази новопораснала коса? Това, приятелю, е красота, паметник на превъзходното здраве.

— Самата истина — отрони Емансипор, зяпнал като омагьосан разкривеното от болка лице на нещастната дама зад синкавозеленото стъкло. — Предполагам, че близките ѝ са много горди, че е изложена тук.

— О, не — отвърна Инвет Лоут, — ни най-малко. Лудостта ги порази всички до един при смъртта ѝ — няма да ви излъжа, ако кажа, че гладът им за месо ги накара да изядат повечето от левия ѝ крак — увития, да. Тъй че останалите от семейството ѝ ще ги намерите на шиповете на стената.

Емансипор зяпна сащисано Паладина.

— Какво би могло да тласне най-близките ѝ към такова нещо?

— Морална слабост, Първи светец. Истинска напаст е, винаги готова да пръсне заразата си сред гражданите, и това е най-голямата отговорност на Рицарите на Щастието — да се грижат такава слабост да се изкоренява и да се качва високо на стените. И мога да ви уверя, днес сме толкова заети с това, колкото и преди година, може би дори повече.

— Нищо чудно, че има толкова малко хора по улиците.

— Усърдие, Първи светец. Безкрайно задължение, но е по силите ни.

Продължиха пътя си по сумрачния коридор.

— Но не и... онази жена, която ме заговори първа — каза Емансипор.

— Сторкул Пърдж? Държа я под око от доста време. Беше проститутка. Преди Забраните. Пропаднала жена, същество на отвратителни пороци, съблазнителка към ужасен хедонизъм, изключителна заплаха за цивилизацията — толкова внезапното ѝ обръщане към благочестив живот мигновено ме направи подозрителен. Добре се справихме двамата с вас, като я изобличихме. Ще бъде осъдена още тази нощ.

Емансипор потръпна, обзет от гузна съвест.

— Не може ли да има втори шанс, Паладине?

— Ах, вие наистина сте светец, с тази ваша състрадателност. Отговорът е: не, не може. Самата идея за погрешимост е измислена, за да освободи смъртните от отговорност. Ние можем да сме съвършени и вие можете да видите истинското съвършенство крачецо тук, до вас.

— Постигнали сте съвършенството?

— Да. Аз съм съвършен. И да се оспорва тази истина означава да издадеш собственото си несъвършенство.

Стигнаха до двукрилата врата. Инвет Лоут посегна към големите халки... но крилото отдясно изведнъж се отвори и смаза носа на Паладина с влажно хрущане. Той залитна назад и от лицето му швирна кръв.

Емансипор се олюля, подхлъзна се на кръвта, залитна напред през отворената врата и главата му се натресе в корема на една сащисана слугиня.

Дъхът изригна от гърдите ѝ и след като Емансипор падна по очи на пода, жената рухна върху него, а голямата купа, кацнала на главата ѝ, се завъртя, голямо колкото мозък кълбо мокра трева изхвърча във въздуха като нещо оживяло, плъосна долу и се хлъзна със зеленикав сос по плочите...

... точно под левия ботуш на Инвет Лоут, който тъкмо пристъпваше напред. Паладинът се подхлъзна и тупна на пода на задник.

Емансипор изпъшка, избута жената от себе си и се превъртя настрана. Видя зад себе си в коридора оплискания в зелено Паладин. Слугинята най-сетне си пое дъх, опулила очи и зяпнала в паника. А някъде от стаята до ушите му стигна странен механичен звук, който се

повтаряше в непрекъснат равнодушен ритъм. Той примига да махне сълзите от очите си, надигна се на четири крака и надникна.

В стаята се извисяваше огромна машинария в желязна рамка, с всевъзможни колела, въжета и жици, а сред нея, овързана с ремъци и подплатени метални гривни, се виждаше човешка фигура. Беше увиснала във въздуха на цяла ръка разстояние от пода, сякаш мъжът се катереше във въздуха, макар и окован, и чорлавата му глава бавно се полюшваше в ритъм с всевъзможните оси, скрипци и храпове.

Механизмът беше толкова голям, че нямаше начин да се доближи до фигурата, увиснала в центъра му и с гръб към вратите. Беше ясно, че крал Макротус — кой друг можеше да е? — изобщо не е чул суматохата на входа. Продължаваше да се упражнява, без да спира — ритмично, упорито и в непрекъснато движение.

Инвет Лоут залитна през отворената врата с оцапано лице и рукнала от счупения му нос кръв. Изплю и присвитите му от болка очи се впиха в слугинята, която още седеше на пода.

— Курвенско изчадие! Убиец на цивилизацията! Ще те осъдя тук и веднага!

Крал Макротус не обърна никакво видимо внимание на този рев. Ръцете му се вдигаха в ритъм, краката помпаха отдолу — изглеждаше ужасно измършавял и в същото време странно отпуснат, сякаш кожата му бе изгубила всякаква гъвкавост.

Емансипор се изправи с пъшкане.

— Паладин на Чистотата, това беше случайност!

— Случайностите са признак на слабост!

Инвет Лоут беше изпаднал в сляпа, нажежена ярост, разбра слугата. И викна:

— Мерете си думите!

Грамадният мъж се обърна рязко към него и зяпна от изненада.

Запъхтян, Емансипор изпъна обвинително пръст към него.

— Светците на Славния труд на този град ли обвинявате, Паладин? Всички до един? Жертви са на случайности, така ли? Дръзвате да съдите *моите* хора? Пред самия ни възлюбен крал?

Инвет Лоут отстъпи назад изумен.

— Не, разбира се! — Очите му пробягаха към овързания в ремъците Макротус и отново се върнаха на Емансипор. — Но тя е просто слугиня...

— Слугиня на самия крал! Нещо повече, тя пострада... докато —
добави слугата с внезапно вдъхновение, — докато изпълняваше славен
труд! — Пресегна се и отпусна ръка върху главата на разтрепераната
слугиня. — Тя вече е светица!

— Такова обявяване трябва да се утвърди от Рицар на
Щастието...

— Всъщност от вас самия, Инвет Лоут. Нима крал Макротус
трябва да види колебание?

— Не! Потвърждавам, че тази жена е светица на Славния труд!
Емансипор помогна на жената да се изправи и прошепна в ухото
й:

— Бягай отгук, момиче. Бързо!

Тя се поклони, прибра си купата и бързо заситни по коридора.

Емансипор намери носна кърпа в един от джобовете си, подаде я
на Паладина и загледа как Инвет избърса лицето си. Веднъж, после
още веднъж, и пак — и пак, а очите му изведнъж блеснаха и се
ококориха.

Изуменият слуга най-после се досети.

Носната кърпа... Спори от опиум д'баянг... мили богове...

— Паладине, кралят, изглежда, не е на разположение в момента.

— Както винаги — отвърна със странно неспокоен глас Инвет
Лоут. — Но да. Твърде зает е. Упражнява се. Упражнява.
Непрекъснато! Много умуваме. Бездействието е грях. Хайде да ходим.
— Притисна отново кърпата до носа си. — Упражняване. Трябва да
обходя улиците. Всички, да, до вечерта. Мога да го направя. Не ми ли
вярваш? Ще ти покажа!

Паладинът изхвърча навън.

И Емансипор остана сам.

Е, не точно сам. А с крал Макротус. Който се упражняваше и
упражняваше.

— Тези дрехи са прекалено тесни — оплака се Инеб Коф.

— Понаедрял си — отбеляза Бочълайн. — Ето, пийни още вино,
приятелю.

— Да, благодаря. Ще пийна. Но се чувствам... стегнат.

Близо до тях Сторкул Пърдж крачеше нервно напред-назад. Бореше се със себе си. Инеб беше разочарован, че все още се съпротивлява на сладкото изкушение на всичките тези възхитителни вещества. Удари нова глътка от бутилката и се обърна към Бочълайн.

— Магъоснико — прошепна и се усмихна. — О, да, знам какъв си. Ти и онази врана, дето кръжи горе. Некроманти. Какво правите тук?

Бочълайн хвърли поглед към Рицаря на Щастието, след което впи очи в демона. Поглади замислено брада.

— Ах, да... Виж, на това му се вика загадка, нали?

— Онзи слуга, за когото спомена. Той е в града, нали? Да закупи продукти за пътуването ви? Може би, но и нещо повече, подозирам. — Инеб отново се усмихна. — Мога да надушвам заговори, о, да.

— Тъй ли? Я ми кажи: къде са другите ти приятели демони?

— В някоя задна уличка, предполагам. Освен Агин Агейн — тя изчезна.

— Агин Агейн?

— Демонката на Страстта.

— Изчезнала? От колко време, Инеб Коф?

— Някъде около внезапната кончина на Некротус.

— И колко скоро след като взе короната Макротус обяви забраните?

— Тези дрехи ме задушават!

Бочълайн се пресегна.

— Я да разкопчаем тези копченца... О, те са само на уж, разбирам. Е, дали да срежа дрехите и да те освободя?

— Не. Още едно пиене ще е по-добре. Да. Чудесно. Забраните ли? След седмица някъде, през която вече беше започнал... да подготвя пътя. Като издигна Богинята на Добродетелността в официална религия. Новонаета армия на благочестивостта, посветена да надзирава поведението на всеки гражданин в Куейнт. Кълна се в Бездната, трябваше да се досетим, че това предстои! — Инеб дръпна яката си, погледна крадешком към Сторкул Пърдж и се наведе още по-близо към Бочълайн. — Замисляте нещо, нали? Какво? Кажете ми!

— Мислех да взема от приятелката ти известно количество кръв.

Демонът зяпна чародея и облиза устни.

— О. Колко... колко кръв имате предвид?

Бочълайн беше вдигнал бутилката с китова сперма и я оглеждаше.

— Ами, зависи от чистотата.

— А. Разбирам. Трябва обезателно да е чиста. Мисля, Бочълайн, че нейната кръв е много чиста, наистина. Предвид това... за фатално количество ли говорим?

Магъосникът повдигна вежди. Вдигна бутилката, присви очи към гъстата утайка на дъното и я разклати.

— Трудно е да се каже, уви. О, виж, още са живи... как е възможно това? Вече не съм убеден, че тази сперма е била от кит. Не, ни най-малко. Любопитно.

— Смятате ли да я помолите за това?

По аскетичното лице на магъосника пробяга изненада.

— Да я помоля ли? Признавам, не бях помислил за това.

— А тази кръв — каза Инеб и се присви плътно до него, — какво смятате да правите с нея?

— Аз ли? Нищо. Спътникът ми обаче ще я приложи в ритуал на възкресение.

Демонът огледа небето за враната, но нея я нямаше. Той се размърда неспокойно.

— Възкресение. Разбира се, защо не се сетих? Мога да отговоря на този въпрос. Не можах, защото не ми казахте какво замисляте.

— Нищо драматично, уверявам те. Да свалим крал Макротус. Ще се постарая да опазим колкото може повече от населението на града.

— Искате трона на Куейнт?

— За нас? Едва ли. Какво да правим с него? Не, считайте го за услуга.

— Услуга?

— Ами, плаща ни се, за да премахнем бързо този ужасен уклон към здравословен живот. Макар че, честно казано, материалното богатство не ме интересува особено. По-скоро ме интригува предизвикателството.

Бочълайн се изправи, обърна се към Сторкул Пърдж и извади нож.

Животът на Имид Фактало никога не беше струвал кой знае колко. Такава поне беше собствената му преценка. Без жена, без деца, а и не беше мъж, когото жените ще гонят, освен ако не открадне нещо от тях. Така че самотата всъщност му беше близка, като стар приятел. Въпреки че уж да имаш приятел означава да не си самотен. Тази мисъл го накара да заключи, че самотата изобщо не е като стар приятел. Всъщност, ако имаше приятел, щеше да може да обсъди с него мислите си, понеже това правеха приятелите, и явно разговорът щеше да е чудесен.

Седеше на предното стъпало на скромното си самотно жилище и гледаше как една катерица подскача объркано по близкото дърво. Беше събирала седмици наред всевъзможни неща в очакване на идващата зима. Странно, такива гризачи като че ли отбягваха приятелска компания. Самотата беше желаното им състояние. Ето до какво води яденето на орехи и зърна, заключи той мрачно.

Сегашното объркване на съществуването нямаше никаква видима външна причина, което подсказа на Имид, че източникът на тревогите идва отвътре, някакъв особен пристъп на безпокойство в малкия му мозък. Може би преживяваше морална криза и това го караше да подскача и цвърчи толкова гневно.

За всичко беше виновен онзи проклет слуга, каза си Имид. Греяно вино, ръждивец и дъранг, истинско изобилие от забранени вещества и безразличието, с което ги поглъщаше, беше отнело дъха на Имид. Жесток като катерица беше този човек. Разсеял беше светеца на Славния труд и още по-лошо — накарал го беше да мисли за насилие.

До ушите му стигна приглушен шум, някъде откъм Великия храм на Богинята. Тълпа. Далечни крясъци.

Катерицата замръзна и кривна глава. После побягна.

Врявата се усили.

Светецът леко се наведе и надникна по улицата.

Още писъци, пукот на счупени грънци, силен трясък... хора изпълниха пространството между сградите. Тълпа. Прииждаше право към него.

Притеснен, Имид се надигна от стъпалото.

Стотина граждани, ако не и повече. Разкривени от ужас и паника лица, между тях — светци на Славния труд. И достойни. И монахини... какво беше това?

Изпълниха улицата. Бутаха се и газеха всеки който падне. Едно разплакано бебе се изтъркаля до долното стъпало точно под Имид и той го вдигна бързо миг преди ботушът на един достоен да стъпи върху него. Дръпна се, опря рамене във вратата и зяпна обезумялата тълпа.

А след нея вървеше Паладинът на Чистотата Инвет Лоут. Беше извадил меча си и лъскавата стомана святкаше; размахваше оръжието над главата си и крачеше все едно, че води парад. Или кара стадо овце.

— Слабаци! — ревеше Паладинът. — Бягайте, мръсна ган такава! Всички сте осъдени! Видях ви лицата! Подуших мръсния ви дъх! Нечисти сте всички! Никой няма да избяга присъдата ми!

Забеляза Имид и вече смълчаното бебе в ръцете му и ги посочи с меча си.

— Свидетели сте!

Имид зяпна. Бебето също зяпна. От покрива точно над тях катерицата и тя зяпна.

В другата ръка на Инвет имаше носна кърпа, с която Паладинът бършеше засъхнала кръв от лицето си. Очите му блестяха ужасно.

— Обявете се! Свидетели! Или понесете съдбата на Нечистите!

— Свидетели сме! — вресна уплашено Имид. Бебето благоразумно изгъркори.

Паладинът на Чистотата размахва триумфално меча и подкара стадото си напред.

Нещо близо до Великия храм гореше, димът се виеше нагоре и се трупаше на тъмни, почти черни облаци.

Зад Инвет Лоут Имид с изненада видя Елас Сил — ситнеше крадешком към него.

— Елас...

— Тихо, глупако! Видя ли го? Полудял е! — Замълча. — Това бебе не е твое.

— Да съм казал, че е?

— Тогава защо го държиш? Не знаеш ли колко е опасно това? Може да се наака, да се разреве или най-лошото — да се разшава!

— Някой го пусна.

— На главата ли си падна? — Приблужи се и погледна. — Това петно... цицина ли е?

— Би могло...

— Кълна се в Богинята, светец ли е? Имид, намерил си най-младия светец на Славния труд!

— Какво? То това е само едно бебе...

— Светец е!

— Какъв труд? Бебетата не работят! Елас Сил, изгубила си си ума!

— Виж му лицето, глупако — точно сега работи!

Нещо топло плесна в скута на Имид и миризмата го удари в носа.

Междувременно тълпата на осъдените беше нараснала, четиристотин двайсет и шест и още, носеше се като стадо побъркани добичета по булевард „Зеления език“. А от двете страни, по улици и задни улички, суматохата се разрастваше като гнила смет.

Един говедар, повел трийсет вола към двора на търговец месар, изтърва уплашените си животни и те се втурнаха полудели право към многото фургони, издърпани и оставени под Паметника на Пърленето — древно тухлено здание, двайсет етажа високо, със съмнителен произход и неясно предназначение.

Фургоните бяха тежко натоварени с бурета лой, която се топеше през целия ден и покриваше подгизналото дърво с лъскава патина. Арто Прочутия гълтач на огън, чиято прочутост напоследък се беше смалила до жалка пепел, минаваше покрай тях точно в този момент. Успя само да види тичащите към него побеснели волове, а след това го удари грамадна рогата глава. Ударът го изхвърли назад, гърнето с жаравата, окачено на дясното му рамо, изхвърча и пръсна въглените си във всички посоки.

Последвалият взрив беше чул и усетен от всеки гражданин в Куейнт, а рибарите в залива, които изхвърляха риби с четири перки от мрежите си, вдигнаха глави и видяха фучащо към небето огнено кълбо и поне три вола, премятащи се във въздуха над града, преди Паметникът на Пърленето да рухне пред очите им.

Пламъците огряха прашните облаци в ярко оранжево.

Бочълайн бавно избърса острието на ножа с бял парцал. Погледна за миг към Инеб Коф, а после се обърна на запад, където

слънцето вече пълзеше надолу в пещерата на нощта, и застина неподвижно като фигура в героичен гоблен.

Демонът лежеше изпружен на земята, стегнат в отеснелите си кукленски дрехи.

— Добре — изръмжа Инеб, — срежи ги да ме освободиш. Но внимателно!

— Няма защо да се притесняваш, демоне — каза Бочълайн и се наведе над него. — Но ако продължаваш да се въртиш...

— Няма да мръдна, обещавам!

Лек плясък на криле издаде връщането на враната. Лъхна остра миризма на плесен, а след секунда до Бочълайн се появи втора фигура: грамаден мъж, плешив, кожата му с белотата на твърдо сварено и обелено яйце, и също толкова лепкава на допир навярно. Малки унили очи изгледаха демона с хладно любопитство.

Инеб оголи зъби в усмивка.

— Знам какво си мислиш. Но не. Аз не. Не съм хомункулус. Дори голем не съм. Аз съм истински демон.

Мъжът облиза отпуснатите си устни.

Инеб замълча, устата му изведнъж пресъхна.

Върхът на ножа се хлъзна под жакета на демона точно над издутия му корем и започна да реже нагоре.

Бочълайн вдигна другата си ръка, подаде окървавения парцал на спътника си и каза:

— Слънцето залезе, Корбал Броуч.

Резна нагоре, жакетът се разтвори и магьосникът продължи с ръкавите.

Корбал Броуч взе парцала и го вдигна към лицето си. Вдиша дълбоко, а после се усмихна, хвърли парцала в краката си и направи няколко жеста с дясната си ръка.

— А нечистите, Корбал Броуч? — попита Бочълайн.

Кръглото лице на евнуха се смръщи разочаровано, почти кисело.

— А, разбира се — измърмори Бочълайн. — Прощавай, приятелю.

Още три рязвания и дрехите паднаха. Демонът се надигна и доволно си пое дъх.

— Чудесно! Така е много по-добре. Вече съм нов демон.

— Ще ми изтече кръвта! — проплака Сторкул Пърдж.

— Бодна ти само пръста, жено! — изсумтя презрително Инеб.

— Ще припадна!

Бочълайн прибра ножа.

— Моля, седнете, госпожице Пърдж. Инеб, налей, ако обичаш, малко вино на Рицаря на Нещастиято.

Имид Фактало — туниката му беше прогизнала и оцапана — затича по улицата. Елас Сил тичаше до него. Бебето се въртеше в ръцете му, но изглеждаше доволно.

Зад тях един бегач на дълги разстояния, който се връщаше от гостуване на седем левги извън града и поради това умът му разбираемо беше разстроен, влетя в горящата сграда. И повече не излезе. Паникьосани животни и пощурели граждани тичаха във всички посоки през пушеци, искри и пепел. Фенерджиите още не се бяха появили и само пожарите в различни райони на града се бореха с пълзящата нощна тъмнина.

Елас се вкопчи в ръката на Имид и го дръпна.

— Насам!

Побягнаха по тъмна лъкатушеща уличка.

— Не ни бийте! — чу се писклив жален вик някъде отпред.

Двамата спряха и се огледаха в тъмното.

— Оставете ни на мира!

Имид Фактало заситни предпазливо напред. И видя в сметта две малки фигури. Нелепо дребни и кльоцави. Отляво — мъж с набръчкана като на златна фурма кожа. До него — жена, мъничка, но все пак зряла жена, сякаш някой извратен майстор беше направил цицеста тънкокрака кукла, с която да глези болните си фантазии.

— Мостове на Бездната! — прошепна Елас Сил. — Какво са тия двамата?

Сбръчканият отвърна:

— Аз съм Дебелина, известен на много мои приятели като Наусео Мързела. А приятелката ми е Леност, Сенкер Късната на име. А не ми ли намирисва тук на нещо? Нещо... предстоящо? Съживяващо? О, да, мирише ми. Ти можеш ли да го помиришеш, Сенкер?

— Не мога да се занимавам с мирисане.

— Ах, да. Досадата се връща... със закъснение!

— Тази миризма е бебешко ако — каза Имид Фактало.

— Не това. Нещо друго. Нещо... чудесно.

Зад тях се разнесоха крясъци.

— Какво беше това? — попита Наусео.

Елас Сил дръпна Имид за ръката.

— Да се махаме оттук.

Заобиколиха двата демона и Имид попита:

— Сега накъде?

— Във великия храм. Да дадем бебето на монахините.

— Добра идея. Те ще знаят какво да правят с него.

Зад тях Наусео Мързела пропълзя към демонката на Леността.

— Чувствам се по-добре, знаеш ли? По-добре. Странно е.

Промени идат към Куейнт, о, да.

Письците се приближиха.

— Май трябва да бягаме — каза Сенкер.

— Да бягаме ли? Защо?

— О, прав си. Защо да си правим труда?

Емансипор Рийзи излезе от тронната зала. Макар че, честно казано, трудно можеше да се нарече тронна зала, освен ако механизъм в желязна рамка с ремъци, колела и оси, голям колкото стая, можеше да се нарече трон.

Но пък, от друга страна, защо не? Не беше ли държавният апарат повторение на баланси, тежести и противотежести? Разбира се, че беше. Метафорично. С краля в средата, обременен по рождено право и увиснал в съоръжение, основано на заблуждаващото понятие за йерархично превъзходство. Сякаш неравенството може да се оправдае в името на традиция и подразбиращите се предпоставки за него са самоочевидни и неопровержими. И не беше ли този ревностен и фанатичен стремеж към здраве също такава илюзия за превъзходство, само че този път подчинена на морални убеждения? Сякаш жизнеността сама по себе си е нещо добродетелно?

За жалост, помисли Емансипор, докато вървеше по широката дълга колонада, присъщо е за мръсната човешка природа да скалпва сложни системи на вярване, всички предназначени да подхранват

нечие его. И да държат под контрол тези с не толкова неприятно его. Безкрайно множество ножове, притиснати до нечие друго гърло...

Трясък на счупено стъкло прекъсна мислите му. Лъскави парчета западаха навътре от двете страни на величественния коридор. Странни, ужасяващи фигури се заизмъкваха на свобода. Здравите мъртъвци. Излизаха от изправените си ковчези, протягаха ръце и дращеха във въздуха. Ужасяващи стонове се изтръгваха от съсухрени гърла, усти зейваха широко. Залитаха и се тътреха, а виковете им ставаха все по-силни и отчаяни.

Емансипор Рийзи зяпна втрещен, а след това изпъшка и промърмори:

— Корбал Броуч...

Един труп се извърна и изсъхналите му очи сякаш се впиха в Емансипор. Не беше изгнил колкото повечето останали и странни течности капеха като сълзи по отпуснатите му страни. Челюстта се раздвижи, изпука и най-сетне каза:

— *Всичко е лъжа.*

— Кое?

— *Отиваме си. Всички. На същото място. Здравите, болните, убийците, светците! Същото ужасно място! Претърпкано, толкова претърпкано!*

Мъртвите, както отдавна беше открил Емансипор, рядко имаха да кажат нещо добро. Но дори и тогава не можеше да се намерят двама мъртъвци, които да кажат едно и също. Обзе го нарастващо любопитство за подробностите в неизброимите лични кошмари, които носи смъртта.

— Как изглежда то? — попита слугата. — Това претърпкано място?

— *Гигантски пазар* — отвърна трупът, пръстите му дращеха в нищото. — *Толкова много храна. Съкровища. Толкова много... неща!*

— Е, това не звучи толкова зле.

— *Но нямам никакви пари!* — изкрещя трупът и задраска с нокти лицето си, след това се обърна, тръгна нанякъде и простена: — *Никакви пари. Никакви. Никакви. Всичка други имат пари — дори убийците! Защо не и аз? Ох, защо не и аааз?*

Емансипор зяпна след него.

Мъртва жена залитна наблизо, сякаш се навеждаше и вдигаше от пода невидими неща.

— *Това не е моето!* — проплака тя. — *И това не е моето!* Ох, къде е бебенцето ми? Чии бебета са тези? Ох! Ох! — Продължи напред, като вдигаше и захвърляше невидими бебета. — *Всички са толкова грозни! Кой е родил всички тези грозни бебета?*

Колонадата вече бе пълна с безцелно обикалящи трупове, макар да имаше някакво общо, безразборно почти стичане към външните врати. Емансипор подозираше, че скоро ще започнат да търсят живите си близки, защото това правеха обикновено немрящите, щом им се удадеше възможност. Да изрекат последни съжаления, злостни обвинения или празен хленч. Жалки в повечето случаи и само понякога — смъртно опасни. Все пак, реши Емансипор, малцина в Куейнт щяха изобщо да забравят тази нощ.

— В името на Бездната! — прошепна Имид Фактало. — Онзи мъж там определено не изглежда здрав.

Свита в сенките до него, Елас Сил изсумтя тихо, след което изсъска:

— Защото е мъртъв, идиот такъв!

Фигурата тътреше вдървените си като пънове крака на зигзаг през площада пред официалния вход на Великия храм. Откритото пространство бе затрупано със смет и осеяно с мръсни локви, но освен самотния мъртвец беше пусто. Някъде зад тъмното туловище на храма горяха сгради и искрящият дим се къдреше в нощното небе. Писъци и ужасени кръсъци стигаха до тях от всички страни, от всяка улица и пресечка.

— Какво стана? — попита с разтреперан глас Имид.

— Опитай се да използваш малко този твой здрав мозък, глупако — сопна се Елас. — Това е по *наша* вина. Твоя и моя, Имид Фактало.

Той примига. Очите му зашариха насам-натам и накрая се спряха на нея.

— Но нали всички бяхме светци, всички! Ние бяхме просто тези, които занесоха парите! — Зяпна отново залитащия труп. — Изобщо не казаха нещо за, въ, за вдигане на мъртвите!

— Те са некроманти!

— Но как ще ни отърве това от крал Макротус?

— Шшт! Полудя ли? Нито дума повече за това!

Имид Фактало погледна бебето в ръцете си и прошепна:

— В името на Богинята! Какво направихме? Що за живот ще намери това дете тук?

— О, успокой се — каза Елас Сил. — Тези трупове рано или късно ще се разпаднат. После просто ще съберем парчетата... и ще ги заровим някъде.

— Мислиш ли — попита Имид, странно останал без дъх, — че всеки, който е умрял...

Елас Сил го погледна накриво.

— Тайни си имаш, а?

— Не! Нищо такова. Само, ами, майка ми... В смисъл, обичах си я много, разбира се. Но все пак...

— Не си очарован от идеята да я видиш отново ли? — Елас му се усмихна особено гадно и изсумтя: — И ти си мислиш, че имаш проблеми! Аз бутнах мъжа си по стълбите.

Имид я зяпна.

Тя се засмя.

— Не сме ли двамата свършени светци, а?

Той погледна към площада.

— Мислиш ли... мислиш ли, че е там някъде?

— Защо да не е?

— Защо го уби?

— Пикаеше прав.

— Какво?

Тя го изгледа ядосано.

— Тъпо е, нали? Непрекъснато му казвах да избърше капака на чинията след това. Но правеше ли го? Никога! Нито веднъж! Най-после, ами, писна ми! Защо ме гледаш така? Беше оправдано, милостиво убийство всъщност. Представи си: мъж, който да не може да уцели! Унизително!

— Кое? Да не пикае прав или да не бърше?

— Бях си подготвила много аргументи, при това достатъчно валидни. Просто в случай, че стражата заподозре. Но те не се интересуваха, не и след като ги подкупих. Беше по времето на Некротус, разбира се.

— А, ясно.

— Виж, пътят е чист. Да вървим.

Надигнаха се от скривалището си и забързаха към площада.

Инеб Коф заподскача от крак на крак, без да откъсва очи от пожарите, окъпали в сияние коремите на облаците дим над града. Обърна се към Бочълайн.

— Усещам глад там вътре. Желание за... отдаване на страсти!

Магъосникът — беше скръстил ръце — кимна и рече:

— Това трябва да са *нездравите* мъртъвци.

Сторкул Пърдж вдигна глава замаяна.

— Но в Куейнт няма никакъв алкохол! Нито капка! И никакъв ръждивец и дъранг! Никакви курви, никакви заведения за комар!

Бочълайн й отвърна с нещо като усмивка:

— Скъпа моя рицарке, наивитетът ви е очарователен. Колко ли подови дъски се къртят в момента, питам се? Колко отдавна заключени врати на мазета скърцат и се отварят? А когато живите видят какво са разкрили мъртвите им гости, всички онези добре скрити запаси, ами, дори светица като вас би трябвало да си направи правилните заключения.

Инеб Коф заподскача към Сторкул Пърдж и клекна до нея.

— Още винце?

Тя подаде чашата си и Порок наля, като внимаваше да не разлее нито капка, въпреки нарастващото си нетърпение да се върне по улиците на Куейнт, които скоро щяха да пощурят. Щом приключи, вдигна глава и се огледа. Корбал Броуч го нямаше никакъв, а Бочълайн оправяше наметалото си и оглеждаше колко лъснати са ботушите му.

— Благословени магъоснико — каза Инеб. — Отивате ли някъде?

Мъжът го изгледа за миг и кимна.

— О, да. Дойде времето да влезем в любимия ви град.

Инеб пак заподскача.

— Чудесно! О, ще е такова празненство! Живите, мъртвите, всички ще са там!

— Работата на Корбал Броуч приключи — каза Бочълайн. — Сега започва моята...

Инеб Коф не искаше да пропусне това. В никакъв случай.

Сторкул Пърдж се изправи, олюля се и каза малко замаяно:

— Бардакът на Хурла. Ще се отвори отново за работа. Хурла умря, но това не би трябвало да има значение. В смисъл голямо. Клиентите ѝ няма и да забележат разликата. Стаята ми още е там — чакат ме. О, да побързае!

Явно булото на цивилизацията е доста тънко, отбеляза Емансипор. Толкова лесно се беше разкъсало и разкрило чакащата отдолу поквара. Чакаща, както винаги правят такива неща, първия намек за вълнение. При все това вихрещата се анархия беше гледка, която си струваше да се види. Огромното открито пространство пред двореца беше пълно с фигури, повечето от които злокобно мъртви и в ужасни състояния на развала. Което като че ли не беше кой знае какво неудобство, както залитаха насам-натам и размахваха прашни бутилки в костеливите си ръце, а по краката им се изливаха доста по-различни и неприятни течности. Една жена се беше проснала на стъпалата на двореца, дърпаше дим на ръждивец от наргиле и димът след това се къдреше през изгнилите дупки на гърдите ѝ. Отдавна умряла проститутка гонеше съвсем жив мъж през тълпите и си искаше отдавна дължими пари за минала услуга. Крясъците ѝ изпълваха въздуха.

Граждани се биеха с мъртвите си близки по всевъзможни поводи и трупове обикновено се справяха по-зле, тъй като живите можеха да късат ръце и да трошат пицъли, което изглеждаше невъзпитано да го прави човек на близки, все едно дали го заслужават, или не. Но след като задръжките за всякакви желаня и страсти бяха отприщени, вихрещата се на площада война беше напълно разбираема.

Все пак, зачуди се Емансипор, застанал на горната площадка на дворецовото стълбище, всичко това бе някак доста... внезапно. Вдигането на мъртвите, здрави и нездрави, като че ли не трябваше толкова лесно да разпали такъв хедонистичен пожар. Дали Бочълайн не беше направил още нещо, което да добави лютивина към сместа? Вероятно.

Още сгради се бяха подпалили и въздухът горчеше от дим и навята пепел. Емансипор помисли за миг какво да прави сега и накрая

седна на грубия камък. Седна и зяпна озадачен безумната суматоха на площада.

Инеб Коф, Бочълайн и Сторкул Пърдж стояха на пътя пред градските порти, зяпнали нагоре към редицата нанизани на железни пръти хора на стената. Бяха оживели, но в същото време задържани от шиповете, и краката им се гърчеха и ритаха, петите им тупаха по камъните.

— Виждал съм танц — каза Бочълайн, — в една далечна земя, досущ като този.

— И онези танцьори ли бяха набучени на стена? — попита Инеб.

— Не, но като нищо можеше да са. И всъщност, както би могъл да каже слугата ми, *трябваше* да са били.

Инеб отново загледа ритачите. Някои бяха сложили ръце на кръста си.

— Разбирам го — каза демонът.

— Е — въздъхна Бочълайн, — никакви стражи не се виждат при портата, което предполага, че влизането ни няма да бъде затруднено. — Закрачи към отрупания със смет проход, после спря. — Но първо трябва да изпълня едно обещание. — Погледна отново нагоре към стената. — А, ето го и него. — Последва жест и Инеб Коф видя как един от танцуващите трупове се вдигна от набучилия го метален прът, после бавно се понесе надолу, като все още риташе с ръце на кръста.

Устата на трупа се отвори широко и той изкрещя:

— Не мога да спра! О, помогнете ми! Искам този пъклен танц да спре!

И някогашният крал Некротус най-сетне кацна на пътя и се свлече в канавката. Последва тупане и мятане на ръце и крака, след което мъртвешката глава се надигна и се люшна на мършавия врат.

— Скъпи кралю — каза Бочълайн, — свободен сте и ви каня да дойдете с нас. Влизаме в Куейнт.

Трупът се надигна и потрепери.

— Добре! Да. Искам главата на оня кучи син! Искам да я откъсна и да я ритам по улицата. О, хайде да посетим скъпия ми брат, да, да побързаме!

— Изглежда — каза Бочълайн, след като ги поведе през портата, — че много от сегашната тъкан на благоприличие се е протрила във вашия град, скъпи кралю. Не, направо се е раздрала и това изобщо не е по моя вина. Радвам се да открия въпросното доказателство за собствените ми драгоценни убеждения.

— За какво... говориш? — попита с пиянски глас Сторкул Пърдж.

— Ами, ако преобразуваме метафората, говоря за това, че благочестието е само една тънка патина, направена достатъчно мътна, за да прикрива истинската природа на нашия вид, но все пак крехка и тънка.

— Кой го интересува това? — настоя Некротус. — Аз просто си искам трона!

— Но дали гражданите на града ви ще приемат управлението на немрящ крал?

— Щом са приели толкова лесно да ги управляват родени с умрял мозък, магьоснико — изръмжа дрезгаво Некротус, — защо не?

— Е — отстъпи Бочълайн. — Вярно е, че простолюдието се радва на скандали, стане ли дума за кралски особи. Предполагам, че това спокойно може да се квалифицира така.

Тази нощ гражданите бяха навън, дишащи и бездиханни, спретнати и здрави, опърпани и разкапани. Чуваха се дрезгави викове и накъсани пронизителни писъци, дивашки смях и трясък на бутилки. Пожари бушуваха на фона на нощното небе, пушек се къдреше и трупаше на облаци. И, както видя Инеб Коф, всякакви драми се разиграваха пред очите им.

Мъртъв художник гонеше собственик на галерия и си искаше парите с толкова жалостив и хленчещ глас, че демонът изпита желание да го убие повторно, не че това щеше да свърши някаква работа, но все пак можеше да се окаже удовлетворително. Докато Инеб обмисляше дали да го подгони, двамата ги подминаха и се скриха в една уличка. А от съседната излизаха тълпа мъхнати деца, явно изпъзели от някое тайно гробище в някой заден двор: бяха намерили убиеца си и сега крачеха, пееха страховито и размахваха като трофеи разчленени крайници. Странна подробност, която Инеб забеляза: разкъсаният убиец, изглежда, беше изключителен с това, че имаше три ръце, освен ако децата не бяха проявили невнимание, както правят обикновено

децата, или пък не знаеха да броят добре. Все едно, хлапетата бяха щастливи, а щастието е хубаво нещо, нали?

— Това е лудост — каза Сторкул Пърдж. — Отивам да си намеря бардака, където са разумните хора.

Бочълайн ѝ отвърна с поклон.

— Скъпа Рицарке на Щастието, благодаря за приноса ви тази нощ. Вярвам, че виното ви възстанови?

А тя примига.

— Възстанови? О, да. Възстанови, съживи, ободри, въодушеви даже. — Огледа очите на спътниците си и най-накрая се спря на двете мъртви. — О, вие не сте добре, нали?

— Чак сега ли забелязахте? — Некротус се усмихна. — Всъщност това ми харесва. Вие сте моят тип жена... Мисля... Вече.

— Само за да не си направите погрешни изводи, не вървя евтино — каза високомерно Сторкул.

— Отвратително — измърмори Инеб Коф. — Но прелестно.

— Да продължим ли все пак? — обърна се Бочълайн към Некротус и в отговор той потрепери и кимна.

Сторкул Пърдж изхъмка и тръгна нанякъде залитайки, сигурно към стария си бардак.

Крал Некротус направи кратко спазматично усилие да срещне с костеливи пръсти дългата си чорлава и нацвъкана с птичи курешки коса, а после тръгна с весела стъпка, като дори подритваше.

— О, ще танцувам! По целия път до двореца! Оо! Колко уничително!

Некромантът погледна питащо Инеб Коф и демонът кимна.

— Абсолютно. С вас двамата съм. Не бих пропуснал това, няма начин.

— Всъщност бих искал да направите още нещо за мен — каза Бочълайн.

— Гадно ли е?

— Ами, да, предполагам.

— Добре, тогава ще го направя.

Имид Фактало, бебето и Елас Сил излязоха пред просторния преден вход на Великия храм на Господарката и зяпнаха опулени

десетките тела, нападали по широките стъпала към подиума и олтара на него.

— Клане — каза с разтреперан глас Имид.

Елас изсумтя и поклати глава.

— Не непременно. Да виждаш кръв? Не виждам никаква кръв.

— Ами, доста тъмно е...

— Не, дори под стойките с факлите няма.

— Но никой не се движи.

— Прав си... адски е странно. Хайде, ела да видим отблизо.

Тръгнаха през площада. На две улици зад храма гореше жилищна сграда, бълваше в небето искри и на техния фон силуетът на Храма на Господарката се очертаваше като тъмна затворена гробница.

— Типично — изсумтя Елас Сил. — Свили са се вътре като под обсада и предполагам, че е точно така. Май няма да чуем скоро зловещи възвания от олтара, а? Богинята сигурно трепери от страх в някоя дупка.

— Шшш! В името на Бездната, Елас, луда ли си?

— Луда ли? Луда съм, да. Направо побъркана.

Приблжиха се към стълбището и пръснатите по него тела, тела, които започваха да се размърдват, чули гласовете им. Надигаха се глави, замаяни очи се впиваха в тях. Имид и Елас спряха.

— Тя няма да ни спаси! — изохка някаква жена. — Нездрави хора... навсякъде! Пиене... и дим — навсякъде! Ахх, призлява ми. Само като ги видя! Погнуса, гадост, болест, мор!

И всички застанаха в хор:

— Погнуса, гадост, болест, мор!

— Богиньо на бездната! — възкликна шепнешком Имид. — Добродетелни наивници! И виж, гаснат пред очите ни!

— Спомни си какво ни учиха като светци — каза Елас. — Разгулът, стане ли повсеместен, е като мор. Убийствена, всепоглъщаща орда демони, покваряващи умове, тела и души. Разгулът е зловещото бягство от естественото страдание, а естественото страдание е верният път, по който трябва да се върви. Защо? Защото е единственият *честен* път.

Имид я изглежда.

— Не вярваше на целия този боклук, нали?

— Не, разбира се, но тези хора вярват.

— И убежденията им ги убиват?

— Точно така.

— Но това е безумие! — С бебето на ръце, Имид Фактало пристъпи напред. — Чуйте ме! Аз съм Светец! Чуйте ме, всички!

Стенещите се смълчаха. Изпълнени с надежда очи блеснаха към него на светлината на пламъците.

— Нима не виждате? Трезвостта означава ясен поглед, а ясният поглед означава, че виждате истината! Виждате точно колко жесток, безразличен и грозен е всъщност животът ви! Виждате как други хора ви контролират, контролират всяка страна от окаяното ви съществуване, и не просто ви контролират — ебават се с вас!

Ахкания и един самотен приглушен писък отвърнаха на необмислената ругатня на Имид.

— Не може да говориш така!

— Мръсно, мръсно!

— Не, не, не искам да слушам това.

Бебето проплака.

— Всичко е само думи! — извика Имид. — Никой от властващите всъщност не дава и едно шибано...

— Тишина!

Думата прозвуча гръмко и отекна, ясно и силно, от входа на храма. Добродетелните по стъпалата се заизвъръщаха натам с облекчени въздишки. Имид и Елас се възряха в загърнатата в сиво монахиня, която пристъпи напред и застана вдясно от олтара.

— Гръмогласната монахиня! — извика някой.

Бебето отново проплака.

Коленете на Имид се разтрепериха, щом жената в сиво изпъна обвинително пръст към него и изсъска:

— Ти!

— Аз! — отвърна Имид инстинктивно.

— Хулител на лъжливи истини!

— Какво? — изуми се Елас Сил.

— Нечестивец! Възвестител на *Всичко, което не трябва да се знае!*

— Е — викна Имид, внезапно и необяснимо одързостен, — доста късно е вече за *това*, нали?

Нови ахкания. И още по-лошо: зад тях на площада се събираше тълпа. Мъртви, както и живи.

— О! — каза Елас зад Имид, — сега вече я загази.

Монахинята вдигна ръце и извика:

— Присъда ще има! Господарката на Благонравието ще говори! От Пресветия си олтар. Ще говори!

Странен стържещ звук отекна от грубия каменен саркофаг до монахинята, а след него се чу треперещ глас:

— Бебе ли надушвам?

Един шамар по огромната отпусната буза, после друг, и още един, и още, и...

— Спри! Моля те! Не ме бий!

— Наусео? Събуди ли се?

Две размътени преситени очи примигаха, изуменото изражение се стопи, заменено от мръщение.

— Инеб Коф. Какво правиш, искаш да ме убиеш ли?

— Искам да те събудя!

— Спях ли? Не е изненадващо, знаеш ли. Пълен съм до пръсване... Каква нощ! Толкова неочаквано!

Инеб Коф стоеше на гърдите на Демона на Дебелината, или поне си мислеше така — може и да беше само на лявата част, тъй като Наусео Мързела се беше издул и бе запълнил цялата уличка, плът се беше струпала покрай двете стени и още плът се изливаше надолу почти до входа на уличката.

— Все едно — каза Инеб и се оригна с вмирисан на вкиснала бира дъх. — Трябваш ми буден и прав. Чака ни пътуване.

— Пътуване ли? Къде?

— Не далече, обещавам.

— Не мога. Много ще е трудно. Много ще е трудно... богове, откъде се взе този глад?

Инеб клекна и се почеса по пълчивата челюст.

— Спотайвал се е, предполагам. Криел се е, дебнел е. Колкото до храната, да виждаш някакви псета по улиците? Котки? Коня? И аз не виждам. Тая нощ беше кървава баня и не е свършило още и наполовина. Кой можеше да си представи всичко това?

— Та какво стана все пак? — попита Наусео.

— Някой от града е наел двама некроманти да свалят тази ужасна тирания. — Подръпна носа си, понеже го сърбеше и течеше от всичката прах, натъпкана в него. — Май са започнали доста добре.

— Некроманти ли?

— Да. Единият е магьосник и освен това обвързва демони, което много ме изнервя. Изнервя ме, Наусео, о, да. Все едно, още не ми е посягал, което приемам за добър знак, след като бях толкова слаб, като се запознахме.

— Но вече никакви грижи, нали? — Наусео леко се размърда и грамади от плът се затъркаляха с грохот под Инеб. — Твърде силни сме вече. Няма жив обвързващ, който да може да ни вземе вече, каквито сме силни.

— Дано да си прав. Та значи тия некроманти, изглежда, държат на думата си. Ще дръпнат Макротус от трона, ще тупнат някой не толкова ужасен на мястото му и Куейнт се връща към нормалното си разумно и грохнало състояние. Може да е дори самият Некротус — другият го е възкресил, знаеш ли.

— О, каква радост!

— Все едно, трябва да тръгваме. Да си виждал Леност напоследък?

— Ами... тук някъде беше...

Някъде изотдолу отекна смътен стон.

Когато Емансипор Рийзи зърна Бочълайн, жителите, които все още можеха да мърдат, бяха продължили напред.

Господарят му крачеше бавно, стиснал ръце зад гърба си, и се спираше от време на време да размени дума-две с разните сакати мъртви и немрящи граждани, докато се приближаваше нехайно към дворцовите стъпала, където бе седнал слугата.

Бочълайн вдигна глава и присви очи към Емансипор.

— Крал Макротус вътре ли е?

Емансипор кимна и каза:

— О, да, няма да ходи никъде.

— Бях в компанията на крал Некротус — рече некромантът и се огледа. — Но, изглежда, сме се разделили. — В тази тълпа... все едно,

подробностите не са важни. Доколкото схващам, господин Рийзи, не те е заговорял груп, решил на всяка цена да влезе в двореца?

— Не, господарю.

— А, разбирам. Любопитен съм, господин Рийзи, дали ти е хрумнало, че събитията са се задвижили с определено хищна скорост?

— Откакто Инвет Лоут изхвърча от тази сграда, целият град сякаш си е загубил ума.

— Инвет Лоут ли?

— Паладинът на Чистотата, господарю. Лорд на Рицарите на Щастието. Боя се... — Емансипор се поколеба. — Ами, въ, дадох му носна кърпа. Беше си разкървавил носа, видите ли. Беше просто елементарна учтивост, как може да бъда обвинен за това? Искам да кажа...

— Господин Рийзи, спри. Мразя празното дърдорене. Ако те разбирам добре, една от носните ти кърпи сега е в ръцете на този Паладин. И това според теб по някакъв начин е важно.

— Господарю, спомняте ли си онова поле с д'баянг, през което минахме преди, въ, пет или шест дена?

Бочълайн присви очи.

— Продължавай, господин Рийзи.

— Ами, пъпките се бяха разпъпили, нали? Наричат ги макове, но всъщност не са никакви макове, както съм сигурен, че знаете. Все едно, въздухът беше пълен със спори...

— Господин Рийзи, въздухът не беше пълен със спори, стига човек да останеше на пътя. Както си спомням обаче, имаше някакъв смут, в ума ти поне, който те накара да побегнеш като луд през онова поле — с носна кърпа на носа и устата.

Лицето на Емансипор почервения.

— Корбал Броуч ме помоли да нося дробовете на онази жена, дето ги взе същата сутрин — господарю, те още дишаха!

— Дребна услуга значи...

— Простете, господарю, но в моите очи не беше дребна! Вярно, беше неприлично от моя страна, ужасът ми и последвалата паника имам предвид. Признавам. Но все едно. Както знаете, не обичам съживяващите алхимии — ступор и забрава, да, разбира се, при всяка възможност. Но съживяващи, както става от маковете на д'баянг? Не. Това го мразя. Та затова беше и носната кърпа.

— Господин Рийзи, кърпата, която си дал на Паладина, не беше пълната със спори на д'баянг, нали?

— Уви, господарю, тя беше. Мислех да я изпера, но...

— И Паладина го е прихванало?

— Така мисля. Изведнъж го обзе ревностно усърдие.

— Вероятно довело до... безразборно правораздаване?

— Би могло да се каже така, да.

Бочълайн поглади брадата си.

— Забележително. Маската на благоразумието, господин Рийзи, позволява всевъзможни прояви на нетърпимост и дори на гибелна агресивност. Щом тази илюзия бъде разкъсана обаче терорът на потисничеството се превръща в произволен акт, може би всеобхватен дори. — Замълча, потупа се с пръст по носа, след което продължи безмилостно: — Онзи сандък с монети по право принадлежи на теб, господин Рийзи. Възкресението на мъртвите? Напълно ненужно, както се оказва. Нужно беше само едно подбутване от ръцете на невинен, донякъде наивен слуга.

Емансипор зяпна некроманта. Обзе го отчаяно желание да отхвърли обвинението, да отрече всякаква вина, но бе загубил ума и дума. В ума му се въртеше смешен рефрен: „Не, не аз, не, не, не бях аз. Той беше. Кой беше? Някой друг! Само не аз! Не аз, не, не...“

— Господин Рийзи? Съвсем преbledня. Споменах ли, че никога досега не съм виждал очите ти толкова ясни? Бялото е направо изумително! Природна сила привлича всички неща надолу към земята. Ето защо допускам, че потокът на множество токсини в момента нахлува в горките ти стъпала. Ще се наложи да им се пусне кръв, опасявам се. Много кръв. Разбира се, сега не е моментът — не, не ме убеждавай в обратното, господин Рийзи. Сега, ако обичаш, ме заведи при крал Макротус.

Емансипор се намръщи, а след това примига. Стъпала? Кръв? Макротус?

— С радост ще ви заведа при Макротус, господарю, и може да му говорите колкото искате, сигурен съм, макар да подозирам, че това няма да свърши нищо добро.

— Рядко говоря, за да върша добро, господин Рийзи. Е, да тръгваме ли?

Инвет Лоут никога не се беше чувствал по-жив, толкова жив, че това го убиваше, но всичко беше наред, след като и той самият убиваше предостатъчно, ако кръвта, зацапала меча му, говореше нещо, а беше почти убеден, че говори ясно как е нанасял святата присъда над нечестивите неумити кретени, които дръзваха да се смятат за достойни граждани на Куейнт, присъда, която бе съвсем правилна и беше негово право, не, задължение като Паладин на Чистотата, Паладин на Съвършенството, повел авангарда на жизнеността към неговата здравословна благодатна смърт, а ако той и благословеният му авангард прегазеха няколко бебета и кекави старци по пътя си, е, нищо не можеше да се направи за това, нали, не и след като каузата беше справедлива, толкова справедлива, че заслепяваше като огъня на самото слънце, всепоглъщаща, стъргаща месото от костите и, да, сигурен беше, че стъргаща е правилната дума, а и защо да не е, не беше ли той Паладинът на Правилното, със сигурност беше точно това — и виж! Нощта все още е млада, изключително ярка всъщност, с всичките тези горящи коптори и техните горящи обитатели, никой от които не заслужаваше по-малко гадна, по-малко изпепеляваща смърт, защото присъдата идеше във всички форми, във всички големини, включително и онези опърпани одеяла, увили врецвящи гадни бебешоци всичките наредени пълнички и сладички от монахините, които като нищо можеше да са хубави под онези техни була, кой можеше да отрече че такива мисли са приемливи след като бяха монахини и прочие, а той беше Паладинът на Честността и крачеше по тази улица от огън, а нямаше ли някаква пещера в пъкъла която беше само огън и терзание, може би не, но трябваше да има, ако питаха Инвет Лоут, някое запазено място на вечната болка за всички тези болнави говна лошо облечени в човешка кожа, огньовете, които да могат да я напукат да изтръгнат месото отдолу и как щяха да се гърчат и да храчат и да повръщат мръсна слуз в несекващ порой от гадни отрови, и всичката плът щеше да се излива гънка по гънка лепкава и пъпчива с големи гноясали пори, плътта изпълва улицата и как да го подмине това? В името на Богинята, беше живо!

— Уумф! — издиша огромното тяло при внезапния сблъсък.

Дивашкото връхлитане на Инвет Лоут беше спряно. Той се блъсна в отпуснатите гънки плът, след което отхвърча назад и тупна по

задник. Примига и от носа му пак швирна кръв.

— Боли! — изхленчи тънък глас.

Паладинът скочи на крака, притиснал кърпа до лицето си. Можеше да го заобиколи това! Имаше меч. Сечеш, кълцаш, мушкаш, дялаш и режеш на две! И Инвет Лоут изрева и вдигна високо меча си.

На двайсетина крачки напред на голямата колкото бъчва безформена топка, която беше потното лице на Наусео Мързела, се изписа ужас и демонът изпищя.

И се дръпна, като едва отбягна връхлитащия меч.

Желязото издрънча в камъните.

Изпаднал в паника, Наусео Мързела се хвърли напред, надигна туловището си и докопа Паладина, преди да е успял да замахне отново. Изпънатата мазна кожа се хлъзна над Инвет Лоут в отчаяна прегръдка. Пори с поникнали от тях къдриви косми, плътта около тях възпалена и настръхнала като малки вулкани, се притиснаха безмилостно в борещия се Паладин и блъвнаха лава от воняща гной.

Наусео натика гърчещия се човек под дясната си мишница.

Където обитаваха всевъзможни кошмари.

Инвет Лоут не можеше да диша. Но и нямаше нужда да диша! Той беше Паладинът на... на... задушаваше се! Преглътна в месестата тъмнина, мокри косми се хлъзнаха по лицето му като червеи, пъпки се пръскаха, цепнатина по кожата се разшири и блъвна стара мазна пръст по устните му... о, вкусът, какво беше това? За какво му напомняше? Извара?

Извара. Последната съзнателна дума на Инвет Лоут изхлипа ужасено в ума му.

— Дай ми това бебе!

Имид Фактало се присви назад, стреснат от змийския съсък. Бебето в ръцете му беше млъкнало, изведнъж ококорило очи.

— Дай ми го!

Имид изгледа накриво Гръмогласната монахиня. Публичният им спор се беше сгромолясал до жалки злобни обиди, които макар да забавляваха тълпата, бяха съвсем безполезни. Доста странно последствие от словесната размяна бе това, че облеклото на монахинята се беше раздърпало. Дори воалът ѝ бе започнал да се

смъква от единия край и оголваше половината от изкривената ѝ от омраза уста.

Уста, в която Имид видя изпилени зъби. Изпъна обвинително пръст към нея и викна:

— Тя има изпилени зъби! Иска бебето! Тя е канибал!

Тълпите са непредсказуеми зверове, особено след нощ на неопикуемо страдание. Сред тази можеше да се намерят майки, изгубили децата си в Храма от монахини точно като тази. С жадното ѝ ръмжене и острите като на акула зъби. За обвинението, извикано от Имид Фактало, бе нужен миг тишина, докато свърши работата си, време достатъчно, за да се наместват разните ужасни подробности.

А след това — крясъци, напор на обзето от жажда за мъст човешко множество, напирани да сграбчат ръце, грозни животински звуци.

Монахинята изпищя и побягна.

Не стигна далече.

Разигра се ужасяваща сцена, но Имид Фактало не можа да я проследи до края, защото Елас Сил го издърпа с две ръце към другата страна на олтара, а след това към храмовите порти. Щом видя накъде са тръгнали, Имид се дръпна.

— Не! Не вътре!

— Идиот! — изсъска Елас Сил. — Зъбите ѝ не бяха изпилени! Бяха изгнили! Само пънчета! Тази жена *сърба* яденето си, Имид! Разбра ли ме?

Той се обърна назад и видя останалото от Гръмогласната монахиня — беше много малко.

— Мога да се закълна, че бяха изпилени...

— Не бяха!

— Тогава... бебешка супа!

— О, я стига! — Стигнаха до вратите и Елас Сил добави: — Какъв страхотен начин да приключиш спор, между другото. Ще трябва да го запомня това.

— На мене ми се сториха доста остри — заупорства Имид.

Елас Сил сграбчи желязната халка и я дръпна.

За тяхна изненада вратата се отвори. Надникнаха в сумрака вътре. Празна зала, по-дълга, отколкото широка, таванът — сводест и покрит със златен варак. И никой вътре.

— Къде са? — зачуди се шепнешком Имид.
— Ами дай да видим — отвърна Елас Сил.
Промъкнаха се тихо във Великия храм.

Крал Некротус Нихили се чувстваше определено зле. Първо, лявата му ръка беше паднала. И беше намерил гнездо на прилепи в скута си. Бяха избягали, за щастие, някъде по време на френетичния му танц на стената. Но все пак малките нокти, на които бяха висели, бяха остри и сега, след като онова крехко усещане пронизваше съсухрената му плът, усещане така болезнено съживено, определени части го мъчеха отвратително.

Спъването в собствената му ръка беше неочаквано. В един момент се люшна лекичко на една страна, в следващия краката му се оплетоха и това доведе до падане по очи, падане, което счупи нещо в челюстта му, и сега всеки път, щом завъртеше глава, вътре тракаха разни неща. Всичко това — вследствие на паническия му бяг от онази тълпа, тълпа, която толкова злобно бе подгонила мъртвите и ги разкъсваше. Низки предразсъдъци, скрити и под най-благодушната повърхност, което изобщо не беше изненада за краля, известен с прозвището Нихили, но все пак се беше оказало неприятно.

А сега се беше изгубил. В собствения си град. Безнадеждно изгубен.

Нямаше горящи сгради наблизо, тъй че се тътреше сам в тъмното, с дясната ръка, затъкната под лявата (кралската шивачка можеше да прави чудеса, стига все още да беше жива), и търсеше някой познат ориентир.

Ето защо странното преображение на улицата, по която вървеше, се оказа неочаквано: внезапно завихрилите се мъгли, оловният цвят на натежалото небе и огромната сводеста порта, появила се в другия край, порта, съградена изцяло от кости, от която излезе и закуцука към него изгърбена мършава фигура.

Некротус спря на двацет крачки от фигурата, която също спря и се подпря тежко на чвореста тояга. След това фигурата вдигна костелива ръка и му махна.

Неудържима принуда задърпа Некротус напред и той се усети, че бавно пристъпва към фигурата.

— Кой си ти? — изсъска.

Качулатата глава се кривна настрани.

— Богът на смъртта? Жътваря на души? Костеливия рибар, който хвърля всеобхватната си мрежа? — Въздишка. — Не, просто един от слугите му. Нима нямам голям потенциал? Непрекъснато го казвам, но някой да ме слуша изобщо? Не, никога. Поддържам пътеката пометена и чиста, нали? Лъскам черепите на Портата, нали? Погледни ги — ослепителни, дори зъбите са напълно почистени от зъбен камък! Не съм мърляч, не, сър, ни най-малко!

Некротус се помъчи да се обърне и да побегне, но видя с ужас как краката му се повлякоха напред, един след друг, и пак, и пак, все по-близо до ужасяващата порта.

— Не! Аз бях възкресен! Не можеш да ме вземеш!

— Корбал Броуч. Един отвратителен акт след друг, о, как го презираме, о, да. Презираме, и много повече, защото ми възложиха да го подгоня. Да го пленя! Това трябва да значи нещо! Голям потенциал, тъй че ще докажа цената си. Събрал съм легион — всички жертви на Корбал Броуч — и ще го намерим, о, да, ще го намерим!

— Махай се! — извика Некротус.

Слугата се сепна.

— Какво?

— Махай се! Мразя те! Няма да мина през тази пъклена порта!

— Вие ме... *мразите*? — С тънък гласец.

— Да!

— Но какво лошо съм ви направил?

— Принуждавах ме да мина през тази порта!

— Не обвинявайте мен за това! Аз просто си върша работата.

Нищо лично...

— Разбира се, че е лично, мършав идиот такъв!

— О, всички сте едни и същи! Измъквам ви от жалкото ви съществуване, а да сте благодарни някога? Не, никога! Вие и скъпите ви убеждения, множеството ви заблуди и безсмислени вери! Изкусните ви самозаблуждения, целящи да измамат неизбежното. И вие ме мразите? Не, аз ви мразя! Всички!

И слугата се обърна рязко и закуцука вдървено обратно през портата.

Последва силен трясък и сцената пред Некротус изведнъж се разпадна и разкри познатата улица на Куейнт, по която беше залитал допреди малко. Той се огледа и промълви озадачено:

— Той... не ме поиска!

Какво пък, това беше добре, нали? Защо тогава се чувстваше така... обиден?

Крал Некротус Нихили тръгна отново. Все пак трябваше да разбере къде точно се намира.

Двойно изтупване в краката му. Той спря и погледна надолу. На калдъръма лежаха две ръце.

— Мамка му.

После главата му се изгъркаля, лявото слепоочие изпраща на камъните, всичко пред очите му се завъртя...

О, това изобщо нямаше да свърши добре.

Бочълайн се покатери в машинарията и като избягваше люшкаците се лостове и заобикаляше стържещите зъбчати колела, се добра до крал Макротус.

Застаналият до останената на пода от слугинята вечеря Емансипор Рийзи го наблюдаваше с неволно възхищение. Некромантът не беше човек, отдаден на физическите упражнения, но си оставаше жилав и гъвкав, дори в бойна форма за редките случаи, когато магия, хитрост, измама и мушкане в гърба се окажеха безполезни. Физически изглеждаше на около шейсет, макар и стегнати шейсет, но се движеше с изяществото на танцьор. Резултат от здравословен живот? Възможно. По-вероятно магия обаче.

— Е, господарю? — подвижна отдолу Емансипор. — От колко дни според вас?

Бочълайн се наведе да огледа по-добре и отвърна:

— Поне две седмици. Мисля, че сърцето му се е пръснало. Внезапно и катастрофално. — Некромантът го погледна през рамо. — Ти как разбра?

Емансипор сви рамене.

— Не яде.

Бочълайн заслиза надолу.

— Застъпниците на енергичните физически упражнения — каза чародеят — са общо взето в неведение, че упражнението като понятие, отделено от труда, е дар на цивилизацията, произлязъл от високия социален статут и свободното време, произтичащо от това. Истински отрудените хора не се интересуват от гимнастика, естествено. — Измъкна се от дрънчащата и скърцаща машинария и спря, за да изтупа праха от наметалото си. — Съответно, един очебиен факт, който е добре известен на трудещите се, но явно се губи на онези, които фанатично се упражняват, е, че тялото, органите му, мускулите и костите му, неизбежно се похабяват. Убеден съм, господин Рийзи, че например има определен брой удари, на които е способно едно сърце. По подобен начин на всички мускули, кости и други органи е определена специфична граница на функционирането им. — Махна назад към напрягащия се над лостовите труп на крал Макротус Изумително милия. — Да тласкаш собственото си тяло към тези граници е, по мое мнение, връх на глупостта.

— Господарю, наистина трябва да се махна от този град — примоли се Емансипор.

— А, това би било отстъпление.

Гледаха се един дълъг миг.

После Бочълайн се покашля.

— Очаква ме една последна задача. Предвид неочаквания обрат на нещата тази нощ, господин Рийзи, мисля, че твоите задачи в Куейнт приключиха. Тъй че ти давам позволение за, мм, отстъпление.

— Не бих могъл да ви се отблагодаря, господарю.

— Няма значение. Едно последно нещо. Можеш ли да ме упътиш до Великия храм на Господарката на Благонравието?

— Разбира се, господарю.

Под ръка с гуляйджиите и сред разгулна пияна тълпа демонът на Порока залиташе сред гъстата кипяща гмеж, изпълнила широкия площад пред Великия храм. Пееше с цяло гърло песен, която никога преди не беше чувал. Животът отново беше чудесен и това беше нощ, която Инеб Коф задълго нямаше да забрави. Или изобщо нямаше да помни. Все едно.

Препъваха се в части от трупове, много от които все още бяха жадни за веселба, ако тръпнещите и гърчещи се разчленени крайници говореха нещо. Много пожари на жилищни сгради вече бушуваха близо до храма и го къпеха в зловеща светлина. Край стъпалата се издигаше грамадата от гниеца, но упорито потръпваща плът — демонът на Дебелината. Обкръжаваше го импровизирано пиршество с огромни късове недопечено капещо месо, раздавано на лакомото множество, с блеснали в захлас оплескани с мас лица, и хората навсякъде бяха болнави и отпуснати, както бяха отвикнали... е, не, поправи се Инеб Коф — изглеждаха болнави и отпуснати от великолепно, възхитително пресищане.

Видя Леност, понесена над множество ръце. Тя също го видя и успя да му махне лениво с облечената си в бяла ръкавица вяло отпуснатата ръка.

Тъй че всички се бяха събрали и трябваше да дочакат само своя блестящ спасител, Бочълайн, тръгнал насам, за да възвести на града неговата съдба.

Инеб не беше на себе си, обзет от тръпнещо очакване.

— Тук съм, миличките ми!

Сторкул Пърдж разпери широко ръце. Пред нея, в стаята на Оргиите, на най-горния етаж на бардака на Хурла, из сумрака се движеха смътни фигури. Много фигури, осъзна тя, и всички като че ли на четири крака. Добър знак. Всъщност, ако се съдеше по пръхтенето и грухтенето, много добри знаци.

Освен миризмата, разбира се.

Една фигура колебливо се надигна пред нея.

За жалост очите ѝ започваха да свикват с тъмнината.

— С какво си се наклепал целият? — попита тя намръщено.

Отвърна ѝ треперещ глас:

— Така са по-щастливи, видиш ли.

— Кои?

— Ами... — Дребният мъж посочи зад себе си. — Прасетата ми, кои.

Прасета? В името на Бездната, това *прасета* ли бяха!

— Но това е бардак! И *третият* етаж при това! Какво търсят тук тези отвратителни животни? Искях *нормални* отвратителни животни!

— Ами, крия ги, какво! Всички са се побъркали! Искат да изколят всичките ми красавици, но няма да ги дам! Кой ще погледне на горния етаж на бардак? Никой! Никой освен теб, а ти няма да отведеш прасенцата ми на заколение... нали?

Тя помисли дълго, след което отпусна ръце и въздъхна.

— Добре, просто ще задържа дъха си. Събличай се, старче, това е за сметка на заведението.

— Аз... не мога да го направя! Те ще ревнуват!

Насъбралото се разочарование й дойде твърде много и Сторкул Пърдж запищя.

Объркани из подземните зали и коридори на храма. Имид Фактало, бебето и Елас Сил чуваха рева и гръмогласните викове някъде отгоре. Злокобно, сякаш по улиците на града се разиграваше ужасна касапница. Или поне така вярваха, след като последното, което бяха видели горе, беше ужасната смърт на Гръмогласната монахиня.

Но тук долу цареше пълна тишина. Къде бяха монахините? Иззетите деца? Не бяха видели нито едно, нито едничко.

— Шшт! — Елас Сил го стисна за ръката.

— Нищо не съм казал!

— Шшт!

И ето, че чу тихо мърморещи гласове. Стояха в някакъв коридор. Напред имаше пресечка с врата точно срещу тях. Смътна светлина на фенер се процеждаше от пролуките между смазаните й с благоуханно масло дъски.

Елас го задърпа към вратата.

— Тук е — прошепна Имид.

Тя го изгледа накриво.

— Тук готвят бебетата — обясни Имид с разтуптяно сърце. Облиза устни — устата му изведнъж беше ужасно пресъхнала. — Водят ги тук за ръчичка, усмихнатите монахини. После — бух! Сатърът пада! Клъц, клъц, клъц, кокалите в казана, някоя дърта вещица разбърква с грамаден железен черпак, слюнка капе от беззъбата й уста.

И тънките гласчета млъкват завинаги! — Погледна задрямалото бебе в ръцете си. — Това е ужасно място, Елас!

— Ти си полудял! Говориш като... като *родител*!

И бутна рязко вратата.

Обля ги светлина.

Море от лица. Херувимски лица, безчет деца на всякаква възраст.

И всички завикаха:

— Влизайте, бързо! О, затворете вратата! — Беше си какофония от викове, честно казано, но поне тези две заповеди Имид и Елас разбраха.

И влязоха в огромната сводеста зала.

И затвориха вратата, разбира се.

Щом видяха повитото бебе, към тях се втурнаха деца.

— Ооо! Още едно! Момченце ли е? Или момиченце? Добре ли е? Още не е болно, благословена Богиньо, още не е болно!

Имид притисна бебето към гърдите си, по-далече от посягащите към него ръце.

— Махайте се, ужасни същества! Болно ли? Никой не е болен! Никой, казвам ви!

— Какво правите всички тука? — попита намръщено Елас Сил.

— Добруваме!

— Как така добрувате?

Едно малко по-пораснало момиче пристъпи напред.

— Тук ни пазят. От външния свят, онова ужасно, мръсно и заразно място!

— Заразно? — повтори озадачена Елас. — Какво имаш предвид?

— Там навън има мръсни неща — неща, които ще ни разболеят. Животни, които ще ни заразят! Мухи, птици, прилепи, мишки, плъхове, всички са заразени и искат да ни разболеят! И хора! Кашлящи, сополиви, и се пипат и бършат навсякъде! И мръсни миризми, от ануси и още по-лоши неща. И коли, които може да ни сгязят, стълбища, от които може да паднем, стени, в които може да се заклецим. Трябва да останете с нас, тук е безопасно!

— И здравословно — изчурулика друго дете.

— Как изглежда? — запита трето.

Елас Сил примига.

— Кое как изглежда?

— Светът.

— Престани, Чимли! — сгълча го първото момиче. — Знаеш, че любопитството е гибелно!

Някой в тълпата закашля.

Всички се обърнаха рязко и първото момиче изсъска:

— Кой беше?!

— Сега! — викна Имид. И за щастие Елас Сил разбра. Обърнаха се и задърпаха припряно мандалото.

А зад тях:

— Вижте! Те излизат!

Вратата най-после се отвори и двамата светци с питомеца си изхвърчаха в коридора.

— Дръжте ги!

Те побягнаха.

Крал Некротус Нихили виждаше нещата под нов ъгъл. Странично и леко преобърнато. Беше опитал придвижване с мърдане на ушите, но ефектът се оказа нищожен. Явно лицевите и черепни мускули не бяха предназначени да помагат за физическото придвижване на главата му. Това обикновено го правеше прикрепеното към нея тяло. Оказа се жалка самонадеяност.

Пред погледа му се появи голям лъскав ботуш.

— Здравсти? — подвикна отдолу Некротус.

Ботушът помръдна, а после петата се вдигна малко нагоре и една ръка се спусна към кралското теме, хвана го и кривна главата настрани. Некротус зяпна в надвесения над него Бочълайн.

— Избягахме й на Бездната! — въздъхна облекчено кралят. — Толкова се радвам, че ме намери. Можеш ли да видиш тялото ми? Едно такова, без ръце... и без глава, естествено. Не може да е отишло много далече... нали?

Бочълайн взе Некротус в двете си ръце и се изправи. Имаше нещо странно притеснително в изражението на некрманта, докато оглеждаше краля.

— Само в главата си ли говоря? — попита Некротус. — Тъ... Искам да кажа, можеш ли да ме чуваш?

— Чувам те чудесно, крал Некротус — отвърна след малко Бочълайн. Въртеше главата насам-натам.

— Може ли малко по-изправено? — помоли с леко ръмжене кралят.

— Имам стъклена кутия, която ще ти отива чудесно.

— Няма да го направиш!

— О, да, много ще ти отива. Направо си е бонус, нали?

— Това е жестоко!

— Хм, ами да. Така излиза.

Некротус бе затъкнат под лявата мишница на Бочълайн и улицата, по която вече вървяха, заподскача пред очите му. Кралят беше бесен, но не можеше да направи кой знае какво. О, кралството си даваше за едно тяло!

— Но ще я бършеш и ще я пазиш чиста, нали?

— Разбира се, крал Некротус — отвърна Бочълайн. — Я, виждам някаква тълпа. Мисля, че приближаваме Великия храм.

— Какво ще правим там?

— Ами, едно грандиозно разкритие, с което тази тягостна нощ да приключи.

— Това е нещо като тунел — каза Имид Фактало.

— Виждам — сопна се Елас Сил.

— Нямаме избор. Чувам ги онези ужасни деца.

— Знам, знам! Добре, аз ще водя. И затвори онази врата зад нас.

Бяха се озовали в тайния проход само защото някой беше оставил малката врата широко отворена. Отнякъде зад тях долитаха ужасните, смразяващи кръвта викове на децата.

Имид последва Елас в тесния тунел, извъртя се и дръпна вратата. Внезапен мрак и:

— Кълна се в несмуканите цици на Богинята!

— Елас Сил!

— О, млъкни! Аз съм жена, мога да ругая за такива неща. Чакай, напред не е толкова тъмно. А бе, това бебе не спи ли вече прекалено дълго? Сигурен ли си, че не е умряло?

— Ами... напика ме на средата на последния коридор, а последния път, като го погледнах, се усмихваше.

— Ха. Винаги съм се удивлявала как ги навиват жените да стават майки.

— Навиват ли? Стига глупости, Елас. Те го искат отчаяно!

— Само веднъж, и то първия път.

— Не ти вярвам.

— Все ми е едно дали ми вярваш. Ти си мъж в края на краищата. Знам само, че ценя пълния нощен сън много повече от това да изтърся още едно бебе в този и без това претъпкан град, а после да провисна отвсякъде като единствена награда. Не, благодаря. Смятам да си остана шик винаги.

— Сигурен съм, че не става точно така.

— Имаш само майка си за сравнение, и тя е имала само теб, нали?

— Тогава как не забременя — искам да кажа, след онова, което правихме следобед...

— Сила на волята. Виж, става по-светло — има някаква стая отпред.

— Чуваш ли шума над нас? Нещо ужасно става на площада, Елас Сил — и май се приближаваме към него... или то към нас.

— В името на Бездната, Имид, ще спреш ли да мрънкаш?

Озоваха се в странно кръгло помещение със застлан с камък под, освен по средата, където имаше лъскава дървена плоскост, и тя се измести под тях, сякаш беше без опора. Сводестият таван беше висок едва колкото да застанат на колене навсякъде, освен в средата, и се оказа, че в средата има четвъртитата шахта, водеща право нагоре, доколкото можеха да видят. Отстрани имаше фенер, в който догаряше последното масло. Миришеше на пот.

— Сега какво? — попита Имид.

— Остави това проклето бебе — каза Елас Сил, странно останала без дъх.

Имид оправи гънките на одеялцето, след което внимателно сложи бебето отстрани, върху каменните плочи. То изгука, после се завъртя настрани и повърна. Бързо. Щом свърши, се отпусна отново на гръб, затвори очи и заспа.

Фенерът примига и угасна.

Топла кожа... ръце... бедра...

— Елас! — ахна Имид, щом ръцете ѝ го придърпаха. — Не пред бебето!

Но тя не слушаше.

Некромантът притежаваше онова определено качество, помисли Инеб Коф, да разчиства пътя пред себе си без никакво видимо усилие и без да каже нито дума. Звуците около него заглъхваха все едно Бочълайн беше камъче тишина, хвърлено в шумен вир. Вир, пълен с шумна риба тоест. Може би. Тъй или иначе, Инеб се възхити от начина, по който всичко затихваше, докато Бочълайн, с глава под мишница, вървеше към стъпалата на храма и после се качи на платформата и застана вляво от олтара и с лице към утихналата вече тълпа.

Некромантът кривна глава за миг (неговата си, тази на раменете му) и Инеб Коф усети едва доловим изблик на чародейна сила — толкова ужасяващо силна сила, че коленете на демона се подкосиха. Въпреки цялата му самоувереност, както и тази на Наусео Мързела, вече бе ясно, че Инеб, Дебелина и Леност са като бебета пред този човек.

— Може да ни вземе — проплака демонът на Порока и бутилката вино падна от ръката му и издрънча на камъните. — Може да ни обвърже и да не пролее и една капчица пот от усилие. О! О, не!

Бочълайн вдигна дясната си ръка и глух шепот заля на вълна струпалите се на площада граждани. Под лявата му мишница главата на крал Некротус също гледаше напред, съсухреното лице се кривеше в странни гримаси.

Некромантът заговори:

— Жители на Куейнт, чуйте ме! До тази нощ вие бяхте жертва на ужасна измама. Въпросната измама ще ви бъде разкрита тук и сега. — После вдигнатата ръка бавно се стегна в юмрук.

Последва приглушен писък от... отнякъде и отникъде.

Някаква фигура се завихри във въздуха и се въплъти точно под ръката на Бочълайн.

Инеб Коф се стъписа.

— Ха! Това е Страст! Демонката на Похотта! Агин Агейн!

Сластната гола жена, призована от магията на Бочълайн, закрепця в ужас.

— Натрапница! — изрева некромантът. — Скрита под маската на Господарката на Благонравието! Мислите ли, че Страстта вирее само в съвкупления и угаждане на жалки изкушения? Ако е така, приятели, грешите! Страстта се ражда от натрапчивата идея! Обсебеността поражда фанатизъм! Фанатизмът ражда убийствена нетърпимост! Нетърпимостта води до потисничество, а потисничеството до тирания. А тиранията, граждани на Куейнт, води до...

— Края на цивилизацията! — ревнаха хиляди гласове.

Страст проплака:

— Съжالياвам! Съжالياвам! Не исках! Няма вече!

— Точно така — отговори Бочълайн в отговор на зова на тълпите, без да обръща внимание на неубедителния хленч на Агин Агейн. — И тъй — продължи некромантът, — мъдростта се връща в Куейнт. Вярата ви беше обърната, изкривена до омразен фанатизъм. Но за това не е нужно да казваме повече. С искрена скръб, уви, сега трябва да ви уведомя за смъртта на крал Макротус. — Поклати глава. — Не, не от моята ръка. Мъртъв е от гимнастика. И то от доста време. Уви, не можа да дойде тук, за да ви го каже сам, защото залата, където почива тялото му, се пази с магически прегради, тъй че не може да бъде възкресен. Но би било добре всички вие да навестите кралската му стая. Имайте я за свято място, да ви напомня вечно колко губелно може да бъде изкушението на необузданата страст.

Замълча, огледа извърнатите нагоре към него лица и накрая кимна, сякаш на себе си.

— Граждани, сега ще провъзглася новите ви властници. Истински достойни индивиди, олицетворение на всичко онова, което е правилно, индивиди, на които вие с радост ще подражавате във всички неща, свързани с благоприличието и доброто поведение. — Нов жест и Агин Агейн, освободена, изхлипа и побягна.

От олтара се чу тежко скърцане.

Бочълайн леко се извърна, кривна пръст и олтарът се издигна във въздуха.

И смаяното множество видя изпод земята да се издигат новият крал и новата кралица на Куейнт.

Вплетени в най-страстна прегръдка, в първия миг те не усетиха какво става.

Но после полъх, тъй обичаен за нощта, ги извести за внезапната промяна в обстановката. И те надигнаха глави и загледаха тъпо огромната тълпа.

Която също ги гледаше, зяпнала и смълчана.

А след това подивя.

Когато Бочълайн се върна при фургона извън загърнатия в пушеци град, слънцето вече беше изгряло. Небето беше синьо, а слънцето — златно.

Емансипор го гледаше от земята, извил глава; лежеше по гръб, босите му крака бяха вдигнати високо на колелото на фургона.

Некромантът — носеше под мишницата си глава — закрочи право към него.

— Скъпи господин Рийзи, може ли да попитам какво правиш?

— Отровите, господарю. Отцеждам си краката. Няма нужда от пускане на кръв, никаква, наистина.

— Виждам по мътния цвят на очите ти — каза Бочълайн, — че такава медицинска намеса бездруго ще е безсмислена.

— Самата истина — отвърна Емансипор.

Бочълайн мина зад фургона и Емансипор го чу как рови вътре. След малко некромантът се появи отново. Носеше стъклена кутия, която Емансипор никога досега не беше виждал.

— Е, господин Рийзи, след като краката ти са прочистени толкова добре, колкото може да са, бих ли могъл да предложа да направиш закуската?

Емансипор смъкна краката си, надигна се и изруга:

— Богове на бездната! Изтръпнали са. — Все пак успя да изкуцука до огнището, което още димеше. — Има греяно вино, господарю. Да ви наля ли?

— Хмм? Да, чудесна идея. Налей си и на теб.

— Благодаря, господарю. — Слугата замълча, за да запали лулата си. — А, така е много по-добре — рече и изпуфка кълбо дим. Задави го кашлица и той избълва в огъня слюзеста топка, която за миг лумна в странно обагрени пламъци, преди да зацвърчи по по-

очаквания начин. Емансипор захапа отново лулата и запуфка весело, докато наливаше виното.

Пърхане на криле издаде идването на Корбал Броуч. Враната кацна и загледа как Бочълайн слага главата на крал Некротус в стъклената кутия, а после слага кутията на капрата. Кралят като че ли говореше нещо, но не излизаше никакъв звук, за което Емансипор беше само благодарен.

Слугата се изправи, подаде чашата на Бочълайн и попита:

— А тост полага ли се, господарю?

— Тост ли? Защо не? Вдигни го, господин Рийзи.

Емансипор вдигна чашата си.

— За Здравите мъртъвци!

Бочълайн почти се усмихна. Почти, но не съвсем, което беше точно толкова, колкото Емансипор очакваше.

— Мда — отрони некромантът и вдигна чашата си. — За Здравите мъртъвци.

В стъклената кутия крал Некротус се усмихна широко, какъвто навик имат мъртъвците.

[1] Quaint (англ.) — странен, чудат. — Б.пр. ↑

[2] Cough (англ.) — кашлица. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Стивън Ериксън

Заглавие: Три повести за Малазанската империя: Първите
събрани истории за Бочълайн и Корбал Броуч

Преводач: Валерий Русинов

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: повест

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 07.01.2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-364-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4848>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.